IAN FLEMING

JAMES BOND

007

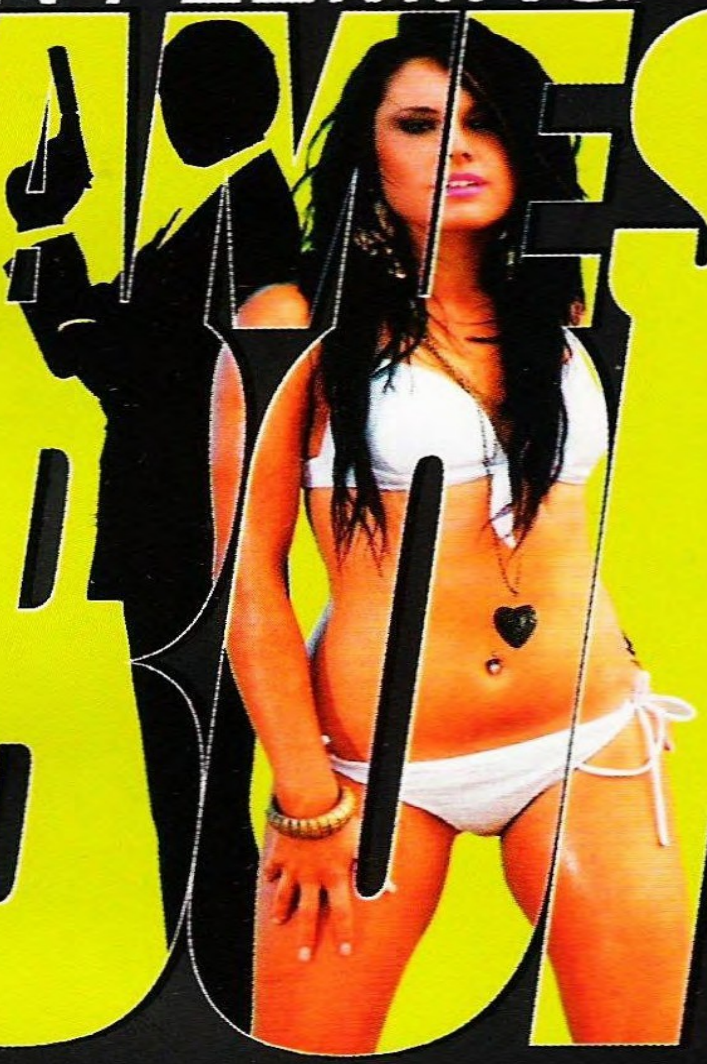

DR. NO

ROMAN

BIBLIOTECA & UNIVERSALĂ

COLECȚIILE CANCAN

IAN FLEMING

1908 – 1964

Ian Fleming s-a născut în 1908 şi a fost instruit la Colegiul Eton. După o scurtă perioadă petrecută la Academia Militară Regală din Sanhurst a plecat pe continent să-şi desăvârşească studiile. În 1931, după ce a ratat numirea la Ministerul Afacerilor Externe, a intrat la agenţia de ştiri Reuters. În timpul celui de al doilea război mondial a fost asistentul personal al directorului Serviciului Secret al Forţelor Navale britanice, ca apoi să ajungă la rangul de comandor. Experienţa căpătată în timpul războiului i-a asigurat cunoştinţe nemijlocite despre activitatea serviciilor secrete.

După război a devenit director pentru străinătate la trustul de presă Kemsley. Şi-a construit casa, Goldeneye, în Jamaica şi tot acolo, la vârsta de patruzeci şi patru de ani, a scris Casino Royale, primul dintre romanele care-l prezintă pe comandorul James Bond. Până în momentul decesului său în 1964, aventurile lui James Bond se vânduseră în mai mult de patruzeci de milioane de exemplare. *Dr No*, primul film care-l prezenta pe James Bond, cu Sean Connery în rolul principal, a fost lansat în 1962 şi filmele cu James Bond se bucură în continuare de un uriaş succes internaţional. Este, de asemenea, autorul fermecătoarei cărţi pentru copii *Chitty Chitty Bang Bang*.

Romanele lui Ian Fleming au fost imediat acceptate de către contemporanii săi Kingsley Amis, Raymond Chandler şi John Betjeman ca romane clasice de suspans. Inventându-l pe James Bond, Ian Fleming a creat cel mai important personaj de ficţiune britanic de la sfârşitul secolului al XX-lea.

Ian
Fleming

JAMES BOND®

Dr. No

Traducere din limba engleză de Meropi Papagheorghe
BIBLIOTECA UNIVERSALĂ Bucureşti, 2010
Coperta: Marian Toader, Redactor: Ciprian Voicilă
Dr. No © Pentru ediţia românească Icar Publishing, 2010
Copyright © Glidrose Productions Ltd, 1958 All rights reserved
James Bond and 007 are registered trademarks of Danjaq LLC, used under licence by Ian Fleming Publications Ltd.

Capitolul 1

V-aud perfect

La ora şase fix, soarele apuse cu o ultimă strălucire galbenă în spatele Munţilor Albaştri, un val de umbră violet se aşternu peste Richmond Road, iar greierii şi broaştele din grădinile selecte începură să cânte, să orăcăie.

În afară de zgomotul de fundal al insectelor, pe strada largă şi pustie domnea liniştea, înstăriţii proprietari ai caselor mari şi ferite - manageri de bancă, directori de firmă şi funcţionari civili importanţi - se întorseseră încă de la ora cinci şi discutau cu soţiile lor, sau făceau duş şi îşi schimbau hainele. În jumătate de oră strada urma să prindă din nou viaţă cu traficul petrecăreţilor, dar acum, pe această foarte selectă bucată din „Rich Road”[1], după cum îi ziceau comercianţii din Kinston, nu se putea simţi decât suspansul unei scene goale şi parfumul greu, nocturn de iasomie.

Richmon Road e cea mai „bună” stradă din toată Jamaica. Este echivalentul jamaican al unor locuri ca Park Avenue, Kensington Palace Gardens, Avenue D'Ilena. Cele mai „bune” familii locuiesc în aceste case mari de modă veche, fiecare cu hectarul ei de gazon impecabil, printre cei mai nobili copaci şi cele mai rafinate flori din Grădina Botanică de la Hope. Strada lungă şi dreaptă este umbroasă, liniştită, departe de întinderea însorită şi vulgară a Kingstonului, unde riveranii îşi câştigă banii, iar în dreptul intersecţiei din capăt se află domeniul King's House, unde Guvernatorul şi Comandantul Suprem al Jamaicăi locuieşte alături de familia sa. Nicio altă stradă din Jamaica nu putea avea un capăt mai măreţ.

La colţul estic al intersecţiei, se află Richmond Road Nr. 1, o casă cu etaj, înstărită, având o verandă albă spaţioasă, atât la parter cât şi deasupra. De la stradă, o cărare cu pietricele duce până la coloanele de la intrare, printre peluze liniştite cu terenuri de tenis, pe care, în seara aceasta, ca în toate celelalte seri, sunt pornite stropitorile automate. Conacul este un Mecca al întâlnirilor de societate din Kingston. Se numeşte Queen's Club şi are în spate mândria a cincizeci de ani de exigenţă în alegerea membrilor.

Refugii exclusiviste ca acesta nu vor mai supravieţui pentru multă vreme în Jamaica modernă. Într-o bună zi, ferestrele de la Queen's Club vor fi zdrobite, iar clădirea va arde până în temelii, dar pentru moment existenţa sa este utilă pe o insulă sub-tropicală - este bine administrat, personalul este atent ales, iar bucătăria şi pivniţa de vinuri sunt printre cele mai rafinate din întreaga Mare a Caraibelor.

La momentul respectiv al zilei, aproape în fiecare seară, puteai găsi aceleaşi patru maşini parcate pe stradă, în dreptul clubului. Erau maşinile distinşilor jucători de bridge care se întâlneau punctual la ora cinci şi jucau până spre miezul nopţii. Aproape că puteai să-ţi reglezi ceasul în funcţie de apariţia lor. Respectând ordinea în care sunt acum aliniate pe lângă borduri,

[1] Joc de cuvinte: prescurtarea RichRoad (de la Richmond Road), în traducere, „calea bogaţilor" (n.trad.).

maşinile aparţin brigadierului de comandă al Forţei de Apărare din Caraibe şi profesorilor de la Kinston University.

La capătul şirului se afla un Sunbeam Alpine negru, aparţinând comandatului în rezervă John Strangways din Marina Regală, controlorul regional al Caraibelor - sau, în termeni mai puţin discreţi -, reprezentatul local al Serviciilor Secrete Britanice.

Chiar înainte de şase şi un sfert, liniştea de pe Richmond Road fu uşor întreruptă. Trei cerşetori orbi apărură de după colţul intersecţiei şi, mergând încet pe trotuar, se apropiară de cele patru maşini. Erau chinezi negri - oameni solizi, dar păşeau aplecaţi, lovind în bordură cu bastoanele lor albe. Mergeau în şir indian. Primul bărbat, care purta ochelari albaştri şi care părea să vadă mai bine ca ceilalţi, mergea în faţă cu o cană de tinichea legată în capătul bastonului pe care îl ţinea în mâna stângă. Mâna dreaptă a celui de al doilea bărbat se sprijinea pe umărul drept al celui din faţă, iar mâna dreaptă a celui de al treilea pe umărul celui din mijloc. Ultimii doi bărbaţi mergeau cu ochii închişi. Purtau haine jerpelite, iar pe cap şepci murdare de paie, cu cozoroace mari. Nu vorbeau şi niciun alt zgomot nu venea dinspre ei, în afară de loviturile uşoare ale bastoanelor avansând pe trotuarul umbros, înspre maşinile parcate. Cei trei orbi nu ar fi ieşit în evidenţă în Kingston unde sunt o grămadă de oameni sărmani pe stradă, însă pe această stradă liniştită, opulentă şi pustie, cei trei făceau neplăcut contrast. De asemenea, era ciudat ca toţi trei să fie chinezi negri. Nu este un amestec obişnuit de rase.

În sala de joc, o mână arsă de soare se întinse spre marea de verde din centrul mesei şi stivui patru cărţi. Cu o pocnitură fadă, levata intră în joc.

— O sută de puncte de onor şi nouăzeci dedesubt! spuse Strangways.

Se uită la ceas şi se ridică. Mă întorc în douăzeci de minute. Bill, e rândul tău să împărţi. Comandaţi ceva de băut. Pentru mine, ca de obicei. Nu vă obosiţi să-mi pregătiţi o mână cât lipsesc. Mă prind întotdeauna.

Bill Templar, brigadierul, râse scurt. Sună din clopoţel şi adună cărţile înspre el.

— Să te grăbeşti, ce naiba, spuse el. Întotdeauna ne laşi baltă atunci când ne e lumea mai dragă.

Strangways ieşise deja pe uşă. Cei trei bărbaţi se afundară resemnaţi în scaune. Stewardul de culoare intră şi luă comanda băuturilor, pentru Strangways un whisky cu apă.

În fiecare seară exista o întrerupere deranjantă la ora şase şi un sfert, aproape de jumătatea celui de-al doilea rober. La momentul acela, negreşit, chiar şi atunci când nu îşi terminaseră mâna, Strangways trebuia să se ducă până la „birou” să „dea un telefon”. Era extrem de iritant. Dar Strangways era un membru de neînlocuit al cvartetului, aşa că îi tolerau capriciul. Niciodată nu fusese explicat în ce anume consta „telefonul”, şi nici nu întreba nimeni. Datoriile lui Strangways erau „secrete” şi cam atât. Foarte rar lipsea mai mult de douăzeci de minute, iar ei se înţeleseseră ca el să-şi răscumpere absenţa printr-un rând de băuturi.

Băuturile sosiră, iar cei trei bărbaţi începură să discute despre curse.

De fapt, acesta era cel mai important moment al zilei pentru

Strangways - datoria de a contacta prin radio puternicul transmiţător de pe
acoperişul clădirii din Regent's Park - sediul central al Serviciilor Secrete. În

fiecare zi, la şase treizeci ora locală (cu excepţia cazurilor când anunţa în prealabil că nu va putea lua legătura pentru că, de exemplu, urma să fie plecat în interes de serviciu pe una din insulele din teritoriul său, sau când era grav bolnav), transmitea raportul zilnic şi recepţiona ordinele. Dacă nu reuşea să intre pe fir la şase treizeci fix, urma un al doilea apel, apelul „albastru”, la şapte sau ultimul, apelul „roşu” la şapte treizeci. Mai târziu de şapte treizeci, dacă nu se făcuse legătura, se constata o „Urgenţă”, iar Secţia III, autoritatea direct responsabilă la Londra, urma să preia imediat misiunea de a afla ce s-a întâmplat.

Până şi un apel „albastru” este un semn rău pentru un agent, în afara cazului în care motivele sale, „declarate” nu primiseră răspuns. Orarul apelurilor radio din sediul central Londra este extrem de încărcat şi chiar şi o întrerupere minoră, cauzată de un singur apel suplimentar, este un deranj primejdios. Strangways nu a suferit niciodată dezonoarea unui apel „albastru”, darămite a unuia „roşu”, şi era cât se poate de sigur că nu i se va întâmpla vreodată. În fiecare seară, la exact şase şi cincisprezece, Strangways părăsea Queen's Club, se urca în maşină şi conducea zece minute până la bungaloul său de la poalele Munţilor Albaştri, cu vedere spre portul din Kingston. La şase douăzeci şi cinci traversa coridorul, înspre biroul din spate. Descuia uşa şi o încuia la loc pe dinăuntru. Domnişoara Trueblood, care se prezenta drept secretara sa, dar era de fapt secundul lui Strangways şi un fost ofiţer şef al WRNS [1], l-ar aştepta deja în faţa radioreceptorului din falsul cabinet de lucru. Ar avea căştile pe urechi şi un carneţel pe genunchi, făcând primul contact, bătând semnalul de chemare, WXN, pe o frecvenţă de 14 megaherţi. Strangways s-ar tolăni în scaunul de lângă ea şi ar prelua apelul, aşteptând un gol brusc în eterul, semnalul că, la Londra, WWW intra pe fir.

Era un program bătut în cuie. Strangways era genul de om care funcţiona după programe bătute în cuie. Din păcate, un comportament repetitiv, foarte strict, poate fi mortal dacă este intuit de inamic.

Strangways era un bărbat înalt, cu o pată neagră deasupra ochiului drept şi cu o înfăţişare acvilină ce amintea de prora ascuţită a unui vas distrugător. În momentul de faţă traversa în grabă holul cu lambriuri de mahon din Queen's Club, împingând la o parte delicatele plase de ţânţari din prag, repezindu-se spre alee, peste cele trei trepte de la intrare.

Nimic nu părea să-i tulbure gândurile în acel moment, poate doar plăcerea senzuală a aerului proaspăt de seară şi amintirea fineţii cu care câştigase cele trei cărţi de pică. Mai era şi cazul acela, bineînţeles, cazul la care lucra, o afacere dubioasă şi complicată pe care M. i-o pasase, oarecum nonşalant, în urmă cu două săptămâni. Dar lucrurile mergeau bine. O pistă întâmplătoare din comunitatea chineză dăduse roade. Ieşiseră la lumină câteva unghiuri ciudate - pentru moment erau nişte umbre de unghiuri - dar dacă prindeau rădăcini, gândea Strangways mergând pe cărare către Richmond Road, putea ajunge implicat în ceva cu totul ciudat.

Strangways ridică din umeri. Bineînţeles că până la urmă nu va fi aşa. Fantasticul nu se materializa niciodată în domeniul lui de lucru. Va fi

[1] Women's Royal Naval Service - branşa exclusiv feminină a Marinei Regale (n.trad.).

probabil o soluţie oarecare, ţesută de isteria de zi cu zi şi de imaginaţiile încinse ale chinezilor.

În mod automat, o altă parte a minţii lui Strangways recepta prezenţa celor trei orbi. Loveau încet cu bastonul pe trotuar, apropiindu-se de el. Erau la vreo douăzeci de metri. Calculă că aveau să treacă pe lângă el cu câteva secunde înainte să ajungă la maşină. Jenat de bunăstarea sa, dar totodată recunoscător pentru ea, Strangways scormoni în buzunar după o moneda. Pipăi marginea cu degetul mare ca să se asigure că e de un florin şi nu un penny. O scoase. Era deja în dreptul cerşetorilor. Cât de ciudat, toţi erau chinezi negri! Chiar ciudat! Strangways întinse mâna. Moneda zăngăni în cana de tinichea.

— Dumnezeu să vă ajute, domnule, spuse cel dintâi.

— Dumnezeu să vă ajute, repetară şi ceilalţi doi.

Strangways avea cheia de la maşină în mână. Vag, îşi dădu seama de momentul de linişte după ce bastoanele albe încetară loviturile. Era prea târziu.

Odată ce Strangways trecuse de ultimul din grup, toţi trei se întoarseră. Ultimii doi se îndepărtară câţiva paşi pentru a putea trage exact.

Apărură trei revolvere, cu amortizoare inestetice, smulse brusc din tocurile ascunse în zdrenţe. Cu o precizie studiată, cei trei ţintiră în trei locuri diferite de-a lungul coloanei lui Strangways - între umeri, în zona lombară şi în pelvis.

Cele trei bubuituri surde se auziră aproape simultan. Trupul lui Strangways se prăvăli de parcă ar fi fost lovit cu piciorul. Rămase complet nemişcat în praful subţire de pe trotuar.

Era şase şi şaptesprezece minute. Cu un scârțâit de roţi, un dric sumbru, cu torţe aprinse în cele patru colţuri ale acoperişului, se ivi în capă-

tul străzii Richmond Road, îndreptându-se direct spre grupul de pe trotuar.

Cei trei bărbaţi de abia avură timp să ridice trupul neînsufleţit al lui

Strangways când dricul se opri brusc în dreptul lor. Deschiseră uşile duble din spate, apoi şi capacul coşciugului ieftin de dinăuntru. Cei trei îndesară cadavrul în coşciug şi se urcară. Capacul fuse trântit şi uşile se închise se închiseră. Cei trei negri se aşezară pe trei scăunele, din cele patru aflate la colţurile coşciugului şi, fără grabă, lepădară bastoanele albe. Paltoane largi din lână de alpaca erau atârnate de spătarele scaunelor. Le îmbrăcară peste zdrenţe, apoi îşi scoaseră şepcile de baseball, ridicară de pe jos nişte jobene negre şi le puseră pe cap.

Şoferul, care era de asemenea tot un chinez negru, privi nelinişti

peste umăr.

— Hai, omule! Hai! spuse cel mai solid dintre asasini. Consultă cadranul luminos al ceasului de mână. Arăta șase şi douăzeci de minute.

Totul a durat trei minute. Punctualitate mortală.

Dricul întoarse larg şi merse demn până în intersecţie. Coti şi, cu o viteză de cincizeci de kilometri la oră, porni uşor în sus pe deal, pe şoseaua asfaltată, lăsând în urmă dâre negre de fum ce vesteau povara pe care o ducea şi durerea pasagerilor îndoliaţi, şezând înăuntru neclintiţi, cu braţele

încrucişate în semn de respect peste inimă.

— WXN apelează WWW....WXN apelează WWW ...WXN ...WXN ...WXN...

Cu degetul mijlociu de la mâna dreaptă, Mary Trueblood apăsa, uşor, elegant tasta. Trase cu ochiul la ceasul de la mâna stângă. Şase şi douăzeci şi opt de minute. Întârziase un minut. Mary Trueblood zâmbi gândindu-se la micul Sunbeam decapotabil, urcând drumul înspre ea. Într-o clipă avea să audă pasul iute, apoi cheia în broască şi el avea să se aşeze alături. Avea să îi zâmbească în semn de scuze, punându-şi căştile. „Scuze, Mary, n-a pornit nenorocita aia de maşină.” Sau „Credeam că nesuferiţii ăia de la poliţie îmi ţinuseră minte numărul. M-au oprit la Halfway Tree”.

Mary Trueblood luă cealaltă pereche de căşti din cârlig şi o puse pe scaunul lui, vrând să-i salveze jumătate de secundă.

— ...WXN apelează WWW...WXN apelează WWW...

Reglă cadranul milimetric şi încercă din nou. Ceasul ei arăta şase şi douăzeci şi nouă. Începu să se îngrijoreze. În câteva secunde Londra avea să intre pe fir. Dintr-o dată se gândi, Doamne, ce-ar putea face dacă Strangways nu ajunge la timp! N-avea nici un sens să recepţioneze legătura şi să se dea drept Strangways - inutil şi periculos. Securitatea Radio monitoriza apelul, aşa cum făceau cu fiecare agent. Acele instrumente care măsoară micile particularităţi ale „pumnului” unui operator ar detecta imediat că nu este Strangways la aparat. Mary Trueblood văzuse marea de butoane din camera tăcută, de la ultimul etaj al sediului central. Privise cum mâinile dansau, înregistrând greutatea fiecărui puls, viteza fiecărui grup de cifre, fiecare ezitare a unei litere anume. Controlorul îi explicase totul atunci când se înrolase la staţia din Caraibe, în urmă cu cinci ani - cum s-ar declanşa un semnal sonor, iar legătura s-ar întrerupe automat dacă ar fi fost pe fir un alt operator. Era măsura de siguranţă de bază în cazul în care un transmiţător al Serviciilor Secrete cădea în mâini inamice. Sau în cazul în care un agent era capturat şi forţat prin tortură să facă legătura cu Londra, trebuia numai să strecoare şi cea mai insesizabilă schimbare în „pumnul” său şi îşi puteau da seama că fusese capturat ca şi cum ar fi anunţat în gura mare.

Acum era momentul! Acum se formă golul din eter care anunţa intrarea Londrei pe fir. Mary Trueblood se uită la ceas. Şase treizeci. Panică!

Dar, în sfârşit, auzeau paşi pe hol. Slavă Domnului! Într-o secundă avea să intre. Trebuie să-l protejeze! Disperată, decise să profite de şansă si să lase circuitul deschis.

— WWW apelează WXN...WWW apelează WXN... Se-aude?... Se-aude?

Era apelul clar al Londrei, căutând staţia din Jamaica. Paşii ajunseseră la uşă. Cu încredere, bătu înapoi:

— V-aud perfect... V-aud perfect... V-aud... În spatele ei se declanşă o explozie. Ceva îi lovi glezna. Se uită. Era încuietoarea.

Mary Trueblood se răsuci brusc cu scaunul, în dreptul uşii era un bărbat. Nu era Strangways.

Era un negru solid, cu tenul spre galben şi cu ochii oblici. În mână avea un pistol. În capătul pistolului era fixat un cilindru gros, negru.

Mary Trueblood scoase un ţipăt.

Bărbatul zâmbi larg. Încet, cu mare plăcere, ridică pistolul şi o împuşcă de trei ori în jurul sânului stâng.

Fata se prăbuşi din scaun într-o parte. Căştile alunecară de pe buclele blonde pe podea. Pentru încă o secundă poate, micul ciripit al Londrei răsună în cameră. Apoi se opri. Înştiinţarea din partea controlorului de Securitate Radio semnalase că ceva era în neregulă la WXN.

Criminalul ieşi pe uşă. Se întoarse cu o cutie cu etichetă colorată, pe care scria *PRESTO FIRE*, şi un sac mare de zahăr cu inscripţia TATE & LYLE. Puse cutia jos şi se duse în dreptul cadavrului, cu greu trase sacul peste cap apoi până la glezne. Labele picioarelor ieşeau în afară. Le îndesă înăuntru. Târî sacul greoi până pe hol şi se întoarse. În colţul camerei seiful rămăsese deschis, întocmai cum se aştepta, iar caietele cu cifre erau deschise pe birou, gata pentru a fi folosite în comunicaţiile cu Londra. Bărbatul le aruncă pe toate în mijlocul camerei, împreună cu hârtiile din seif. Smulse perdelele şi le mototoli peste grămadă. Deasupra, stivui şi două scaune. Deschise cutia de chibrituri „Presto” şi luă un pumn, le aruncă peste şi aprinse câteva Apoi ieşi în hol şi făcu focuri similare în alte câteva locuri bine alese. Mobila uscată se aprinse imediat, iar flăcările cuprinseră lambriurile de lemn. Bărbatul merse înspre intrare şi deschise uşa. Prin gardul de hibiscus[1], se putea distinge conturul dricului strălucitor. Tot ce se auzea era cântecul greierilor şi ticăitul delicat al motorului. De-alungul drumului, nu se zărea nici un alt semn de viaţă. Bărbatul intră înapoi în holul fumegând şi ieşi fără probleme cu sacul pe umăr, lăsând uşa larg deschisă pentru a face curent. Uşile din spate ale dricului erau deschise. Le pasă sacul şi îi urmări pe cei doi îndesându-l în coşciug, peste trupul lui Strangways. Apoi se urcă, închise uşile, se aşeză şi îşi puse jobenul.

Pe măsură ce primele flăcări se întrezăreau la geamurile de sus ale bungaloului, dricul coborî încet de pe trotuar şi demară la deal, înspre lacul Mona. Acolo, coşciugul greoi avea să alunece într-un mormântul adânc de o sută de metri, iar în nu mai puţin de patruzeci de minute, personalul şi toate dosarele staţiei Serviciilor Secrete din Caraibe aveau să fie distruse complet.

Capitolul 2

Alegerea armelor

Trei săptămâni mai târziu, la Londra, luna martie se arăta ca un şarpe cu clopoţei.

Încă din zorii zilei de întâi, grindina şi poleiul, urmate de o furtună de gradul 8, se năpustiseră asupra oraşului şi continuară să biciuiască neîntrerupt în timp ce oamenii începeau să se îndrepte mohorâţi spre serviciu, cu picioarele flagelate de marginile ude ale pelerinelor şi feţele umflate de frig.

Era o zi mizerabilă şi toată lumea se plângea de vreme - până şi M., care rareori recunoştea existenţa vremii, fie ea şi în formele ei extreme. Când bătrânul Silver Wraith Rolls negru, cu plăcuţa de înmatriculare indescriptibilă, se opri în dreptul înaltei clădiri de pe Regent's Park şi M. păşi ţanţoş pe trotuar, grindina îl izbi în faţă ca o rafală de alice. În loc să se

[1] Arbust tropical cu flori mari, viu colorate (n.trad.).

grăbească spre intrare, se întoarse dinadins împrejur, oprindu-se în dreptul geamului de la şofer.

— Nu mai e nevoie de maşină azi, Smith. Bag-o în garaj şi du-te acasă. Mă întorc cu metroul diseară. Asta nu e vreme de condus maşina E mai rău ca un convoi PQ[1].

Smith, fost mecanic-şef pe mare, zâmbi recunoscător.

— Da, să trăiţi. Şi mulţumesc. Se uită la silueta dreaptă, ocolind capota Rollsului şi străbătând trotuarul spre clădire. Exact ca bătrânu'. Întotdeauna vede oamenii mai întâi. Smith băgă maşina în viteză şi porni, privind încordat prin parbrizul pe care apa curgea în şiroaie. Rar mai vezi oameni ca el acuma.

M. urcă cu liftul la etajul optsprezece şi păşi peste covorul gros de-a lungul coridorului care ducea spre biroul său. Închise uşa după el, îşi scoase
paltonul şi fularul şi le atârnă în cuier. Scoase o batistă de mătase albastră şi îşi sterse faţa, dintr- o mişcare. Era ciudat, dar nu ar fi făcut asta sub ochii portarilor sau a liftierului. Se aşeză la birou şi se aplecă asupra interfonului. Apăsă un buton.

— Am ajuns, domnişoară Moneypenny. Înştiinţările, vă rog, şi orice altceva aţi mai avea. Apoi să-mi faceţi legătura cu Sir James Molony. Cred că e de gardă la St. Mary cam acuma. Transmiteţi-i şefului de cabinet că îl voi vedea pe 007 în jumătate de ora. Şi aduceţi-mi, vă rog, dosarul Strangways. M. aşteptă confirmarea metalică, „Desigur”, şi luă degetul de pe buton.

Se afundă în scaun şi scoase pipa, începu să o umple gânditor. Nu-şi ridică privirea atunci când secretara intră cu un teanc de dosare şi chiar ignoră acele înştiinţări Urgente, roz, din vârful teancului. Dacă ar fi fost de importanţă vitală, l-ar fi sunat în timpul nopţii.

O lumină galbenă pâlpâi la interfon. M. ridică receptorul negru din cele patru aliniate.

— Dumneavoastră sunteţi, Sir James? Aveţi la dispoziţie cinci minute?

— Şase pentru dumneavoastră, glumi la celălalt capăt al firului faimosul neurolog. Vreţi să eliberez vreun certificat pentru unul dintre
miniştrii Maiestăţii Sale?

— Astăzi nu, răspunse M. iritat, marina de altădată respecta, în general, guvernul. În legătură cu unul din oamenii mei. Nu ne vom complica
cu numele lui. Este o linie publică. Am auzit că i-aţi dat drumul ieri. Poate reveni la
datorie?

La celălalt capăt urmă o pauză. Vocea căpătă un ton explicativ.

— Fizic vorbind, este în perfectă formă. Picioarele s-au vindecat. Nu
vor rămâne cu sechele. Da, e
bine.

Urmă o altă pauză.

— Totuşi, o chestie, M. Tensiunea în domeniul dumneavoastră, ştii. Vă solicitaţi oamenii un pic cam mult. Puteţi să-i daţi ceva mai uşor, de reacomodare? Din ce-am înţeles de la dumneavoastră, a trecut prin multe în ultimii ani.

M. răspunse aspru.

[1] Convoaiele arctice PQ au fost printre cele care au făcut legatura dintre Marea Britanie şi Uniunea Sovietică în timpul celui de-al Doilea Război Mondial (n.trad.).

— Pentru asta e plătit. O să se vadă dacă nu mai poate lucra. Nu ar fi primul care să clacheze. Din ceea ce-mi ziceţi, pare în formă foarte bună. Nu e ca şi cum ar fi fost distrus ca alţi pacienţi pe care vi i-am trimis - bărbaţi care au trecut, într- adevăr, prin situaţii limită.

— Desigur, dacă priviţi lucrurile aşa. Dar durerea e ceva ciudat. Ştim puţine despre ea. Nu o putem măsura - care e diferenţa dintre o femeie care naşte şi un bărbat care are o criză de rinichi? Şi slavă Domnului, corpul pare să uite destul de repede. Dar omul acesta al dumneavoastră a trecut prin dureri adevărate, M. Să nu vă gândiţi că dacă totul pare în regulă...

— Înţeleg, înţeleg.

Bond făcuse o greşeală şi suferise consecinţele. În orice caz, lui M. nu- i plăcea să i se facă observaţii legat de cum să se poarte cu agenţii lui, nici măcar din partea unuia din cei mai faimoşi doctori din lume. Se simţea o notă critică în vocea lui Sir James Molony. M. zise dintr-o dată;

— Aţi auzit de cineva pe nume Steincrohn - Dr. Peter Steincrohn?

— Nu, cine e?

— Doctor american. A scris o carte pe care oamenii mei din Washington mi-au trimis-o pentru bibliotecă. Doctorul ăsta discută despre
câte pedepse poate îndura corpul uman. Face o listă de părţi ale corpului de care un om normal se poate lipsi. De fapt, am şi copiat-o pentru consultări ulterioare. Vrei să vă zic ce e pe listă?

M. căută în buzunar şi trânti pe biroul din faţa lui nişte scrisori şi ceva bucăţele de hârtie. Cu mâna stângă ridică foaia şi o despături. Nu era descurajat de liniştea de la celălalt capăt al firului.

— Alo, Sir James! Deci, astea sunt: vezica biliară, splina, amigdalele, apendicele, unul din cei doi rinichi, unul din cei doi plămâni, peste doi litri
din cei patru-cinci litri de sânge, două cincimi din ficat, o mare parte din stomac, peste un metru din cei şapte metri de intestine şi jumătate de creier. M. tăcu.

Când de la celălalt capăt al firului nu răzbate în continuare nimic, spuse:

— Ce ziceţi de asta, Sir James?

Se auzi un mormăit ezitant de la celălalt capăt.

— Mă mir că n-a adăugat, o mână sau un picior sau toate patru membrele. Nu prea văd ce încercaţi să demonstraţi.

M. râse scurt.

— Nu încerc să demonstrez nimic, Sir James. Doar că mi s-a părut o listă interesantă. Tot ce încerc să zic e că omul meu se pare că a scăpat des- tul de uşor, în comparaţie cu o astfel de suferinţă. Dar, M. făcu o pauză, să nu ne certăm pe tema asta.

Continuă pe un ton mai blând:

— De fapt, chiar mă gândeam să-l las să mai respire. S-a întâmplat ceva în Jamaica.

M se întoarse spre ferestrele aburite.

— O să fie mai ceva ca un tratament de odihnă. Doi dintre oamenii mei, un agent şi o fată au fugit împreună. Sau aşa se pare. Prietenul nostru poate încerca să ancheteze pe acolo - şi toate astea stând cu burta la soare. Ce ziceţi?

— E perfect. Nu m-ar deranja nici pe mine aşa o misiune pe un timp ca ăsta.

Sir James Molony era însă hotărât să-şi transmită mesajul. Insistă discret:

— Să nu credeţi că am vrut să mă bag peste dumneavoastră, dar
curajul unui om are nişte limite. Ştiu că trebuie să-i trataţi pe aceşti oameni ca şi cum ar fi dispensabili, dar se subînţelege că nu vreţi ca aceştia să clacheze la momentul nepotrivit. Agentul nostru e chiar rezistent. Cred că vă veţi mai folosi de serviciile lui o lungă perioadă. Dar ştiţi ce zice Moran despre curaj în cartea aceea a lui.

— Nu-mi mai amintiţi.

— Curajul este un capital ce poate fi redus prin consum. Sunt de acord cu el. Tot ce încerc să zic e că acest om, în special, pare să fi consumat
destul de mult încă de dinainte de război. Nu aş zice că şi-a descoperit contul - nu încă, dar există limite.

— Chiar aşa. M. considera că discutaseră destul pe tema aceasta. În ziua de azi, toată lumea era prea moale.

— De-asta îl trimit afară din ţară. Vacanţă în Jamaica. Nu vă faceţi griji, Sir James. O să îl menajez. Apropos, aţi reuşit să descoperiţi cu ce l-a
otrăvit rusoaica?

— Am primit răspunsul ieri.

Sir Malony se bucura, de asemenea, că schimbaseră subiectul. Bătrânul era un om din topor. Oare reuşise să-i transmită ideea lui M? I se fixase oare mesajul în mintea sa, încăpăţânatului?

— Ne-a luat trei luni. A fost descoperirea unui tip deştept de la Şcoala de Medicină Tropicală. Drogul era otravă fugu. Japonezii o folosesc pentru a
se sinucide. Se extrage din organele sexuale ale peştelui-balon. Numai ruşii pot folosi ceva de care n-a mai auzit nimeni. Putea la fel de bine să fi folosit curara. Are cam acelaşi efect - paralizia sistemului nervos central. Numele ştiinţific pentru fugu e tetrodotoxină. E o otravă groaznică, foarte rapidă. O doză, cum a luat omul tău, şi imediat muşchii respiratori şi motori sunt pa- ralizaţi. La început vezi dublu şi pe urmă nu mai poţi să-ţi ţii ochii deschişi. Pe urmă nu mai poţi să înghiţi. Nu-ţi mai poţi ridica capul. Moartea survine prin paralizie respiratorie.

— Noroc că a scăpat.

— Un miracol. Mulţumită numai francezului ăla care era cu el. L-a întins pe podea şi i-a făcut respiraţie artificială, ca şi cum s-ar fi înecat. A reuşit cumva să-i menţină plămânii în funcţiune până a ajuns doctorul. Şi noroc că doctorul lucrase în America de Sud. A diagnosticat otrăvire cu curara[1] şi l-a tratat cum trebuie. Dar a fost o şansă dintr-un million. Chiar, ce s-a întâmplat cu rusoaica?

M răspunse scurt,

— Oh, a murit. În orice caz, mii de mulţumiri, Sir James. Şi nu vă faceţi griji pentru pacientul dumneavoastră. O să am grijă să nu-i fie greu.
La
revedere.

[1] Otravă vegetală folosită de obicei de indienii din bazinul Amazonului, pentru otrăvirea săgeţilor de vânătoare (n.trad.).

M. puse receptorul în furcă. Faţa îi era rece şi inexpresivă. Apucă mapa plină de înştiinţări şi începu să răsfoiască repede. Din loc în loc scria câteceva. Din când în când telefona scurt la vreuna din Secţii. Odată ce termină, trânti teancul în coşul *De trimis* şi îşi scoase pipa şi borcanul de tutun, confecţionat din baza unui proiectil de tun naval. În faţa lui nu mai rămăsese nimic în afară de o mapă groasă, însemnată cu o stea roşie *Top Secret*. Pe centrul mapei era scris cu litere de o şchioapă: STAŢIA CARAIBE, iar dedesubt, in italice, Strangways şi Trueblood.

O lumină pâlpâi la interfon. M. apăsă butonul.

— Da?

— A venit 007.

— Trimiteţi-l înăuntru. Şi spuneţi-i Armurierului să urce în cinci minute.

M. se sprijini de spătar. Îşi luă pipa în gură şi apropie de ea un chibrit. Prin rotocoalele de fum, se uita la uşa care dădea în biroul secretarei sale.

Avea ochii aprinşi, alerţi.

James Bond intră pe uşă şi o închise în urma lui. Se îndreptă spre scaunul din faţa biroului şi se aşeză.

— Bună dimineaţa, 007.

— Bună dimineaţa.

Era linişte în cameră, cu excepţia pipei răguşite a lui M. Era nevoie de o grămadă de chibrituri până se aprindea. Pe fundal, ghearele grindinei zgâriau în continuare cele două ferestre largi.

Totul era la fel cum îşi amintise Bond pe parcursul lunilor în care fusese purtat de la un spital la altul, pe parcursul săptămânilor de convales-

cenţă chinuitoare şi de exerciţii de recuperare epuizante. Pentru el, asta însemna că îşi primea viaţa înapoi. Locul pe scaun, în această cameră, faţă în faţă cu M., era un simbol al normalităţii după care tânjise. Privi prin cercurile de fum, în ochii aspri, gri. Îl fixau. Ce urma? Retrospectiva dezastrului semănat de pe urma ultimului său caz? O relegare tăioasă către un departament unde avea să se ocupe cu munca de birou? Sau vreo nouă

misiune încântătoare pe care M. o pusese de o parte, așteptând ca Bond să

revină la datorie?

M. aruncă cutia de chibrituri pe biroul tapiţat cu piele roşie. Se lăsă pe spate şi-şi sprijini ceafa în mâini.

— Cum te simţi? Bucuros că te-ai întors?

— Foarte bucuros. Şi mă simt bine.

— Mai ai vreo observaţie finală legată de ultimul tău caz? N-am vrut să te deranjez înainte să-ţi fi revenit. Ai auzit că am cerut o anchetă? Bănuiesc

că Şeful de Cabinet a colectat nişte probe de la tine. Mai ai ceva de adăugat?

M. îi vorbea expeditiv, rece. Lui Bond nu-i plăcea. Avea să urmeze ceva

incomod. Răspunse:

— N-am nimic de adăugat. A fost un dezastru. E vina mea că femeia aceea a ajuns la mine. Nu ar fi trebuit să se întâmple.

M. îşi lăsă încet mâinile pe birou. Ochii erau duri.

— Întocmai, zise M cu o voce periculos de mieroasă. Ţi s-a blocat arma, dacă-mi aduc aminte bine. Beretta aia a ta, cu amortizor. Aşa ceva nu se poate, 007. Nu îţi poţi permite o asemenea greşeală, dacă porţi un număr cu 00. Ai prefera să renunţi la el şi să revi la datorii normale?

Bond rămase blocat. Se uită în ochii lui M. cu ranchiună. Permisul de a ucide pentru Serviciul Secret, prefixul cu dublu 0, era o mare onoare. Fusese câştigată cu greu. Îi adusese lui Bond singurele misiuni care îi plăceau, cele periculoase.

— Nu, deloc.

— Atunci va trebui să-ţi schimbăm echipamentul. Asta a fost una din deciziile Comisiei de Investigaţie. Sunt total de acord. Pricepi?

Bond răspunse insistent:

— Sunt obişnuit cu arma asta îmi place să lucrez cu ea. Ceea ce s-a întâmplat i se putea întâmpla oricui. Cu orice fel de armă.

— Nu prea cred. Nici Comisia de Investigaţie nu prea crede. Deci asta e decizia finală. Singura întrebare e ce vei folosi în locul ei.

M se aplecă asupra interfonului.

— A venit Armurierul? Poftiţi-l înăuntru.

M se lăsă pe spătar.

— Poate nu ştii, 007, dar Major Boothroyd este cel mai mare expert în arme de mână din lume. Dacă nu ar fi fost, nu ar fi lucrat pentru noi. Să vedem ce are de zis.

Uşa se deschise. Un bărbat scund, slab, cu păr blond-gri intră şi se apropie de scaunul lui Bond. Bond îşi ridică privirea înspre el. Nu-l văzuse de foarte multe ori înainte, dar ţinea minte ochii săi foarte depărtaţi, gri şi limpezi, care parcă nu clipeau niciodată. Aruncă o privire trecătoare înspre Bond, apoi rămase relaxat, uitându-se la M. Spuse „Bună dimineaţa” cu o voce plată, neutră.

— Bună dimineaţa. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră, zise M. pe un ton prietenos. În primul rând, ce părere aveţi de Beretta, cel de calibru .25?

— Pistol de femei.

M ridică din sprâncene ironic către Bond. Bond zâmbi un pic.

— Serios, şi de ce credeţi asta?

— Nu are forţă de impact. Dar se foloseşte uşor. Şi arată destul de elegant, înţelegeţi ce vreau să spun. Potrivit pentru doamne.

— Şi cu un amortizor?

— Şi mai mică forţa de impact. Oricum nu-mi plac amortizoarele. Sunt greoaie şi ţi se încurcă în haine când te grăbeşti. N-aş recomanda o combinaţie ca asta nimănui care vrea să se ocupe serios de treabă.

— Ai ceva de adăugat, 007? M îl întrebă cordial pe Bond.

Bond ridică din umeri.

— Nu sunt de acord. Folosesc Beretta .25 de cincisprezece ani. N-am avut probleme cu impactul şi nici n-am ratat vreo ţintă. Nu e un record rău pentru o armă. Pur şi simplu sunt obişnuit cu ea şi pot să ţintesc drept. Am folosit şi arme mai mari când a trebuit - Coltul de .45 cu ţeavă lungă, de pildă. Dar când lucrez îndeaproape, sub acoperire, prefer Beretta.

Bond făcu o pauză. Simţea că trebuia să cedeze într-una din privinţe.

— Sunt de acord în legătură cu amortizorul, însă chiar e neplăcut. Dar câteodată trebuie să foloseşti şi aşa ceva.

— Am observat ce ţi se întâmplă când îl foloseşti, răspunse M sec. Cât despre schimbatul armei, e doar o chestiune de exerciţiu. O să te obişnuieşti imediat cu cea nouă.

M strecură o urmă de simpatie în voce:

— Îmi pare rău 007, dar am luat o hotărâre. Ridică-te un pic. Să-ţi vadă şi dumnealui constituţia.

Bond se ridică şi se întoarse spre Armurier. Ambele perechi de ochi erau reci. Bond privea iritat. Major Boothroyd avea ochi indiferenţi, glaciali.

Păşi de jur împrejurul lui Bond.

— Scuzaţi-mă, murmură el şi îi pipăi bicepsul şi antebraţul.

Îl privi din nou în faţă şi îi zise.

— Puteţi să-mi arătaţi arma?

Bond îşi vâri încet mâna în sacou. Întinse pistolul Beretta cu ţeavă scurtă. Boothroyd îl examină şi îl cântări în palmă. Îl puse pe birou.

— Şi tocul dumneavoastră?

Bond îşi scoase sacoul şi desprinse tocul din piele de capră neagră şi centura. Apoi îşi puse din nou sacoul.

Aruncând o privire la marginile tocului, poate pentru a îşi da seama dacă puteau împiedica pistolul în vreun fel, Boothroyd plasă sarcastic totul lângă armă. Se întoarse spre M.:

— Cred că se poate mai bine de atât. Era genul de voce pe care Bond o mai auzise din gura primului său croitor de lux.

Bond se aşeză. Încetase să se mai uite nepoliticos la tavan, aşa ca îl privi nepăsător pe M.

— Atunci, fiind Armurierul nostru, ce recomandaţi?

Major Boothroyd începu să vorbească pe un ton de expert în domeniu.

— Întâmplător, spuse el modest, tocmai testam majoritatea armelor automate mici. Cinci mii de focuri fiecare, la o distanţă de douăzeci şi cinci de metri. Dintre toate, aş alege pistolul Walther PPK 7.65 mm. A ieşit doar al patrulea, în spatele pistolul M-14 japonez, Tokarevului 25 rusesc şi Sauer- ului M-38. Dar îmi place trăgaciul uşor şi extensia din dreptul încărcătorului îl face fiabil, foarte potrivit pentru 007. E întradevăr o armă cu forţă de impact. Bineînţeles, e vorba de un calibru de .32, faţă de cel de .25 de la Beretta. Dar nu aş recomanda ceva mai uşor. Şi poţi găsi muniţie pentru Walther peste tot în lume. Asta îi conferă un avantaj faţă de modelele japoneze şi ruseşti.

M se întoarse către Bond.

— Păreri?

— Este o armă bună, recunoscu Bond. Ceva mai butucănoasă ca Beretta, însă cum aţi sugera să îl port?

— Într-un toc Berns Martin Triple-Draw, răspunse succint Major Boothroyd. Cel mai bine - purtat pe interiorul taliei pantalonului, pe stânga. Dar se poate şi sub umăr. O şa de piele solidă. Arma e prinsă cu un arc. Mişcarea este mult mai rapidă faţă de celălalt, gesticulă el înspre birou.

— Trei cincimi de secundă să tragi în cineva aflat la şapte metri, cam atât ar dura.

— Aşadar, rămâne acesta, conchise M. Şi ceva mai mare, ce aţi recomanda?

— În cazul acesta am o singură armă în minte, răspunse Major Boothroyd sigur pe el. Smith & Wesson Centennial Airweight Revolver,

de
calibru .38. Fără cocoş, astfel încât nu se agaţă în haine. Lungime totală
de
16.5 centimetri, cântăreşte doar 370 de grame. Pentru a reduce greutatea,
în

cilindru este loc doar pentru cinci cartuşe. Dar până să fie toate consumate, cineva moare sigur.

Încheind astfel fraza, Megor Boothroyd zâmbi cu răceală.

— E nevoie de muniţie S & W Special de 38. Un cartuş foarte precis. Cu încărcătura standard, porneşte din gura ţevii cu o acceleraţie de 262 de metri pe secundă şi o energie de 352 jouli.

Dimensiunile butoiaşului variază, nouă centimetri, doisprezece centimetri...

— Bine, bine, vocea lui M. dădea semne de iritare. Vă cred pe cuvânt. Dacă dumneavoastră spuneţi că e cel mai bun, am încredere. Deci rămâne Waltherul şi revolverul Smith & Wesson. Trimiteţi câte unul pentru 007. Cu toc cu tot. Şi pregătiţi-i un loc de antrenament. Începând de azi. Trebuie să ajungă expert într-o săptămână în regulă? Vă mulţumesc foarte mult, aşadar. Nu vă mai reţin.

— Mulţumesc şi eu, răspunse Major Boothroyd. Se întoarse şi păşi ţeapăn afară din cameră.

Urmă un moment de tăcere. Grindina bătea în continuare la fereastră. M. se roti în scaun şi privi şiroaiele scurgându-se pe geam. Bond profită de ocazie şi se uită la ceas. Ora zece. Ochii îi alunecară spre arma şi tocul de pe birou. Rememoră relaţia sa de cincisprezece ani cu acea bucată urâtă de metal. Îşi aminti momentele când simpla pomenire a numelui „Beretta” i-a salvat viaţa - şi momentele când o simplă ameninţare fusese suficientă. Se gândi la momentele în care se îmbrăcase literalmente mortal - demontâd arma, ungând-o şi introducând cu grijă gloanţele în încărcător, testând-o de câteva ori pompând cartuşele pe aşternuturile moi al unui pat de hotel, undeva prin lumea largă. La sfârşit o lustruia cu o cârpă uscată şi arma se potrivea în micul toc. Apoi se privea scurt în oglindă pentru a fi sigur că e ascunsă bine. Ieşea pe uşă şi se îndrepta spre un rendez-vous care avea să se termine în culori de negru sau de alb. De câte ori îi salvase viaţa? Câte condamnări la moarte a semnat? Bond fu compleşit de tristeţe. Cum poate cineva să aibă legături aşa strânse cu un obiect neînsufleţit, un obiect urât de-a dreptul şi, se văzu forţat să recunoască, care nici măcar nu era din aceeşi clasă cu cele alese de Armurier. Da, avea toate aceste legături, iar M. urma să i le taie.

M se răsuci în scaunul, iar acum erau din nou faţă în faţă:

— Îmi pare rău, James, îi spuse el fără vreo urmă de simpatie în voce. Ştiu că-ţi place bucata aia de metal. Dar mă tem că trebuie să renunţăm la ea. Nu acorda niciodată o a doua şansă unei arme - e mai mult de cât i-ai acorda unui om. Nu-mi pot permite să pun secţia 00 în pericol. Trebuie să fiţi echipaţi cum trebuie. Mă înţelegi? O armă e mai importantă decât o mână sau un picior în meseria asta.

Bond schiţă un zâmbet subţire

— Cunosc, nu o să vă contrazic. Doar că îmi pare rău să mă despart de ea.

— Bine atunci. O să încheiem subiectul. Acum, mai am nişte veşti să-ţi dau. A apărut o misiune. În Jamaica. O problemă cu personalul. Sau cel puţin aşa se pare. O investigaţie şi un raport de rutină. O să-ţi prindă bine soarele şi o să poţi să te antrenezi cu noile arme trăgând după ţestoase şi ce mai au ei pe acolo. Nu ţi-ar pica rău un pic de vacanţă. Ce zici, accepţi?

Bond se gândi: „Mă are în vizor din cauza ultimei misiuni. E dezamăgit de mine. Nu mi-ar încredinţa ceva mai serios. Vrea să vadă cum mă descurc. Ei bine!”. Răspunse:

— Pare ceva destul de lejer. Am tot avut parte prea mult de asta în ultima vreme. Dar dacă trebuie rezolvată... Dacă aşa ziceţi dumneavoastră...

— Da, răspunse M. Aşa zic eu.

Capitolul 3

Sarcini de vacantă

Se lăsa întunericul. Vremea de afară se înteţea. M. întinse mâna şi aprinse lampa de birou cu abajur verde. Mijlocul camerei fu scăldat într-o lumină galbenă, din care învelişul de piele al biroului strălucea în nuanţe de roşu carmin.

M. luă în mână mapa groasă. Bond de abia atunci o observă. Citi fără dificultate literele întoarse. Ce făcuse Strangways? Cine era Trueblood?

M apăsă un buton pe birou.

— O să-l chem pe şeful de cabinet, zise el. Eu am doar datele generale,
el poate să vină cu informaţiile specifice. E o poveste destul de plictisitoare,
din păcate.

Pe uşă intră şeful de cabinet. Era un colonel din trupele de geniu, un bărbat cam de o vârstă cu Bond, dar cu părul încărunţit prematur la tâmple,
de prea mult efort prelungit şi atâtea responsablităţi copleşitoare. Forţa fizică şi umorul l-au ferit însă de căderile nervoase. Era prietenul cel mai bun al lui Bond la sediul central. Se recunoscură cu un zâmbet.

— Trageţi un scaun, vă rog. I-am încredinţat lui 007 cazul Strangways. Trebuie să dregem încurcătura asta înainte să numim pe altcineva acolo.
007 poate să fie şef de staţie provizoriu. Vreau să plece într-o săptămână. Puteţi să faceţi aranjametele necesare cu Ministerul Colonial şi cu guvernatorul? Dar să trecem la caz.

Se întoarse spre Bond:

— Cred că l-ai cunoscut pe Strangways, 007. Ai lucrat cu el în afacerea aia cu tezaurul de acum câţiva ani. Cum ţi s-a părut?

— Bun profesionist. Dar foarte stresat. Bănuiesc că s-a mai relaxat între timp. Cinci ani la tropice este o perioadă lungă.

M. ignoră comentariul.

— Şi secundul său, fata aceasta,Trueblood, Mary Trueblood. Ai cunoscut-o vreodată?

— Nu.

— Văd că are un dosar bun. Ofiţer Şef WRNS şi apoi s-a mutat la noi. Nimic despre ea nici în Dosarul Confidenţial. Arată bine judecând din poze.

Asta probabil că explică multe. Crezi că Strangways era un pic afemeiat?

— Ar fi putut să fie, zise Bond precaut, căutând să nu spună nimic împotriva lui Strangways, dar amintindu-şi cât era de chipeş. Dar ce s-a întâmplat cu ei?

— Asta vrem şi noi să aflăm, răspunse M. Au dispărut, pur şi simplu. Amândoi în aceeaşi seară, acum aproape trei săptămâni. Bungaloul lui Strangways a ars până în temelii - radioul, cărţile de coduri, dosarele. Au rămas doar nişte frânturi carbonizate. Fata şi-a lăsat lucrule în perfectă stare.

A plecat probabil doar cu ce avea pe ea. Până şi paşaportul a rămas în cameră. Dar nu i-ar fi fost greu lui Strangways să facă rost de două paşapoarte. Avea o gramadă de modele în alb. Era ofiţerul de control al paşapoartelor pe insulă. Sunt o grămadă de avione cu care ar fi putut pleca - spre Florida, spre America de Sud, sau spre vreo insulă din zonă. Politia încă verifică listele de pasageri. N-a apărut nimic încă, dar e posibil să se fi ascuns câteva zile şi pe urmă să fi fugit. Fata poate s-a vopsit blondă. Securitatea de la aeroport nu e cine ştie ce prin părţile alea ale lumii. Nu-i aşa? zise M., întorcându-se spre Şeful de Cabinet.

— Da, aşa este. şeful de cabinet răspunse pe un ton ambiguu. Dar tot nu înţeleg ce-a fost cu ultimul contact radio.

Se întoarse către Bond.

— Au început să facă conexiunea de rutină la şase treizeci, ora Jamaicăi. Cineva, cei de la Securitatea Radio, sunt de părere că e vorba de fată, a luat în primire semnalul nostru WWW şi apoi s-a deconectat. Am încercat să reluăm contactul, dar ceva dubios se întâmplase, aşa că am întrerupt. Nu a fost nici un răspuns la apelul albastru şi nici la cel roşu. Şi cam atât. Următoarea zi, Secţia III l-a trimis pe 258 din Washington. La momentul acela poliţia preluase ancheta, iar guvernatorul era hotărât să ţină cazul cât mai în umbră. Îi părea destul de evident ce s-a întâmplat. Strangways mai avusese probleme cu femeile pe acolo. Într-un fel îl înţeleg, e o staţie liniştită. Nu prea ai cu ce să-ţi ocupi timpul. Guvernatorul a tras concluziile de rigoare. Şi la fel şi poliţia locală. Oricum, nu prea înţeleg altceva în afară de sex şi luptele cu macete. 258 a petrecut o săptămână acolo şi n-a găsit nici cea mai mică urmă că s-ar fi întâmplat altceva. A trimis un raport conform concluziilor sale şi s-a întors înapoi la Washington. De atunci poliţia a tot scormonit mai mult degeaba şi fără rezultat.

Şeful de Cabinet luă o pauză. Se întoarse spre M., parcă vrând să se scuze şi continuă.

— Ştiu că înclinaţi să fiţi de acord cu guvernatorul, dar contactul acela radio îmi stă în gât. Nu văd cum se potriveşte în scenariul cu povestea de amor. Iar prietenii lui Strangways de la club spun că se comportase perfect normal. A plecat în mijlocul unui rober - ca de fiecare dată când se apropia ora de apel. A comandat băuturi pentru toată lumea - ca de obicei - şi a părăsit clubul la şase şi cincisprezece fix, exact după program. A dispărut pur şi simplu. Acum, de ce le-ar fi dat celor patru parteneri de bridge motiv să-l caute, dacă voia să fugă cu o fată? De ce n-a fugit dimineaţa? Sau, mai bine, seara, după ce terminaseră apelul şi aranjanjaseră circumstanţele? Nu mi se pare că se leagă.

M. mormăi ceva, fără să îl ia în seamă.

— Oamenii... îndrăgostiţi fac lucruri stupide, spuse el indignat. Se poartă ca nişte nebuni. Şi, în orice caz, ce altă explicaţie ar fi? Nici urmă de asasinat - şi nimeni nu vede nici un motiv. E o staţiune liniştită. Acelaşi program în fiecare lună - câte un comunist care încearcă să pătrundă pe insulă venind din Cuba, escrocii englezi care încearcă să se ascundă acolo pentru că Jamaica e aşa departe de Londra. Nu cred că Strangways a avut

parte de un caz mare de când a fost 007 acolo.

Se întoarse spre Bond:

— Din ce-ai auzit, ce părere ai, 007? Nu prea mai avem mare lucru de adăugat.

Bond părea hotărât:

— Pur şi simplu nu-l văd pe Strangways făcând ceva aşa de necugetat. Presupun că avea o relaţie cu fata, dar n-aş fi crezut că e un om care să
amestece datoria cu plăcerea. Serviciile Secrete erau viaţa lui. Nu v-ar fi dezamăgit niciodată. L-aş vedea predându-şi actele mai întâi, şi fata la fel, şi abia apoi plecând împreună, după ce ar fi primit detaşarea din partea dumneavoastră. Nu cred ca i-ar sta în fire să ne lase aşa, în aer. Şi din ce aţi zis despre fată, şi ea pare la fel. Ofiţerii Şefi WRNS nu îşi pierd cumpătul.

— Mulţumesc, 007, vocea lui M. era calculată. Aceste observaţii mi-au trecut şi mie prin minte. Nimeni nu s-a repezit la concluzii, înainte de a fi cântărit toate posibilităţile. Poate poţi sugera o altă soluţie.

M. se sprijini în spătar şi aşteptă. Întinse mâna după pipă şi începu să o umple. Cazul îl plictisea. Nu-i plăceau problemele de personal, cu atât mai puţin, cele încurcate, de genul acesta. Erau lucruri mult mai grave în lume care îi presau. S-a hotărât să-l trimită pe Bond în Jamaica pentru a închide cazul, numai ca să îi dea senzaţia că are ceva de lucru şi totodată o vacanţă.

Îşi duse pipa la gură şi întinse mâna după chibrituri.

— Deci?

Bond nu avea de gând să se răzgândească, îi plăcuse de Strangways şi
fusese intrigat de ceea ce îi spusese şeful de
cabinet.

— Deci, ce-aş putea să spun? Care a fost ultimul caz de care se
ocupase Strangways? A raportat ceva, sau l-a rugat Secţia III să investigheze
ceva, orice, în ultimele câteva
luni?

— Absolut nimic. M. era neclintit. Îşi scoase pipa din gură şi gesticulă spre şeful de
cabinet.

— Nu?

— Într-adevăr, răspunse acesta. Doar afacerea aceea nefericită cu pasările.

— Ah, da, spuse M dezgustat. Ceva aiureală de la grădina zoologică,
sau ceva de genul. Ne-a pasat-o Ministerul Colonial. Cam acum şase săptămâni, nu?

— Aşa e. Dar nu era grădina zoologică, ci o organizaţie din America,
Audubon Society. Protejează păsări rare pe cale de dispariţie, ceva de genul ăsta. A ajuns la ambasadorul nostru la Washington, iar Ministerul de Externe a trimis-o mai departe la Ministerul Colonial. Iar ei ne-au obligat pe noi. Se pare că aceşti oameni cu păsările sunt foarte puternici în America. Au reuşit să mute o bază militară atomică de pe Coasta de Vest pentru că punea în pericol nişte cuiburi.

M. pufni.

— Pentru nişte nenorociţi de cocori. Am citit în ziar. Bond insistă:

— Mi-aţi putea spune mai multe? Ce vor exact cei de la Audubon de la noi?

M. flutură nervos pipa prin aer. Ridică dosarul Strangways şi îl trânti în faţa şefului de cabinet.

— Spuneţi-i dumneavoastră, zise M. plicisit. E trecut totul la dosar.

Şeful de cabinet luă mapa şi răsfoi câteva pagini de la sfârşit. Găsi ceea ce căuta şi plie dosarul pe mijloc. Citi în linişte paginile dactilografiate, Bond putea observa pe foi monograma albastră cu alb a Ministerului Colonial. Stătea liniştit pe scaun, încercând să nu ia înseamnă indignarea lui M, care parcă clocotea de partea cealaltă a biroului.

Şeful de cabinet închise brusc dosarul, apoi continuă,

— Aşadar povestea, în aceiaşi termeni în care i-a comunicat-o şi lui Strangways, la 20 ianuarie. A confirmat primirea, dar după aceea nu a mai venit nimic din partea lui.

Şeful de cabinet se lăsă pe spate în scaun şi se întoarse spre Bond.

— Se pare că există o pasăre denumită lopătar roz. Avem o fotografie color cu un exemplar aici. Arată ca un fel de barză roz cu un cioc grosolan, cu care scormoneşte după mâncare în noroi. Acum nu multă vreme păsările astea erau pe cale de dispariţie. Chiar înainte de război nu mai erau decât câteva sute în lume, cele mai multe în Florida şi prin împrejurimi. Apoi cineva a identificat o colonie pe insula Crab Key între Jamaica şi Cuba. Este un teritoriu britanic, sub administraţia Jamaicăi. La un moment dat, a fost considerată o insulă guaneră, dar calitatea depozitelor de guano [1] nu era suficient de bună pentru a mări costurile de extracţie. Când păsările au fost descoperite acolo, insula nu mai fusese cercetată de peste cincizeci de ani. Oamenii de la Audubon s-au dus să cerceteze şi până la urmă au luat în arendă un colţ pe care l-au transformat într-o rezervaţie pentru păsările astea. Au adus doi îngrijitori şi au convins companiile aviatice de linie să nu mai zboare pe deasupra insulei pentru a nu perturba colonia. Păsările s-au înmulţit cu o viteză ameţitoare şi la ultima numărătoare erau în jur de cinci mii pe Crab Key. Apoi a venit războiul. Preţul la guano a crescut şi un tip deştept a avut ideea să cumpere insula şi să o exploateze din nou. A negociat cu guvernul jamaican şi a cumpărat-o peste zece mii de lire, cu condiţia să păstreze rezervaţia în arendă. Asta se întâmpla în 1943. Anual, omul ăsta a importat masiv mână de lucru ieftină şi n-a durat mult până a început să facă profit, şi a continuat să facă profit până de curând. Preţul la guano a scăzut vertiginos, se pare că acum îi este mai greu să o scoată la capăt.

— Cine e omul acesta?

— Un chinez, de fapt, pe jumătate chinez, pe jumătate neamţ. Are un nume stupid. Îşi zice Doctor No - Doctor Julius No.

— No? Scris ca „nu”?

— Chiar aşa.

— Ce ştiţi despre el?

— Mai nimic, în afară de faptul că este foarte retras. Nu a mai fost văzut de când a încheiat contractul cu guvernul jamaican. Accesul pe insulă este interzis. E proprietate privată, iar el e foarte categoric în privinţa asta. Zice că nu vrea ca oamenii să perturbe păsările care îi alimentează producţia de guano. Pare rezonabil. Oricum, nu s-a întâmplat nimic până înainte de Crăciun, când unul din îngrijitorii de la Audubon, un bărbat din Barbados,

[1] Guano - îngrăşământ organic rezultat din acumularea şi descompunerea excrementelor unor păsări marine (n.trad.).

solid, bine-făcut, ar fi ajuns pe ţărmul de nord al Jamaicăi, într-o canoe. Era foarte bolnav, cu arsuri grave - a murit în câteva zile. Dar înainte să moară a îndrugat ceva, o poveste nebună cum că tabăra lor a fost atacată de un dragon care scuipa flăcări pe gură. Dragonul i-a omorât prietenul, a ars tabăra, a pârjolit rezervaţia şi a gonit păsările Dumnezeu ştie unde. Suferise arsuri grave, dar reuşise să scape pe coastă într-o canoe furată şi a vâslit până în Jamaica pe timp de noapte. Săracul o luase clar razna. Şi cam asta a fost, atâta că a trebuit trimis un raport de rutină la Audubon Society. Dar nu s-au mulţumit cu atât. Au urcat pe un avion Beechcraft, din Miami, doi specialişti de-ai lor care să facă o anchetă. Există o pistă pe insulă. Chinezul are un Grumman Amphibian[1] cu care aduce provizii...

M exclamă acru:

— Oamenii ăştia par să aibă o grămadă de bani de aruncat petru nişte amărâte de păsări.

Bond şi şeful de cabinet zâmbiră discret. M. încerca de ani de zile să obţină de la Trezorerie un avion Auster pentru staţia din Caraibe.

Şeful personalului continuă:

— Iar Beechcraftul s-a prăbuşit la aterizare şi cei doi trimişi de la Audubon au murit. Asta i-a cam înfuriat. Au aranjat ca o corvetă de la Baza Americană de Antrenament din Caraibe să-i facă o vizită lui Doctor No. Atât de puternici sunt oamenii ăştia. Se pare că cineva le face lobby la Washington. Căpitanul corvetei a raportat că a fost primit foarte decent de Doctor No, dar a fost ţinut departe de mina de guano. A fost dus pe pistă şi a examinat rămăşiţele avionului. Se făcuse bucăţele, dar nimic suspect - probabil că venise cu viteză prea mare la aterizare. Trupurile celor doi oameni şi al pilotului fuseseră îmbălsămate cu multă grijă şi plasate în sicrie impunătoare, pe care le-au predat în cadrul unei ceremonii în toată regula. Căpitanul a fost foarte impresionat de curtoazia lui Doctor No. A cerut să vadă rămăşitele de la tabăra îngrijitorilor şi a fost primit şi acolo. Teoria lui Doctor No era că cei doi oameni au înnebunit din cauza căldurii şi a singurătăţii, şi şi-au ars singuri tabăra, unul dintre ei a pierit în foc. Căpitanului i-a părut plauzibil, când a văzut în ce mlaştină uitată de lume trăiseră îngrijitorii timp de zece ani. Nu mai era nimic de inspectat aşa că a fost condus politicos înapoi pe navă şi a plecat.

Şeful de cabinet îşi întinse mâinile.

— Şi asta e tot, mai puţin că în raport căpitanul scria că văzuse foarte puţini lopătari roz. Când raportul a ajuns la Audubon Society, ne pare că dispariţia nenorocitelor de păsări i-a enervat cel mai tare, şi de atunci ne bat la cap să anchetăm povestea asta. Bineînţeles, nimeni de la Ministerul Colonial sau de la guvernul jamaican nu e interesat. Aşa că, până la urmă toată tărăşenia ne-a revenit nouă.

Şeful de cabinet ridică din umeri, în semn de încheiere.

— Şi aşa, acest teanc de maculatură, spuse el fluturând dosarul, sau în orice caz, miezul, i-a fost trântit lui Strangways.

M. se uită posomorât la Bond.

[1] Model de avion care poate fi utilizat atât pe apă, cât şi pe pământ (n.trad.).

— Vezi ce vreau să spun, 007? Asociaţiile astea de pensionare exact aşa încurcă lucrurile. Încearcă să conserve ceva - biserici, case vechi, tablouri deteriorate, păsări - şi tot timpul iese cu bucluc. Problema e că genul ăsta de oameni îşi iau foarte în serios păsările sau ce naiba mai vor să protejeze. Implică politicieni. Şi cumva toţi par să fie putred de bogaţi. Dumnezeu ştie de unde au atâţia bani. Tot de la nişte pensionare, presupun. Şi apoi vine un moment în care cineva trebuie să facă ceva să calmeze spiritele. Cum e şi cazul ăsta. Îmi este servit mie pentru că se petrece pe teritoriu britanic. Dar în acelaşi timp, este proprietate privată. Nimeni nu vrea să intervină oficial. Şi eu ce ar trebui să fac? Să trimit un submarin pe insulă? Pentru ce? Să aflu ce s-a întâmplat cu un stol de berze roz?

M. pufni.

— În sfârşit, ai întrebat de ultimul caz al lui Strangways, ăsta este. Mai ai alte nelămuriri? Mă aşteaptă o zi plină, zise el cu răceală.

Bond zâmbi. Nu se putea abţine. Ieşirile ocazionale ale lui M. erau splendide. Şi nimic nu-l întărâta mai tare decât un atentat la timpul, energia şi fondurile limitate ale Serviciilor Secrete.

Bond se ridică în picioare.

— Poate aş putea lua dosarul, zise el împăcuitor. Mi se pare ciudat ca patru oameni să fi murit mai mult sau mai puţin din cauza unor păsări. Poate mai sunt două victime - Strangways şi domnişoara Trueblood. Ştiu că sună ridicol, dar nu avem nicio altă pistă.

— Te rog, ia-l, zise M. pierzându-şi răbdarea. Şi nu te lungi cu vacanţa. Poate că n-ai observat, dar restul planetei pare să fie într-o stare destul de proastă.

Bond se aplecă şi luă dosarul. Întinse mâna după toc şi pistolul Beretta.

— Nu, zise M ferm. Lasă-le. Şi nu uita că trebuie să te înveţi cu celelalte două arme până la următoarea noastră întâlnire.

Bond îl privi pe M în ochi. Pentru prima dată, chiar îl ura. Ştia perfect de ce M. se purta aşa cu el. Era o pedeapsă întârziată pentru că aproape murise în ultima sa misiune. Şi pentru că acum era trimis departe de vremea asta mizerabilă, undeva la soare. M. nu-şi putea permite să fie prea îngăduitor cu oamenii lui. Într-un fel, Bond era sigur că era trimis în misiunea aceasta lejeră pentru a fi umilit. Vulpoiul bătrân.

— O să mă ocup de asta, zise Bond, iritarea mocnind în el ca un nod în gât.

Se întoarse şi ieşi din cameră.

Capitolul 4

Comisia de recepţie

Cele şaizeci şi opt de tone ale aeronavei Super-Constellation treceau zgomotos pe deasupra Cubei, o tablă de şah verde şi maro, văzută de la mare înălţime. Pe ultima sută de kilometri, avionul îşi

începu coborârea lentă către Jamaica.

Bond privea pe geam insula mare, verde, bombată ca o carapace de ţestoasă, ce se înălţa deasupra liniei orizontului. Apa de sub el se schimba la culoare, trecând de la bleumarinul Abisului Cubei, la azuriul apelor mici.

Imediat ajunseră deasupra Coastei de Nord, zburând peste hotelurile milionarilor, apărute ca ciupercile după ploaie, apoi pe deasupra munţilor din centru. Fermele mici erau împrăştiate ca nişte zaruri, peste văi şi luminişurile din junglă, iar apusul soarelui se revărsa în nuanţe aurii peste râuri şi pârâuri şerpuitoare. „Xaymaca”, aşa îi ziseseră indienii Arawak.

„Ţinutul Dealurilor şi al Râurilor”. Inima lui Bond tresălta la frumuseţea uneia din cele mai fertile insule din lume.

Cealaltă parte a munţilor era ascunsă într-o umbră violet. Luminile deja sclipeau la poalele dealurilor şi scânteiau pe străzile din Kingston, dar dincolo de ele, braţul îndepărtat al portului şi aeroportul erau încă scăldate în strălucirea soarelui, spre care farul din Port Royal bătea fără rost. Acum aeronava Constellation cobora într-un viraj larg. Cu o mică bufnitură, se activă trenul de aterizare, urmat de vâjâitul hidraulic al clapetelor de frânare, răsărind tăios pe marginile aripilor. Încet, avionul se înclină spre pământ şi pentru o secundă lumina apusului se revărsă direct în cabină. Aeronava ajunsese deja mai jos de altitudinea Munţilor Albaştri şi continua coborârea spre singura pistă orientată nord-sud. Se puteau vedea drumuri şi cabluri telefonice. Apoi betonul, crestat de urme de frână, se întinse sub hurta avionului. Două bufnituri uşoare ale unei aterizări perfecte, zgomotul elicelor în revers şi deja rulau încet la sol, spre clădirile albe ale aerogării.

Bond simţi degetele lipicioase ale tropicelor mângâindu-i faţa, în timp ce cobora din avion, îndreptându-se către punctul de control. Ştia că va fi lac de transpiraţie până să fi ieşit din vamă. Nu-l deranja. După frigul crâncen din Londra, căldura înăbuşitoare, catifelată era uşor de suportat.

Paşaportul lui Bond îl descria ca fiind „Comerciant Import Export”.

— Ce companie?

— Universal Export.

— Care este scopul vizitei?

— Vacanţă

— Şedere plăcută. Controlorul de culoare îi înapoie indiferent paşaportul.

— Mulţumesc.

Bond trecu mai departe. Îl zări imediat pe bărbatul înalt şi oacheş de partea cealaltă a barierei. Purta aceeaşi cămaşă albastră spălăcită şi probabil aceiaşi pantaloni kaki ca atunci când îl cunoscuse Bond prima oară, acum cinci ani.

— Quarrel!

Din spatele barierei, omul nostru din Insulele Cayman zâmbi larg. Îşi acoperi ochii cu braţul, în semn de salut, aşa cum se face în Caraibe.

— Cum merge, şefu'? întrebă încântat.

— Sunt bine, zise Bond. Stai să-mi iau bagajul. Ai maşina?

— Sigur că da, şefu'.

Vameşul care, ca marea majoritate a oamenilor din împrejurimi, îl cunoştea pe Quarrel, însemnă bagajul lui Bond fără a-l mai deschide, iar Bond îl ridică şi trecu de barieră. Quarrel luă geanta şi îi întinse mâna dreaptă. Bond simţi palma caldă, uscată şi aspră şi privi în ochii săi

gri

închis, care îi trădau originea mixtă, de urmaş al vreunui soldat de pe
vremea lui Cromwell[1] sau al vreunui pirat din timpul lui Morgan[2].

— Nu te-ai schimbat, Quarrel, spuse el cu drag. Cum merge pescuitul de ţestoase?

— Nici prea rău, da' nici prea bine, şefu'. Cam la fel ca-ntodeauna.

Îl scrută din ochi pe Bond.

— V-aţi bolnăvit cumva?

Bond fu surprins.

— Dacă tot ai adus vorba, da, am fost bolnav. Dar sunt în formă de câteva săptămâni. Ce te-a făcut să zici asta?

— Scuzaţi, şefu', zise el jenat, crezând că l-a jignit pe Bond. Am văzut nişte urme de durere pe faţă, nu-s de data trecută.

— Ei bine, zise Bond. Nu a fost mare lucru. Dar mi-ar prinde bine un antrenament cu tine. Nu mai sunt la fel de în formă cum eram cândva.

— Se rezolvă, şefu'.

Se îndreptau spre ieşire când un pocnet şi un bliţ puternic al unei camere foto de presă le tăiară calea. O chinezoaică drăguţă, în costum popular jamaican, tocmai îşi regla aparatul Speed Graphic. Se apropie de ei. Le vorbi cu o falsă curtoazie.

— Domnilor, mulţumesc foarte mult. Sunt de la *Daily Gleaner*.

Aruncă un ochi la o listă din mână.

— Sunteţi domnul Bond, nu-i aşa? Cât veţi sta pe la noi, domnule Bond?

Bond fu luat prin surprindere. Era un început prost.

— În trecere, răspunse el scurt. Cred că o să ţi se pară mai interesanţi
alţi oameni de pe avion.

— Sunt sigură că nu, domnule Bond. Păreţi foarte important. La ce hotel veţi sta?

La naiba, gândi Bond. Răspunse „Myrtle Wuik” şi merse mai departe.

— Mulţumesc, domnule Bond, se auzi clinchetul vocii. Vă urez... Erau afară. Mergând înspre locul de parcare, Bond întrebă:

— Ai mai văzut-o pe fata aia la aeroport?

Quarrel se gândi.

— Nu prea cred, şefu'. Da' *Gleaner* au o grămadă de fete care fac poze. Bond era un pic îngrijorat. Nu era niciun motiv logic pentru care poza
lui să fie vânată de presă. Trecuseră cinci ani de la ultimele lui aventuri pe
insulă. iar numele lui ocolise ziarele.

Ajunseră la maşină. Era un Sunbeam Alpine negru. Bond se uită la ea încruntat şi apoi la plăcuţa de înmatriculare. Maşina lui Strangways. Ce Dumnezeu?

— Cine ţi-a dat maşina, Quarrel?

— Dom' secretar mi-a zis s-o iau, şefu'. Mi-a zis că-i singura maşina care-o au. Da' de ce, şefu? Nu-i bună?

— Ba, e în regulă Quarrel, zise Bond resemnat. Hai să mergem.

---

[1] Oliver Cromwell (1599-l668) - importantă figură militară şi politică din istoria Marii

Britanii (n.trad.).
[2] Sir Henry Morgan (1635-l688) - amiral galez şi pirat, cunoscut pentru activitatea sa intensă în Caraibe (n.trad.).

Bond se urcă în faţă Era numai vina lui. Nu crezuse că avea să primească maşina aceasta. Din cauza maşinii, mai mult ca sigur, dacă cineva ar fi interesat, ar fi putut afla cine era şi cu ce scop venise în Jamaica.

Porniră spre luminile distante ale Kingstonului, pe un drum lung împrejmuit de cactuşi. În mod normal, Bond s-ar fi relaxat, bucurându-se de frumuseţea priveliştii - sunetul constant al greierilor, adierea caldă, parfumată, tavanul de stele, colierul de lumini galbene sclipind în dreptul portului - dar acum îşi blestema neglijenţa şi tot ceea ce ştia era că trebuia să nu fi făcut.

Ce făcuse, totuşi, a fost să trimită o înştiinţare, via Ministerul Colonial, pentru guvernator. Prin el a cerut ca secretarul să îl coopteze pe Quarrel din Insulele Cayman, pentru o perioadă nedeterminată, pe un salariu de zece lire pe săptămână. Quarrel îl însoţise pe Bond în precedenta sa aventură în Jamaica. Era un om bun la toate, de neînlocuit, cu toate calităţile unui marinar din Insulele Cayman, şi, în acelaşi timp, era legătura lui cu straturile de jos ale populaţiei autohtone, care altfel ar fi de nepătruns pentru Bond. Toată lumea îl iubea şi era un însoţitor minunat. Bond ştia că prezenţa lui Quarrel este indispensabilă pentru a rezolva cazul Strangways - fie că e vorba de un caz sau de un scandal. Apoi Bond a mai cerut o cameră simplă cu duş la Blue Hills Hotel, o maşină şi să îl aştepte Quarrel la aeroport. Toate acestea fuseseră decizii greşite. Mai exact, Bond ar fi trebuit să ia un taxi până la hotel şi să ia legătura cu Quarrel după aceea. Atunci ar fi văzut maşina şi ar fi putut cere să fie schimbată.

Aşa cum ieşise, gândi Bond, aproape că îşi anunţase public scopul vizitei în *Gleaner*. Suspină. Greşelile de început de caz sunt cele mai grave.

Sunt cele ireparabile, cele care te pornesc pe picior greşit, cele care îi conferă avantaj duşmanului. Dar exista un duşman? Exagera oare cu precauţiile? Din imbold, se uită în spate. La o sută de metri se zăreau două faruri palide. Majoritatea jamaicanilor conduc cu faza lungă Bond se întoarse şi zise:

— Quarrel, când trecem de Palisados, unde se bifurcă la stânga spre
Kingston şi la dreapta spre Morant, vreau să virezi brusc spre Morant, să te opreşti imediat şi să stingi farurile, da? Dar până acolo, du-te ca vântul!

— OK, şefu'. După voce, Quarrel părea mulţumit. Apăsă pedala până la capăt. Micuţa maşinuţă hurui din rărunchi şi o luă la goană pe şosea.

Acum erau la capătul drumului drept. Maşina veni de-a lungul curbei unde portul se apropia de ţărm. Încă cinci sute de metri şi vor ajunge la intersecţie. Bond se uită în spate. Nu se mai vedea lumina. Aici era indicatorul. Quarrel viră strâmt şi brusc. Trase pe dreapta şi opri farurile. Bond se întoarse şi aşteptă. Dintr-o dată auziră motorul unei maşini mari mergând cu viteză. Farurile luminară orbitor pe lângă ei, căutându-i. Maşina îi depăşise, îndreptându-se spre Kingston. Până să dispară, Bond avu timp să observe că era un taxi mare, de tip american şi că înăuntru nu era decât şoferul.

Praful se aşeza încet la loc. Aşteptară zece minute în linişte. Apoi Bond îi spuse lui Quarrel să întoarcă maşina şi să o ia spre Kingston.

— Cred că maşina aia avea treabă cu noi, Quarrel. Niciun şofer nu pleacă cu taxiul gol de la aeroport. Prea costisitor. Fii pe fază. Poate s-a

prins că l-am păcălit şi ne aşteaptă pe undeva, zise Bond.

— Sigur, şefu', răspunse Quarrel voios. Era exact aventura la care se aşteptase când primise mesajul lui Bond.

Pătrunseră în fluxul traficului din Kingston. Autobuze, maşini, căruţe, măgari coborând din deal încărcaţi de coşuri şi vânzători de sucuri colorate, tonete ambulante. În amalgamul acesta, era imposibil să îşi dea seama dacă îi urmărea cineva. O luară în dreapta şi apoi la deal. Erau multe maşini în spatele lor. Oricare din ele ar fi putut fi un taxi american. Merseră un sfert de oră până la Halfway Tree şi apoi până la Junction Road, artera principală a insulei. Imediat se ivi o firmă de neon cu un palmier verde, cu inscripţia
„Blue Hills. The hotel”. Intrară pe aleea cu tufe de bougainvillaea[1], rotunde şi
atent îngrijite.

Blue Hills era un hotel de modă veche, confortabil, cu dotări moderne. Bond fu primit respectuos, având o rezervare făcută de King's House. Fu
cazat într-o cameră pe colţ, cu balcon cu vedere spre portul din depărtare. Lepădă bucuros hainele de Londra, îmbibate de transpiraţie, apoi întră în cabina cu uşi de sticlă, dădu drumul la apa rece şi rămase sub jet cinci minute, timp în care curăţă orice urmă a vieţii de oraş din părul său. Se îmbrăcă cu o pereche de pantaloni scurţi Sea Island şi, savurând plăcerea senzuală a aerului fin şi cald învăluindu-i pielea, îşi despachetă lucrurile, apoi chemă chelnerul.

Bond comandă un gin dublu, apă tonică separat şi o lămâie verde
întreagă Tăie lămâia în două şi stoarse cele două jumătăţi în paharul înalt cu gin, în care adăugă apoi gheaţă din belşug, iar la urmă turnă apa tonică. Lua cu el paharul pe balcon şi se aşeză admirând priveliştea spectaculoasă Se gândi cât de minunat era să fie departe de sediul central, de Londra, de spital, şi să fie aici, în momentul acesta, făcând ceea ce făcea şi ştiind că, după cum îl ghidau simţurile, nimerise un caz zdravăn, din nou.

Rămase pe balcon o vreme, lăsându-se înmuiat de gin, pe îndelete.
Mai comandă încă un pahar şi îl bău imediat. Era şapte şi cincisprezece. Vorbise cu Quarrel să vină să îl ia la şapte treizeci. Urmau să ia cina împreună. Bond îl rugase să aleagă un loc. Destul de jenat, Quarrel i-a răspuns că oricând voia să se simtă bine în Kingston mergea într-un local de noapte pe lângă plajă numit Joy Boat.

— Nu-i de bogătani, şefu', zisese el, vrând parcă să se scuze, da'
mâncarea şi băutura şi muzica e bună şi-s prieten cu patronu', Pus-Feller[2]. I se zice aşa de când s-a bătut odată cu ditamai monstru' de caracatiţă.

Bond zâmbi discret, amintindu-şi accentul caraibean al lui Quarrel şi felul pestriţ în care înmuia sau aspira vocalele. Intră în cameră, îmbrăcă vechiul său costum bleu-marin din ţesătură fină de camgarn, o cămaşă de bumbac fără mâneci şi o cravată tricotată. Se uită în oglindă, asigurându-se ca nu i se observă pistolul Walther de la subraţ, iar apoi coborî la maşină.

Porniră la vale, înspre Kinston, înconjuraţi de zumzetul apusului îmbătător. Întoarseră la stânga, mergând pe lângă port. Trecură pe

lângă mai multe restaurante şi cluburi dichisite, din care răsuna ritmul mulţimii dansând în paşi de calipso. Urmă o mică întindere rezidenţială care se unea

---

[1] Tufe cu flori roz, răspândite în special în America de Sud (n. trad.).

[2] în traducere: „Spaima-Caracatiţelor” (n.trad.).

cu un centru comercial sărăcăcios şi o adunătură de colibe. Mai apoi, când drumul începea să se îndepărteze de mare, se contură strălucirea unui neon auriu în formă de galion hispanic, iar deasupra, cu litere verzi, scria „The Joy Boat”. Ocupară un loc de parcare, iar Bond intră în urma lui Quarrel pe poartă, într-o grădină mică cu palmieri pe gazon, în spate se vedeau plaja şi marea. Mesele erau împrăştiate pe sub palmieri, iar în centru era un mic ring de dans pustiu, lângă care un trio de calipso, în cămăşi roşii, improvizau discret o variantă de la „Take her to Jamaica where the rum comes from”[1].

Doar o parte din mese erau ocupate, majoritatea clienţilor erau de

culoare. Din loc in loc - câţiva marinari britanici sau americani, cu prietenele lor. Un negru de un gabarit impresionant, într-un sacou alb, elegant se ri- dică de la o masă şi le ieşi în întâmpinare.

— Salut, domnu' Q. A trecut ceva vreme. Masă pentru doi?

— Pus-Feller, exact aşa. Mai aproape de bucătărie decât de muzică.

Uriaşul râse scurt. Îi conduse spre plajă şi îi aşeză la o masă liniştită sub un palmier care răsărise de sub temelia restaurantului.

— Ceva de băut, dom'lor?

Bond îşi comandă ginul, apa tonică şi lămâie verde, iar Quarrel o bere Red Stripe. Răsfoiră meniul şi amândoi aleseră să ia homar la grătar şi o friptură în sânge, cu legume jamaicane asortate.

Primiră băuturile. Paharele erau aburite pe dinafară. Lui Bond îi trezeau atâtea amintiri tropicale. La câţiva metri, marea fremăta pe nisipul lin. Trioul începu să cânte „*Kitch*”. Deasupra lor, frunzele de palmier foşneau uşor în briza serii. O şopârlă gecko chiţăi pe undeva în grădină. Bond se gândi la Londra, aşa cum o lăsase cu o zi în urmă.

— Îmi place locul ăsta, Quarrel, zise el.

Quarrel era mulţumit.

— Pus-Feller e preten bun cu mine. Ştie cam to' ce se-nvârte prin Kingston, dacă aveţi întrebări, şefu'. E d-al meu, din Cayman. Aveam o barcă împreună. Într-o zi s-a dus s-adune ouă de pescăruş pe Crab Key. Înota pe lâng-o stâncă după nişte ouă şi l-a prins ditamai caracatiţa. Pe-aicea îs mai mult d-alea mici, da' la Crab vin mai mari, de la apă adâncă. Pus-Feller s-a cam chinuit cu animalu'. S-a cam speriat şi mi-a vândut jumatea lui de barcă ş-a venit în Kingston. Da' asta era înainte de război. Acum e bogătan şi eu pescar. Quarrel se amuză de situaţie.

— Crab Key, zise Bond. Cum e locul ăla?

Quarrel se uită fix la el.

— E loc cu ghinion, şefu', răspunse el. Pe nimic, a cumpărat-o un chinezoi în război ş-a adus nişte oameni să sape în găinaţ. Nu lasă pe nimeni pe pământul lui şi nici să pleci nu poţi. Noi îl ocolim.

— De ce?

— Are pază multă. Pistoale, mitraliere. Şi radar. Are şi avion. Au zburat acolo nişte prieteni. Nu s-a mai ştiut de ei. Chinezu' ăsta îşi ţine

---

[1] ”Du-o în Jamaica, de unde curge romul” (n.trad.).

insula numai pentru el. Sincer, şefu', mi-e cam frică de Crab Key, zise
Quarrel cu jumătate de gură.

— Ca să vezi, spuse Bond gânditor.

Mâncarea fu adusă. Comandară încă un rând de băuturi înainte să înceapă. În timp ce mâncau, Bond îi explică pe scurt lui Quarrel cazul
Strangways. Quarrel asculta cu atenţie, punând întrebări din când în când. Era destul de interesat de păsările de pe Crab Key, şi de ce au zis paznicii, de cum s-ar fi prăbuşit avionul. Într-un final, împinse farfuria, se şterse cu mâna la gură şi îşi aprinse o ţigară. Se aplecă spre Bond şi spuse încet:

— Şefu', mie nu-mi pasă dacă-s păsări, fluturi sau albine. Dacă-i vorba de Crab Key şi comandantu' ş-a băgat nasu' în povestea asta, la pariu că l-au aranjat. Şi pe el, şi pe fată. Chinezoiu i-a aranjat sigur.

Bond privi cu atenţie în ochii gri, alarmaţi.

— Ce te face aşa sigur?

Quarrel ridică din mâîni. Pentru el răspunsul era simplu.

— Chinezoiu' vrea să fie lăsat în pace. Ştiu că mi-a omorât prietenii ca să nu mai vină lumea pe insulă. Omu' ăla-i de temut. Omoară pe oricine-i stă-n cale.

— De ce?

— Nu ştiu, şefu', ce să zic, spuse Quarrel indiferent. Oamenii vrea multe chestii pe lumea asta. Şi dacă vrea destul, le şi primeşte.

Bond observă o scânteie în colţul ochiului. Se întoarse brusc. Chinezoaica de la aeroport stătea undeva aproape, în umbră. Acum era îm- brăcată într-o rochie strâmtă de satin, crăpată pe un picior, aproape până sus. Avea un aparat Leica, iar într-una din mâini ţinea un ataşament pentru bliţ. Cu cealaltă mână căuta în husa portabilă. Scoase un bec pentru bliţ. Fata umezi filamentul în gură pentru a îmbunătăţi contactul şi îl înşurubă în reflector.

— Cheam-o pe fata aia, zise repede Bond.

Din două mişcări, Quarrel era lângă ea, întinzându-i mâna.

— Bună seara, don'şoară, zise el discret.

Fata zâmbi. Îşi atârnă aparatul de gât şi îl luă de mână pe Quarrel. Acesta o învârti ca pe o balerină, întorcându-i mâna la spate, imobilizând-o.

Se uită la el nervoasă.

— Dă-mi drumul. Mă doare.

Quarrel zâmbi privind-o în ochii scânteietori şi negri.

— Şefu' vrea să vii să bei ceva cu noi, zise el împăciuitor. Se întoarse la masă cu fată cu tot. Îi trase un scaun şi o aşeză lângă el, fără să-i dea drumul la mână. Stăteau ţepeni în scaune, ca doi amanţi care se certau.

Bond se uită la faţa ei micuţă, supărată.

— Bună seara. Ce faceţi aici? De ce vreţi să-mi mai faceţi o poză?

— Fac turul localurilor de noapte, rostiră convingător buzele ei arcuite. Prima poză n-a ieşit. Zi-i ăstuia să mă lase în pace.

— Deci lucrezi la *Gleaner*? Cum te cheamă?

— Nu-ţi spun.

Bond se uită la Quarrel şi ridică o sprânceană.

Quarrel se încruntă. Îi răsuci încet mâna fetei. Fata se agită ca un peşte pe uscat, cu dinţii încleştaţi, muşcându-şi buza. Quarrel răsuci în continuare. Dintr-o dată ţipă şi începu să vorbească: Bine, îţi zic.

Quarrel dădu drumul strânsorii. Fata se uită furioasă la Bond:

— Annabel Chung.

Bond îi zise lui Quarrel:

— Cheamă-l pe Pus-Feller.

Quarrel apucă o furculiţă şi bătu într-un palmier cu ea. Uriaşul se grăbi înspre masa lor.

Bond se uită la el.

— Ai mai văzut-o pe fata asta?

— Da, domnu'. Vine pe aici din când în când. Vă deranjează? Vreţi s-o dau afară?

— Nu, ne place de ea, răspunse Bond ambil. Doar că vrea să-mi facă un portret de studio şi nu ştiu dacă merită să o plătesc. Ai putea să suni la *Gleaner* şi să întrebi dacă au un fotograf pe nume Annabel Chung? Dacă într-adevăr lucrează pentru ei, înseamnă că trebuie să se priceapă.

— Sigur, domnu'. Bărbatul plecă în grabă.

Bond îi zâmbi fetei.

— De ce nu l-ai rugat să te

salveze? Fata îl privi pizmaş.

— Îmi pare rău că trebuie să fac presiuni, zise Bond, dar directorul de export din Londra mi-a zis că în Kingston e plin de personaje dubioase. Sunt sigur că tu nu eşti, dar nu înţeleg de ce vrei aşa de mult să-mi faci o poză. Spune-mi de ce.

— Ţi-am zis deja, răspunse ea îmbufnată. Cu asta mă ocup.

Bond încercă alte întrebări. Nu îi răspunse.

Pus-Feller se întoarse.

— E în regulă, domnu'. Annabel Chung. Una din colaboratoarele lor. Au zis că face poze bune. Nu o să aveţi probleme cu ea.

Se uită la ea curtenitor. Portret de studio! Mai degrabă o aventură în

studio!

— Mersi, zise Bond. Pus-Feller se retrase. Bond se întoarse spre fată.

— Eşti colaboratoare, spuse el încet. Tot nu explică de ce voiai poza

mea.

Faţa i se înăspri.

— Spune odată!

— Nu, veni replica ei pe un ton ursuz.

— Bine, atunci. Quarrel. Continuă. Bond se sprijini în spătar. Instinctele îi spuneau că aceasta era întrebarea de un million de puncte. Dacă ar putea stoarce un răspuns de la fată, l-ar scuti probabil de câteva săptămâni de muncă de teren.

Quarrel se aplecă răsucindu-i mâna şi mai tare. Fata se zbătu încercând să se ferească, dar cu cealaltă mână Quarrel o ţinea pironită în scaun. Faţa i se strâmbă, uitându-se la el. Dintr-o dată îl scuipă direct în ochi. Quarrel zâmbi şi o strânse mai tare. Fata începu să lovească la întâmplare cu picioarele pe sub masă. Mormăia scrâşnind din dinţi cuvinte în chineză. Pe frunte îi curgeau broboane de sudoare.

— Du-te-n p.... m.

Brusc îl lovi pe Quarrel peste faţă, cu mâna stângă. Bond nu reacţionă suficient de repede. Ceva sclipi şi urmă o explozie scurtă. Bond o apucă de braţ şi o strânse. Obrazul lui Quarrel era plin de sânge. Pe masă erau

cioburi de sticlă şi metal. Îl izbise cu bliţul de la aparat. Dacă i-ar fi nimerit ochiul, l-ar fi orbit.

Cu cealaltă mână, Quarrel îşi pipăi obrazul. Se uită la sângele care i se prelingea acum în palmă.

— Aha! În glasul lui simţea o urmă de admiraţie.

Îi spuse calm lui Bond:

— N-o să ne zică nimic tipa asta, şefu'. E tare dură. Vreţ' să-i rup mâna?

— Doamne fereşte, nu.

Bond dădu drumul strânsorii.

— Las-o să plece.

Era nervos că o rănise pe fată şi tot nu ajunse nicăieri. Dar măcar învăţase ceva. Oricine ar fi fost în spatele ei îşi ţinea oamenii din scurt.

Quarrel îi dădu drumul la braţ, dar rămase cu mâna pe încheietura ei. Îi deschise palma şi o privi crud în ochi.

— M-ai însemnat don'şoară. Acuma te însemnez şi eu pe tine.

Cu cealaltă mână prinse între degete Muntele lui Venus, bucata fină de piele dintre degetul mare şi arătător şi începu să strângă. Bond văzu cum
articulaţiile degetelor ei se înălbeau. Fata scoase un ţipăt scurt. Îl plesni pe Quarrel peste faţă şi peste mână. Quarrel zâmbi maliţios şi strânse mai tare. Dintr-o dată îi dădu drumul. Fata ţâşni în picioare şi se depărtă de masă, cu mâna învineţită la gură. Se uită la el cu ură:

— O să pună el mâna pe voi, nenorociţilor! Apoi, cu Leica atârnându-i de gât, fugi în
stradă.

Quarrel râse scurt. Luă un şerveţel, îşi şterse obrazul, îl aruncă pe jos şi apoi mai luă unul.

}i zise lui Bond:

— O să-mi treacă mie zgârietura şi pe ea tot o s-o mai doară mâna.
Cărniţa aia, Muntele lu' Venus, îţi zice multe despre o femeie. Când simţi că e grăsuţă, ca la fata aia, înseamnă că sigur e bună la pat. Ştiaţ' asta, şefu'?

— Nu, zise Bond. Uite ceva nou.

— E pe bune. Bucăţica aia-i tot secretu'. Nu va faceţi griji pentru fată, adăugă el, văzând expresia ciudată de pe faţa lui Bond. A rămas numa' c-o vânătaie mare, dar ce mai cărniţă avea acolo! O să mă întorc io după fata aia odată, să văd cât de bună-i teoria mea.

Exact la momentul potrivit, trupa începu să cânte „Don't touch my
tomato”[1]
.

— Quarrel, e timpul să te însori şi să te aşezi şi tu la casa ta. Şi las-o pe fata aia în pace că o să te trezeşti c-un cuţit în coaste. Acuma hai să
mergem. Cerem nota şi plecăm. La Londra e deja trei noaptea, încă am rămas pe ora de ieri. Am nevoie de un somn bun. Trebuie să începem antrenamentul. Chiar cred că o să am nevoie. Şi ar fi cazul să-ţi pui un plasture pe obraz. Şi-a lăsat numele şi adresa în carne.

Quarrel rememora scena, gânditor. Cu o plăcere calmă spuse:

— Ce mai gagică pe cinste! Luă o furculiţă şi bătu de câteva ori

în
pahar.

---

[1] „Nu-mi atinge roşia!”, titlu eufemistic al unei melodii (n.trad.).

Capitolul 5

Datele şi cifrele

„O să pună el mâna pe voi... O să pună el mâna... O să pună el mâna pe voi, nenorociţilor.”

Cuvintele îi răsunau lui Bond în minte a doua oară, în timp ce stătea pe balcon, savurând un mic martini delicios, admirând priveliştea exploziei de lumini tropicale din Kingston.

Acum era sigur că Strangways şi fata fuseseră ucişi. Cineva nu dorea ca ei să-şi fi băgat nasul şi mai tare în nişte treburi, aşa că au fost omorâţi, iar dosarele investigaţiei lor distruse. Aceeaşi persoană ştiuse sau suspectase ca Serviciile Secrete aveau să ancheteze dispariţia lui Strangways. Cumva ştiuse că Bond primise misiunea. Voia o fotografie a lui Bond şi voia să ştie unde era cazat. Urma să fie cu ochii pe el, să vadă dacă reuşeşte să găsească vreun indiciu care să dovedească moartea lui Strangways. Daca găsea, atunci şi el trebuia lichidat. Poate într-un accident de maşină, sau o luptă de stradă, sau vreun alt fel nevinovat de a muri. Oare va reacţiona în vreun fel aflând cum s-au purtat cu domnişoara Chung? Dacă era atât de lipsit de scrupule, precum îl credea Bond, nu încăpea îndoială. Clar, era un semn că Bond era pe cale să descopere ceva. Poate că Strangways făcuse un raport preliminar pentru Londra înainte să fi fost omorât. Poate că cineva l-a trădat. Era necugetat din partea inamicului să îşi asume riscuri. Cel mai probabil, după incidentul cu Chung, va veni fără ezitare după Bond şi poate şi după Quarrel.

Bond îşi aprinse prima ţigară a zilei - primul Royal Blend pe care îl fuma în ultimii cinci ani, suflă languros fumul printre dinţi. Acestea era „Evaluarea Inamicului”. Totuşi, cine era inamicul acesta?

Se pare că nu exista decât un singur candidat, însă unul destul de improbabil, Doctor No, Doctor Julius No, proprietarul insulei Crab Key, pe jumătate chinez, pe jumătate neamţ, îmbogăţit din guano. Nu exista nimic despre omul acesta la Arhive şi nici nu venise vreo înştiinţare din partea FBI-ului. Afacerea lopătarilor roz şi problemele cu Audubon Society nu însemnau mai nimic, în afară de ceea ce zisese şi M., o adunătură de pensionare care se agitau pentru nişte berze roz. Şi totuşi, patru oameni muriseră pentru berzele astea, iar amănuntul cel mai important pentru Bond - lui Quarrel îi era frică de Doctor No şi de insula lui. Asta i se părea, într-adevăr, foarte ciudat. Cei din insulele Cayman, iar Quarrel în special, nu se temeau aproape de nimic. Şi de ce Doctor No avea această manie de a se izola? De ce atâtea măsuri costisitoare pentru a ţine oamenii departe de guanera lui? Guano - găinaţ. Cine ar fi vrut aşa ceva? Cât valora? Bond urma să se prezinte la guvernator la ora zece. După aceea, avea să dea de asistentul-şef şi să încerce să afle totul despre afacerea aceasta blestemată, despre Crab Key şi, dacă se putea, despre Doctor No.

Cineva ciocăni de două ori la uşă. Bond se ridică şi deschise. Era Quarrel, cu obrazul stâng împodobit cu o cruce de pirat, formată din doi plasturi.

— Neaţa, şefu'. Aţi zis să viu la opt jumate.

— Da, Quarrel. Intră. Avem o zi plină azi. Ai mâncat?
— Da, şefu', să trăiţi. Saramură şi un strop de rom.

— Aoleu, zise Bond. Cam greu să începi ziua cu astea.

— M-am răcorit bine, zise Quarrel glumeţ.

Se aşezară afară pe balcon. Bond îi oferi lui Quarrel o ţigară, apoi îşi aprinse şi el una.

— Aşadar, începu el, o să petrec aproape toată ziua la King's House şi poate la Institutul Jumaica. Nu o să am nevoie de tine până mâine dimineaţă, dar ar fi câteva lucruri de care să te ocupi în centru. E în regulă?

— OK, şefu'. Cum să nu.

— Mai întâi, maşina aia ne dă în vileag. Trebuie să scăpăm de ea. Du-te la Motta's şi ia cea mai nouă şi bună maşină de închiriat, cu cel mai mic kilometraj. Să fie un Sedan. Inchiriaz-o pentru o lună. Da? Apoi caută pe lângă plajă doi oameni care seamănă cât se poate de mult cu noi. Unul trebuie să ştie să conducă. Cumpără- le haine, măcar sacouri, care arată ca ale noastre. Şi genul de pălării cum purtăm noi. Spune- le că vrem să ne ducă cineva o maşină până în Montego mâine dimineaţă - pe lângă Spanish Town, şoseaua Ocho Rios. Să o lase la garajul lui Levy, acolo. Dă-i telefon lui Levy, spune-i să o aştepte şi să o păstreze pentru noi. Da?

Quarrel zâmbi.

— Vreţi să păcăliţi pe cineva?

— Da. O să primească fiecare zece lire. Spune-le că sunt un american bogat şi că vreau să-mi ajungă maşina în Montego Bay, condusă de doi oameni respectabili. Fă-mă să par un pic nebun. Trebuie să fie aici la şase fix, mâine dimineaţă. Tu o să vii cu cealaltă maşină. Ai grijă să arate amândoi potrivit şi urcă-i în Sunbeam, cu capota coborâtă. Bine?

— OK, şefu'.

— Ce s-a întâmplat cu casa aia pe care am avut-o pe Coasta de Nord data trecută - Beau Desert, din Morgan's Harbour? Ştii cumva dacă e închiriată?

— Mă îndoiesc, şefu'. E departe de locurile cu turişti şi cer chirie mare pe ea.

— Ei bine, du-te la Graham Associates şi vezi dacă o poţi închiria pentru o lună, sau un alt bungalou prin preajmă. Nu mă interesează cât costă. E pentru un american cu bani, domnul James. Ia cheile, plăteşte chiria şi spune-le că o să le scriu confirmarea. Pot să le telefonez dacă vor mai multe detalii.

Bond băgă mâna în buzunar şi scoase un teanc gros de bancnote. Îi înmână jumătate lui Quarrel.

— Uite două sute de lire. Ar trebui să acopere toate cheltuielile. Să-mi spui dacă e nevoie de mai mult. Ştii unde mă găseşti.

— Mulţam, şefu', zise Quarrel, buimăcit de suma pe care o primise. Îndesă bancnotele în cămaşa albastră şi îşi încheie nasturii până la gât.

— Altceva?

— Nimic altceva, dar ai foarte mare grijă să nu fi urmărit. Lasă maşina undeva prin centru şi ia-o pe jos. Şi ai grijă dacă apare vreun chinez pe lângă tine.

Bond se ridică şi deschise uşa

— Ne vedem mâine dimineaţă, la şase şi cincisprezece minute pornim spre Coasta de Nord. Din câte îmi dau seama o să ne instalăm baza acolo pentru o perioadă.

Quarrel încuviinţă. Faţa lui părea enigmatică. Spuse „OK, şefu'" şi ieşi pe coridor.

O jumătate de oră mai târziu, Bond coborî scările şi luă un taxi până la King's House. Fu condus în sala de aşteptare, unde rămase nebăgat în seamă un sfert de oră, doar pentru a i se dovedi că nu era cineva important. Apoi fu condus de către secretar în biroul guvernatorului, la primul etaj.

Era o cameră mare, răcoroasă, mirosind a fum de trabuc. Guvernatorul , într-un costum crem din mătase indiană, cu un guler neasortat, stătea la biroul său mare, cu ziarele *Daily Gleaner* şi *Times Weekly* pe el. În afară de o vază cu flori de hibiscus nu mai era nimic altceva pe birou. Guvernatorul îşi împreună palmele pe masă. Avea în jur de şaizeci de ani, o faţă roşie, bosumflată şi ochi albaştri, înnouraţi. Nu zâmbi şi nici nu se ridică.

— Bună ziua, domnule Bond. Luaţi loc, vă rog.

Bond se aşeză pe scaunul din faţa biroului. Spuse „Bună ziua" şi aşteptă. Un prieten de la Ministerul Colonial îl avertizase că primirea va avea. „E aproape de vârsta pensionării. E doar Interimar. A trebuit să delegăm pe cineva când Sir Hugh Foot a fost promovat. Foot a avut multe succese. Omul ăsta nici măcar nu încearcă să-i facă concurenţă. Ştie că are slujba sigură pentru câteva luni şi că vom găsi pe altcineva care să îl înlocuiască pe Foot. I-a fost refuzat mai demult poziţia de guvernator general al Jamacăi. Vrea să se pensioneze şi să primească ceva directorate prin Londra. Îţi dai seama că nu vrea probleme în Jamaica. Tot încearcă să închidă cazul ăsta cu Strangways. Nu o să-i placă că ţi-ai băgat coada.

Guvernatorul îşi drese glasul. Realiză că Bond nu era un linguşitor.

— Aţi cerut o întrevedere?

— Doar pentru a îmi anunţa prezenţa, spune Bond liniştit. Fac o investigaţie în cazul Strangways. Cred că aţi primit o înştiinţare din partea domnului ministru.

În felul acesta, Bond îi atrăgea atenţia asupra oamenilor puternici pe care îi avea în spate. Lui Bond nu îi plăceau încercările de a-i pune beţe în roate, fie lui, fie Serviciilor Secrete.

— Da, ţin minte înştiinţarea. Cu ce aş putea să vă ajut? Din punctul nostru de vedere, cazul e închis.

— Ce vreţi să spuneţi prin „închis"?

Guvernatorul răspunse imprecis:

— E evident că Strangways a fugit cu fata. E un tip cam nechibzuit în general. Unii din colegii dumneavoastră parcă nu sunt în stare să lase femeile de o parte.

Guvernatorul îl includea în mod evident şi pe Bond în categorie.

— A trebuit să-l mai scot din câteva scandaluri până acum. Nu dă bine pentru coloniile noastre, domnule Bond. Sper că oamenii dumneavoastră ne vor trimite pe cineva mai serios în locul lui. Asta dacă e într-adevăr nevoie de un controlor regional. Sincer, eu am toată încrederea în poliţia de aici, adăugă el cu răceală.

Bond zâmbi amiabil.

— O să luăm în considerare părerea dumneavoastră. Presupun că şeful meu va dori să discute aspectul cu ministrul Apărării şi ministrul colo- nial. Bineînţeles, dacă doriţi dumneavoastră să preluaţi aceste datorii în

plus, veţi face un favor bugetului Serviciilor Secrete. Sunt sigur că poliţia jamaicană este extrem de eficientă.

Guvernatorul îl privi pe Bond suspicios. Poate ar fi mai bine să se ocupe de omul acesta cu mai multă grijă

— Aceasta este o discuţie neoficială, domnule Bond. Când o să mă hotărăsc în această privinţă, o să îl înştiinţez personal pe momnul ministru. Altfel, doriţi să vă mai consultaţi cu vreunul subalternii mei?

— Aş dori să vorbesc cu asistentul-şef.

— Cu dumnealui? Şi de ce anume?

— Au existat nişte probleme pe insula Crab Key. Ceva legat de o rezervaţie de păsări. Cazul ne-a fost pasat de către Ministerul Colonial. Şeful meu m-a rugat să investighez cât timp sunt aici.

Guvernatorul păru uşurat.

— Desigur, desigur. O să am grijă ca domnul Pleydell-Smith să vă primească imediat. Deci, sunteţi de părere că puteţi lăsa cazul Strangways să se resolve de la sine? Vor apărea ei până la urmă, staţi liniştit.

Întinse mâna şi sună dintr-un clopoţel. Intră secretarul.

— Domnul doreşte o audienţă cu asistentul sef. Conduceţi-l, vă rog. Voi telefona personal la domnul Pleydell-Smith şi îl voi ruga să îşi facă timp.

Se ridică şi veni în faţa biroului. Întinse mâna.

— La revedere, domnule Bond. Mă bucur că v-am văzut. Crab Key, spuneţi? Nu pot vorbi din experienţă, dar sunt sigur că merită.

Bond îi strânse mâna.

— Aşa cred şi eu. La revedere, domnule guvernator.

— La revedere, la revedere.

Guvernatorul îl privi pe Bond ieşind pe uşă şi se întoarse la birou.

— Mucos încrezut, zise el rămas singur în cameră. Se aşează şi schimbă câteva cuvinte apăsate cu asistentul-şef la telefon. Apoi luă ziarul *Times Weekly* de pe masă şi verifică preţurile de la bursă.

Asistentul-şef era un bărbat destul de tânăr, cu părul ciufulit şi ochi de băieţel. Era unul din acei fumători de pipă agitaţi, care îşi palpează mereu buzunarele căutând chibrituri, apoi zdrăngăne cutia, încercând să-şi dea seama dacă este goală şi scuturând din greşeală resturile de tutun. Trecu prin toată rutina aceasta de vreo două-trei ori în primele cincispreze minute. Bond începuse să se întrebe dacă ajungea vreodată să tragă primul fum.

După ce îi scuturase vioi mâna lui Bond şi îl poftise distrat să se aşeze, Pleydell-Smith începu să se plimbe dintr-o parte în alta a camerei, scărpinându-se la tâmplă cu muştiucul.

— Bond! Bond! Bond! Îmi sună cunoscut. Să vedem. Da, sfinte! Tu

erai tipu' care s-a încurcat în afacerea aia cu tezaurul. Sfinte, da! Acum patru-cinci ani. Am găsit dosarul din întâmplare chiar acum câteva zile. Un spectacol splendid. M-am distrat citind! Bine ar fi să mai torni puţin gaz pe foc pe aici. Să ne mai înviorăm puţin. Zilele astea se gândesc numai la federaţie şi la cât sunt ei de importanţi. Autodeterminare, ce să spun! Nu sunt în stare nici transportul în comun să-l administreze. Şi problema cu populaţia de culoare! Dragul meu, e o problemă mai mare între jamaicanii cu păr drept şi păr creţ, decât între mine şi bucătarul meu negru. Totuşi...

Pleydell-Smith se opri lângă birou. Se aşeză faţă în faţă cu Bond şi îşi săltă unul din picioare peste braţul scaunului. Întinzând mâna după un

borcan de tutun cu blazonul King's College, Cambridge, îşi băgă degetele în el şi începu să-şi umple pipa.

— Totuşi nu vreau să te plicisesc cu toate astea, reluă el. Plictiseşte-mă tu. Cu ce problemă avem de a face? Mă bucur să-ţi fiu de ajutor. Bănuiesc că e mai interesantă ca mizeria asta.

Arată spre un teanc de hârtii ce-şi aşteptau rezolvarea.

Bond îi zâmbi. Aşa mai merge. Găsise un aliat şi unul chiar inteligent.

— Păi, începu el serios, sunt aici să lucrez la cazul Strangways. Dar înainte de toate vreau să vă pun o întrebare care ar putea suna ciudat. Cum anume aţi ajuns să vă uitaţi la celălalt caz al meu? Spuneţi că aţi găsit dosarul întâmplător. Cum aşa? L-a cerut cineva? Nu vreau să fiu indiscret, puteţi să nu răspundeţi, dacă nu doriţi. Sunt doar curios.

Pleydell-Smith aruncă un ochi înspre el.

— Presupun că e de datoria ta să fii

curios. Rămase gânditor, cu ochii în tavan.

— Dacă stau să mă gândesc, era pe biroul secretarei mele. E o fată nouă. Mi-a zis că încerca să se familiarizeze cu dosarele. Totuşi, mai erau o grămadă de alte dosare pe biroul ei, încercă asistentul-şef să o scuze pe fată. Dar ăsta a fost cel care mi-a atras atenţia.

— Ah, înţeleg, zise Bond. Aşa s-a

întâmplat. Zâmbi amabil.

— Îmi cer scuze, dar diverşi oameni par să fie foarte interesaţi de prezenţa mea aici. Ceea ce voiam să discut cu dumneavoastră este situaţia insulei Crab Key. Ştiţi ceva despre ea? Despre Doctor No, chinezul care a cumpărat-o? Sau despre afacerea aceasta cu guano? Îmi dau seama că vă cer poate prea mult, dar orice frântură de informaţie mi-ar fi de folos.

Pleydell-Smith pufni amuzat prin muştiuc. Îşi scoase pipa din gură şi începu să vorbească în timp ce îndesa tutunul aprins cu o cutie de chibrituri.

— Pot să zic că am luat o gură destul de mare de guano la viaţa mea. Aş putea să-ţi povestesc câteva ore. Înainte de a fi transferat la Ministerul

Colonial, am lucrat la Consulat. Prima mea slujbă a fost în Peru. A trebuit să mă ocup de cei care administrau comerţul de guano - *Compania Aministradora del Guano*. Oameni de treabă.

Pipa în sfârşit fumega şi Pleydell-Smith aruncă cutia de chibrituri pe masă.

— Cât despre restul, trebuie doar sa căutăm dosarul. Apăsă pe un

buton de soniere. Într-o clipă, se deschise uşa din spatele lui Bond.

— Domnişoara Taro, dosarul Crab Key, vă rog. Cel despre vânzarea locului şi cel despre îngrijitorul care a apărut înainte de Crăciun. Domnişoara Longfellow ştie unde să le găsească.

— Imediat, răspunse o voce

plăcută. Bond auzi uşa închizându-

se.

— Rămăsesem la guano.

Pleydell-Smith îşi lăsă scaunul pe spate.

Bond se pregătea de o discuţie

plictisitoare.

— După cum ştii, e vorba de găinaţ. E produs de cloaca a două păsări, pasărea smintită mascată şi pasărea guanay. Din câte am înţeles,

pe Crab Key trăieşte doar pasărea guanay, cunoscută de altfel şi sub numele de

cormoran verde, aceeaşi pasăre ca în Anglia. Pasărea guanay e o maşină de transformat peşte în guano. Mănâncă anşoa[1] cel mai mult. Ca să-ţi închipui cât peşte mănâncă, află că s-au găsit şi şaptezeci de anşoa în burta uneia singure.

Pleydell-Smith îşi scoase pipa şi o flutură impresionat înspre Bond.

— Întreaga populaţie din Peru mănâncă patru mii de tone de peşte pe an. Păsările lor de mare mănâncă cinci sute de mii de tone!

Bond îşi ţuguie buzele încercând să pară impresionat. Asistentul-şef continuă:

— Pe cuvânt. În fiecare zi o pasăre guanay, din cele câteva sute de mii,

mănâncă peste jumate de kilogram de peşte şi mai adaugă câteva zeci de grame la guaneră - insula de guano.

Bond îl întrerupse.

— De ce pe o insulă şi nu în mare?

— Nu ştiu.

Pleydell-Smith meditä asupra întrebării.

— Nu m-am gândit niciodată. Dar, în orice caz, nu aşa fac. Se uşurează pe uscat, de când lumea. Deci asta înseamnă că s-au adunat mi-

lioane de tone de găinaţ pe insulele Pescadore şi alte guanere. Apoi, cam pe la 1850 cineva a descoperit că e cel mai bun îngrăşământ natural din lume - plin de nitraţi şi fosfaţi şi tot ce trebuie. Iar oamenii au venit pe vase şi au luat pur şi simplu tot ce se putea timp de peste douăzeci de ani. E vorba de perioada cunoscută sub numele de „Saturnalia” în Peru. A fost ca la goana după aur. S-au bătut pentru găinaţ, şi-au scufundat vasele, şi-au împuşcat lucrătorii, au vândut hărţi false spre insule secrete de guano - orice îţi trece prin cap. Şi s-au făcut averi din asta.

— Şi Crab Key cum se leagă de toată povestea? încercă Bond să treacă

la subiect.

— Era singura guaneră nordică profitabila. Şi era excavată, Dumnezeu ştie de cine. Dar găinaţul avea un concentrat mic de nitrat. Apa nu e aşa bogată pe aici cum e pe lângă Curentul Humboldt. Peştii au o compoziţie chimică mai săracă, deci nici guano-ul nu e aşa bun. Pe Crab Key s-a săpat ocazional, când creştea preţul. Dar industria a dat faliment, trăgând după ea Crab Key şi toate celelalte depozite de calitate mai proastă, atunci când

nemţii au inventat îngrăşămintele chimice. La momentul acela, Peru îşi

dăduse seama că risipiseră un capital fantastic şi nu început să organizeze

rămăşiţele industriei şi conserve guanerele. Au naţionalizat industria şi au

protejat păsările, iar încet de tot, depozitele s-au umplut din nou. Apoi oamenii au aflat efectele secundare ale îngrăşămintelor nemţeşti, spre deosebire de guano, sărăceau solul, şi treptat preţul guano-ului a crescut la loc şi industria s-a pus din nou pe picioare. Acum merge bine, atâta că Peru monopolizează cea mai mare parte din guano pentru agricultura internă. Iar aici se leagă şi Crab Key de poveste.

— Ah.

— Da, zise Pleydell-Smith, pipăindu-şi buzunarele după chibrituri, ca

apoi să le găsească pe birou, să le scuture în dreptul urechii şi să înceapă

---

[1] Peşte mic, răspândit în Marea Mediterană şi Oceanul Atlantic (n.trad.).

rutina cu pipa. La începutul războiului, chinezul ăsta, care, de altfel, pare un vulpoi viclean, s-a gândit că poate să scoată ceva din guanera veche de pe Crab Key. Preţul era cam cincizeci de dolari pe tonă în partea asta a Atlanticului, aşa că a cumpărat insula de la noi, pentru vreo zece mii de lire, dacă îmi aduc eu bine minte, a adus mână de lucru şi a început săpăturile. Şi cu asta se ocupă de atunci. Cred că a făcut o avere. Trimite direct în Europa, la Anvers. Vine un vas o dată pe lună. A cumpărat concasoare[1] şi separatoare de ultimă generaţie. Munceşte din greu, aş zice. Ca să iasă un profit decent aşa şi trebuie. Mai ales acum. Anul trecut am auzit că primea numai treizeci şi opt-patruzeci de dolari pe tonă din Anvers. Dumnezeu ştie cât îi plăteşte pe muncitori ca să-şi scoată profit la preţul ăsta. N-am reuşit să aflu niciodată. Şi-a baricadat insula ca o fortăreaţă - un fel de lagăr de muncă. Nu iese nimeni de acolo. Am auzit nişte zvonuri ciudate, dar nimeni nu a depus vreo plângere. E insula lui, bineînţeles, şi poate să facă ce doreşte cu ea.

Bond aduna indicii.

— Chiar ar fi atât de valoros pentru el locul ăsta? Cam cât crezi că ar face?

— Pasărea guanay e cea mai de preţ pasăre din lume, zise Pleydell-Smith. O pereche produce guano în valoare de doi dolari pe an, fără cheltuieli din partea proprietarului. O femelă depune în jur de trei ouă şi creşte doi pui. De două ori pe an. Să zicem că valorează cam cincisprezece dolari perechea. Sunt cam o sută de mii de păsări pe Crab Key, ceea ce o estimare rezonabilă judecând după numărătorile noastre vechi. Asta înseamnă că are păsări în valoare de un milion şi jumătate de dolari. Nu e o proprietate de lepădat. Iar valoarea instalaţiilor, să zicem, încă un million şi ai o mică avere în împuţiciunea aia de loc. Dar, că tot veni vorba...

Pleydell-Smith apăsă pe buton.

— Unde naiba sunt dosarele alea? O să găseşti tot ce-ţi trebuie în ele. Uşa se deschise în spatele lui Bond.

Pleydell-Smith vorbi iritat,

— Ei bine, domnişoară Taro. Cum a rămas cu dosarele?

— Îmi cer scuze, răspunse vocea plăcută. Dar nu le găsim nicăieri.

— Cum adică „nu le găsim”? Cine a umblat ultima dată cu ele?

— Comandantul Strangways.

— Ţin minte clar că le-a adus înapoi în camera asta. Deci ce s-a întâmplat?

— N-aş putea să vă spun.

Vocea rămăsese neutră.

— Mapele sunt aici, dar nu e nimic în ele.

Bond se răsuci în scaun. Aruncă o privire înpre fată şi se întoarse la loc. Schiţă un zâmbet îngrijorat, numai pentru el. Ştia ce se întâmplase cu dosarele. Ştia şi de ce vechiul dosar despre el fusese pe biroul secretarei. Ghicise şi în ce mod semnificaţia specifică a titulaturii „James Bond, Comerciant Import-Export” fusese dezvăluită în alte cercuri, în afara celui din King's House, singurul care ar fi trebuit să o cunoască.

---

[1] Maşini de sfărâmat materiale dure, folosite în industriile extractive sau de prelucrare (n.trad.).

Exact ca Doctor No şi Annabel Chung, micuţa secretară sfioasă şi serioasă, cu ochelari cu rame groase, era chinezoaică.

Capitolul 6

Degetul de pe trăgaci

Asistentul-şef îl invitase pe Bond să ia masa de prânz la Queen's Club. S-au aşezat la o masă din colţul sălii elegante, cu lambriuri de mahon şi cu patru ventilatoare mari pe tavan, schimbând cordial impresii despre Jamaica. Până să vină cafeaua, Pleydell-Smith începuse să vorbească despre lumea nevăzută a Jamaicăi, cea din spatele imaginii de insulă paşnică şi prosperă.

— Să-ţi explic cum e.

Începu iarăşi veşnica rutină cu pipa.

— Jamaicanul e un om cumsecade, dar leneş, cu virtuţi şi vicii de copil. Locuieşte pe o insulă foarte bogată, dar nu se îmbogăţeşte de pe urma ei. Nu ştie cum şi îi e prea lene. Britanicii se vântură pe aici, iau ce e mai uşor de luat, dar de vreo două sute de ani niciun englez n-a mai făcut avere în Jamaica. Nu rămân suficient timp încât să adune ceva. Îşi iau o felie groasă şi pleacă. Evreii- portughezi sunt cei care scot cel mai mare profit. Au ajuns aici odată cu britanicii şi au rămas. Dar sunt snobi, îşi prăpădesc averile pe case scumpe şi baluri. Ale lor sunt numele care umplu coloana de bârfe din *Gleaner* atunci când pleacă turiştii. Fac afaceri cu rom şi tutun şi reprezintă firme britanice mari - automobile, asigurări şi aşa mai de parte. Apoi sunt sirienii, foarte bogaţi şi ei, dar nu foarte buni afacerişti. Deţin majoritatea magazinelor şi câteva din cele mai bune hoteluri. Nu sunt cele mai sigure investiţii. Ajung la suprastoc şi doar un incendiu ocazional le mai lichidează banii. Apoi sunt indienii, cu comerţul lor strident cu textile şi alte mărfuri de gen. Nu sunt cine ştie ce forţă. În sfârşit, avem chinezii, statornici, compacţi, discreţi - cea mai puternică bisericuţă din Jamaica. Deţin brutăriile, spălătoriile şi cele mai bune magazine alimentare. Sunt foarte retraşi şi nu se amestecă cu nimeni.

Pleydell-Smith râse.

— Nu că nu ar umbla cu negrese când au ei chef. Poţi să vezi rezultatele prin tot Kingstonul - chinezii negri. Sunt o rasă dură, nebăgată în teamă. Se uită de sus la negri, dar şi chinezii se uită de sus la ei. Într-o bună zi ar putea deveni o problemă. Au ceva din inteligenţa chinezilor şi aproape toate viciile negrilor. Poliţia se confruntă des cu ei.

— Secretara dumneavoastră. Ea ar fi una dintre ei?

— Într-adevăr. Fată deşteaptă şi foarte eficientă. E la mine de vreo şase luni. A fost de departe cea mai bună candidată dintre toate cele care au răspuns anunţului.

— Pare deşteaptă, zise Bond absent. Oamenii aceştia, sunt organizaţi? Există vreun lider al comunităţii de chinezi negri?

— Nu încă. Dar cineva se va ocupa de asta în curând. Ar funcţiona bine ca un mic grup de exercitat presiuni.

Pleydel-Smith se uită la ceas.

— Şi cu asta, ar cam trebui să mă duc. Mă duc să-i trag de urechi în legătură cu dosarele alea. Nu pot să-mi dau seama ce s-ar fi putut întâmpla eu ele. Îmi aduc aminte clar...

Nu mai continuă.

— În sfârşit, ideea e că n-am prea avut ce ponturi să-ţi dau cu Crab Key şi doctorul ăla. Dar pot să-ţi zic că nu ai fi aflat mult mai mult nici din dosare. Părea un tip cumsecade. Foarte serios. Apoi a fost neînţelegerea cu Audubon Society. Presupun că ştii totul despre ea. Cât despre insulă în sine, nu era nimic în dosar decât vreo două rapoarte de dinainte de război şi o copie a ultimei ridicări topografice. Pare un loc complet uitat de lume. Doar kilometri întregi de mlaştini de mangrovă şi un munte imens de găinaţ la unul din capete. Dar ai zis că te duci la Institut. Ce-ar fi să-ţi fac cunoştinţă cu tipul care se ocupă de hărţi?

O oră mai târziu, Bond era retras într-un colţ al unei camere sumbre, cu harta ultimei ridicări topografice de pe Crab Key, datată 1910, desfăşurată pe o masă în faţa lui. Pe o foaie de hârtie de la Institut, făcuse o schiţă aproximativă a hărţii şi însemna punctele cheie.

Suprafaţa totală a insulei era în jur de o sută treizeci de kilometri pătraţi. Trei-sferturi din insulă, înspre est, erau acoperite de un teren mlăştinos şi de un lac de mică adâncime. Din lac, un râu lent curgea înspre mare, de-a lungul coastei de sud, formând un mic golf cu nisip. Bond pre- supuse că pe undeva, în preajma cursului superior, ar fi fost un loc bun pentru tabăra paznicilor, înspre vest, relieful se înălţa brusc, era marcat un deal de aproape o sută cincizeci de metri care se termina abrupt cu prăpastie în mare. O linie punctată făcea legătura între deal şi un chenar din colţul hărţii, în care scria Depozite de guano (ultima excavaţie 1880).

Nu părea să existe vreun drum, sau vreo cărare pe insulă, de asemenea, nicio casă. Harta în relief a insulei părea să arate ca un şobolan de apă - o coloană plată, mai bombată la unul din capete, îndreptată spre vest. Insula părea să fie la aproape cincizeci de kilometri de Galina Point, pe coasta de nord a Jamaicăi şi la aproape nouăzeci de kilometri de coasta de sud a Cubei.

Nu părea să mai fie trecut altceva notabil pe hartă. Crab Key era înconjurată de ape puţin adânci, cu excepţia celor din dreptul stâncilor de pe coasta de vest, unde ajungea la aproape un kilometru. Dincolo de punctul acela începea Abisul Cubanez. Bond împături harta şi i-o înmână bibliotecarului.

Dintr-o dată, se simţi epuizat. Era doar ora patru, dar în Kingston soarele era dogoritor şi cămaşa i se lipise de corp. Bond ieşi din Institut şi luă un taxi înapoi spre hotelul său răcoros. Era mulţumit de cum decursese ziua, dar nu mai avea nimic de făcut în partea aceasta a insulei. Urma să petreacă o seară liniştită la hotel şi să fie gata de plecare a doua zi, devreme.

Bond merse la recepţie să vadă dacă primise vreun mesaj de la Quarrel.

— Nu aveţi niciun mesaj, îl informă recepţionista. Dar aţi primit un coş cu fructe de la King's House. Imediat după prânz. Curierul l-a

dus în camera dumneavoastră.

— Ce fel de curier?

— Un bărbat de culoare. A spus că e din partea secretarului.

— Mulţumesc.

Bond luă cheia şi urcă la etajul întâi. Totul părea extrem de improbabil. Cu mâna pe pistolul din sacou, Bond se apropie încet. Răsuci cheia în broască şi deschise uşa cu piciorul. Camera era goală, scufundată în tăcere. Bond închise uşa şi o încuie. Pe masa de toaletă era un coş mare cu fructe aranjate elaborat - mandarine, grepfruit, banane roz, soursop, mere stelate, chiar şi câteva nectarine de seră. Un plic alb era prins de mânerul coşului, cu o fundă lată. Bond îl luă şi se uită la el în lumină. Apoi îl deschise. Pe o foaie albă de hârtie de împachetat era scris „Complimente din partea Excelenţei Sale, Guvernatorul”.

Bond pufni. Rămase cu ochii pe coşul de fructe. Se apropie de el şi ascultă atent, apoi îl luă de mâner şi răsturnă tot ce era în el pe podea. Fructele se rostogoliră peste rogojina din lemn de cocos. Nu mai era altceva. Bond se amuză de precauţiile pe care şi le lua. Însă mai exista o posibilitate. Luă una din nectarine, cea care arăta cel mai bine, şi merse în baie. O aruncă în chiuvetă, se întoarse în dormitor, şi, după ce verifică încuietoarea, deschise dulapul. Ridică grijuliu geamantanul şi îl poziţionă în mijlocul camerei. Se puse în genunchi şi începu să caute urmele de pudră de talc în jurul celor două încuietori. Urmele erau întinse şi se vedeau câteva zgârieturi fine. Bond le analiză calculat. Oamenii aceştia nu erau la fel de atenţi ca alţii cu care mai avusese de a face. Descuie geamantanul şi îl aşează vertical. Erau patru capse de alamă în colţul din dreapta-faţă al capacului. Bond desprinse cu unghia una din capse. O luă în mână şi trase de ea, întinzând un fir gros de oţel, lung de un metru. Odată desprins, îl lăsă pe podea lângă el. Firul trecea prin nişte inele mici din interiorul capacului, sigilând geamantanul. Bond ridică capacul şi verifică dacă umblase cineva. Din „trusa de scule” luă o lupă de bijutier şi se întoarse cu ea în baie, aprinzând lumina de deasupra oglinzii, îşi poziţionă lupa şi cu grijă ridică nectarina din chiuvetă şi o învârti pe toate părţile.

La un moment, văzu o urmă minusculă de ac, un punct maro, puţin decolorat. Era în crăpătura fructului, vizibil doar cu o lupă. Bond puse nectarina cu grijă înapoi în chiuvetă. Pentru un moment se privi intens în oglindă.

Era într-adevăr război! Măi să fie! Foarte interesant. Bond simţi cum i se încordează subtil muşchii abdominali. Îşi zâmbi discret în oglindă. Aşadar, instinctele şi judecata lui fuseseră exacte. Strangways şi fata fuseseră omorâţi, iar dosarele lor distruse pentru informaţiile compromiţătoare pe care le conţineau. Apoi Bond apăruse în scenă, şi mulţumită domnişoarei Taro, au ştiut la ce să se aştepte. Domnişoara Chung, sau poate şoferul de taxi, i-au dat de urmă. Cineva îl urmărise până la Blue Hills Hotel. S-a tras deja primul foc. Urmau să mai fie şi altele. Dar al cui era degetul de pe trăgaci? Cine era cu ochii fixaţi pe el? Bond nu mai avea dubii. Nu exista nicio dovadă, dar era extrem de sigur. Fusese o împuşcătură de la distanţă, tocmai de pe insula îndepărtată Crab Key. Cel din spatele armei era Doctor No.

Bond merse înapoi în dormitor. Una câte una, ridică fructele de pe podea şi le duse în baie pentru a le examina. Toate fuseseră înţepate cu
acul, într-un loc greu observabil. Bond telefona jos şi ceru o cutie de carton,

hârtie şi sfoară. Împachetă atent fructele în cutie, ridică receptorul şi sună la
King's House. Ceru să vorbească cu Secretarul-Şef.

— Domnule, Playdell-Smith, dumneavoastră sunteţi? James Bond la telefon. Îmi cer scuze că vă deranjez. Am o mică problemă. Există cumva un laborator public în Kingston? Înţeleg. Am ceva ce trebuie analizat. Dacă v-aş trimite cutia, aţi putea să o pasaţi mai departe? Nu vreau să-mi fie divulgat numele. E în regulă? O să vă explic mai târziu. Când primiţi rezultatul îmi puteţi trimite o telegramă? Voi fi la Beau Desert, lângă Morgan's Harbour, pentru următoarea săptămână, cam aşa. Aş aprecia dacă nu aţi spune nimănui de rugămintea mea. Îmi cer scuze că par atât de secretos. O să vă explic totul următoarea dată când ne vedem. Presupun că o să vă daţi seama cam despre ce e vorba când veţi vedea rezultatele de la laborator. Ah, şi transmiteţi-le să aibă mare grijă cu conţinutul. Avertizaţi-i că nu e ceea ce pare. Mulţumesc enorm. Am avut mare noroc că am făcut cunoştinţă cu dumneavoastră în dimineaţa aceasta. La revedere.

Bond scrise adresa pe pachet, coborî şi îl expedie de urgenţă la la King's House, printr-un taximetrist. Era ora şase. Se întoarse în cameră, făcu un duş, se schimbă şi comandă prima băuturii a zilei. Era pe cale să iasă cu paharul pe balcon când sună telefonul. Quarrel.

— Totu-i aranjat, şefu'.

— Tot? Minunat. Şi casa?

— Tot, tot, repetă Quarrel, pe un ton grijuliu. Ne vedem cum aţ' zis,
şefu'.

— În regulă, răspunse Bond.

Era impresionat de eficienţa lui Quarrel şi de sentimentul de siguranţă
pe care i-l dădea. Puse receptorul jos şi ieşi pe balcon.

Soarele tocmai apunea. Valul de umbră violet se aşternea peste oraş şi peste port. Când se va lăsa întunericul, gândi Bond, se vor aprinde dintr-o dată luminile. Şi exact aşa se şi întâmplă. Deasupra lui se auzi motorul unui avion. Îl putea zări, un Super Constellation, aceeaşi cursă care îl adusese pe Bond cu o zi înainte. Urmări trecerea avionului dinspre mare spre uscat, coborând spre aeroportul Palisadoes. Cât timp părea să se fi scurs de atunci, deşi nu trecuseră mai mult de douăzeci şi patru de ore de când difuzorul anunţase „Am aterizat în Kinston, Jamaica. Pasagerii sunt rugaţi să rămână la locurile lor până când aeronava este verificată de Autorităţile Sanitare”.

Ar trebui oare să-i spună lui M. cum se schimbaseră datele problemei?
Ar trebui să-i prezinte un raport guvernatorului? Bond îşi aduse aminte de guvernator şi renunţă la idee. Dar M.? Bond avea o monogramă personală. Ar fi putut să-i trimită o înştiinţare prin Ministerul Colonial. Ce ar putea să-i zică? Că Doctor No îi trimisese nişte fructe otrăvite? Dar nici măcar nu avea dovada că erau otrăvite, sau că ar fi provenit de la Doctor No. Bond îşi putea închipui expresia feţei lui M. citind înştiinţarea. Şi-l închipui apăsând buto- nul de la interfon, căutându-l pe şeful de cabinet, „Veniţi puţin, 007 a luat-o razna. Susţine că cineva a încercat să-i bage pe gât o banană otrăvită. S-a ticnit. A stat prea mult în spital. Mai bine îl

chemăm acasă”.

Bond zâmbi. Se ridică şi comandă încă un pahar. Desigur, nu ar fi chiar aşa. Dar în orice caz...

Nu, va aştepta până când avea ceva mai concluziv de arătat. Bineînţeles, dacă s-ar întâmpla ceva rău fără să fi trimis un avertisment, va avea probleme. Trebuia să aibă mare grijă să menţină totul sub control.

Bond termină şi al doilea pahar, apoi recapitulă mental detaliile planului. Coborî la cină într-o sală aproape goală şi citi *Cartea de buzunar a Caraibelor*. La ora nouă era deja aproape somnoros. Urcă în cameră şi împachetă ca totul să fie gata pentru dimineaţă. Telefonă la recepţie şi aranjă să fie trezit la ora cinci treizeci. Apoi încuie uşa pe dinăuntru şi trase şi jaluzele de la ferestre. Nu avea de ales. Se întinse gol pe pat, acoperindu- se cu cearşaful subţire de bumbac. Se întoarse pe partea stângă, cu mâna pe pistolul Walther PPK de sub pernă. Adormi în cinci minute.

Dintr-o dată, realiză că era ora trei dimineaţa. Atâta arăta cadranul luminos al ceasului pe care îl luase cu el în pat. Zăcea nemişcat. Nu se auzea nici un sunet în cameră. Afară era, de asemenea, o linişte de mormânt. Undeva departe un câine începu să latre. Apoi i se alăturară mai mulţi şi urmă un cor isteric de lătrături care se opri brusc. Iarăşi linişte totală. Luna, reflectată printre jaluzele, lăsa umbre în dungi albe şi negre în colţul din dreptul patului. De ce se trezise? Bond se mişcă uşor, pregătindu-se să coboare din pat.

Încremeni pe loc. Rămase complet neclintit, ca o statuie.

Simţise o atingere pe gleznă. Acum se căţăra pe gambă, periind firele de păr de pe picior. Era cel mai probabil o insectă. Una foarte mare. Şi lungă de peste cincisprezece centimetri, cât mâna lui de lungă. Simţea zeci de picioruşe mici în mişcare. Ce era?

Apoi Bond auzi ceva ce nu mai auzise niciodată, cum părul de pe cap se freca de pernă. Bond analiză sunetul. Nu putea fi! Pur şi simplu nu putea! Firele de păr se întăriseră de la rădăcină până la vârf. Simţea aerul rece mângâindu-i scalpul. Incredibil! Într-adevăr incredibil! Crezuse că era doar un fel de a spune. Dar de ce? De ce avea aşa o reacţie acum?

Creatura de pe picior se mişcă din nou. Dintr-o dată, Bond înţelese cât îi era de frică, era absolut îngrozit. Înainte de a procesa ceea ce îi dictau instinctele, corpul său realizase că era vorba de un miriapod.

Bond zăcea nemişcat. Văzuse cândva un miriapod tropical într-un borcan cu formol dintr- un muzeu. Era de culoare maro deschis, turtit şi lung de vreo cincisprezece centimetri - cam la fel de lung ca cel de pe el. De o parte şi de alta a capului bont erau colţi rotunzi, veninoşi. Eticheta de pe borcan preciza că otrava era mortală, dacă ajungea în artere. Bond privise atent învelişul fără viaţă al creaturii, apoi trecuse mai departe.

Miriapodul ajunsese la genunchi. Începea să se caţere pe coapsă. Orice s-ar întâmpla, nu trebuie să se clintească, nu trebuie nici măcar să tremure. Toate simţurile lui Bond erau acaparate de progresul celor câteva zeci de perechi de picioare. Ajunsese în dreptul şoldului. Dumnzeule, se îndrepta spre zona inghinală! Bond strânse din dinţi! Dacă era atras de căldura corpului! Dacă i se strecura între picioare! Ar mai putea suporta? Dacă ar ajunge să-l muşte acolo? Bond simţea cum se apropia. Îl gâdila. Pielea de pe burtă i se încreţi. Nu se putea controla. Dar acum creatura i se încolăcea pe abdomen, fixându-se mai puternic cu

picioarele. Ajunsese în dreptul inimii. Dacă şi-ar înfige colţii acolo, ar muri sigur. Miriapodul continuă să urce pe pieptul lui păros, înspre claviculă. Se opri. Ce făcea?

Bond îi simţi capul bont căutând parcă ceva? Ce anume? Era oare destul loc să iasă de sub cearşaf? Să îndrăznească oare să ridice un pic cearşaful pentru a-i uşura trecerea? Creatura era la baza jugularei.

Poate era intrigată de pulsul accelerat. De şi-ar putea controla bătăile

inimii . La naiba! Bond încercă să comunice cu miriapodul. Nu-i nimic. Pulsul e inovensiv. Nu o să păţeşti nimic. Hai, du- te afară la aer curat!

Ca şi cum l-ar fi auzit, lighioana i se căţără pe gât, până pe bărbie şi

acum îi ajunsese în colţul gurii, gâdilându-l îngrozitor. Apoi continuă misiunea pe naş. Îi putea simţi întreaga greutate şi lungime. Încet, Bond închise ochii. Două câte două, perechile de picioare mişcându-se alternativ, se târâră peste pleoapa dreaptă. Odată ce trecea de ochi ar putea să profite de ocazie şi să-l scuture de pe el - poate alunecă pe pielea transpirată? Dar nu, Dumnezeule! Creatura se fixase puternic cu picioarele! N-ar fi reuşit să o scuture de tot.

Cu încăpăţânare, insecta uriaşă se plimbă pe frunte. Se opri la baza

părului. Ce dracu' făcea acum? Bond simţi cum se ghemuieşte. Simţi cre- atura sorbindu-i transpiraţia sărată de pe frunte! Aproape că o putea vedea. Apoi miriapodul nu se mai mişcă minute în şir. Tensiunea devenise co- pleşitoare. Simţea cum îl trec apele şi cum se îmbibă cearşaful de sub el. Imediat avea să înceapă să tremure. Urma să aibă frisoane de spaimă. Va putea să se controleze oare? Bond aştepta, respirând inaudibil, cu gura deschisă, încordată.

Miriapodul începu din nou să se mişte. Îi ajunse în păr. Bond simţea cum înaintează anevoios la rădăcina firelor. Îi plăcea acolo? Se va opri acolo? Cum dorm miriapozii? Încolăciţi sau întinşi? Miriapozii mici pe care îi ştia din copilărie, cei care veneau pe scurgere în sus când era cada goală, se încolăceau atunci când îi atingeai. Acum mergea aproape între cap şi pernă îşi va vedea de drum pe aşternut sau se va adăposti la căldura podoabei sale capilare? Miriapodul se opri. Pleacă! PLEACĂ! urla mintea lui Bond.

Miriapodul se mişcă încet, coborî pe pernă.

Bond aşteptă o secundă. Acum putea auzi picioruşele ciupind suprafaţa de bumbac. Sunetul semăna cu un râşcâit delicat de unghii.

Cu o bufnitură care zgudui camera, Bond ţâşni din pat pe podea

Dintr-o mişcare, ajunse la uşă, în picioare. Aprinse lumina îşi dădu seama că tremura incontrolabil. Păşi împleticit până la pat. Văzu creatura pierzându-se sub marginea feţei de pernă. Bond vru să arunce dintr-o dată perna pe podea, dar se controla aşteptă să-şi domolească emoţia. Apoi, cu mare grijă, apucă perna de un colţ şi o ridică, merse cu ea în mijlocul camerei şi o lăsă să-i cadă din mână. Miriapodul ieşi de sub pernă, începu să se şerpuiască repede pe podea. Bond îşi pierduse interesul. Se uită în jur după ceva cu care să-l omoare. Se întoarse calm după un pantof. Pericolul trecuse. Ar fi vrut să ştie mai degrabă cum de ajunsese în patul lui. Ridică pantoful şi îl strivi încet, aşa cum nimeri. Auzi scutul chitinos trosnind. Se uită la el.

Miriapodul gri-brun se zbătea dintr-o parte în alta, cu toţi cei cincisprezece centimetri în agonie. Bond izbi din nou cu pantoful şi pe

podea ţâşni o zeamă galbenă

Cuprins de greaţă, Bond scăpă pantoful din mână şi se repezi în baie să vomite.

Capitolul 7

Trecerea nocturnă

— Apropos Quarrel, ce ştii despre miriapozi? spuse Bond, înfruntând un autobuz cu destinaţia „Brow Bomber” inscripţionată pe plăcuţă. Autobuzul se trase la o parte, gonind în continuare spre Kinston, la vale. Claxonul furios încercă să apere mândria şoferului.

— Miriapozi, şefu'?

Quarrel se uită cu colţul ochiului, căutând un mic indiciu. Expresia lui Bond era cea obişnuită.

— Păi, avem şi din ăia răi pe aici, prin Jamaica. Zece, cinşpe centimetri. Da' mai mult prin casele vechi din Kingston. Ies numai noaptea.
Po' să şi mori dacă te muşcă. Da' ce-i cu ei, şefu'? Aţi dat de vrunu?

Bond se feri de întrebare. Nu-i spusese lui Quarrel nici de fructe. Quarrel era un tip rezistent, dar nu avea rost să-i dea motive de îngrijorare.

— Te-ai aştepta să găseşti unul într-o casă nouă, de exemplu? În
pantof, sau în sertar, sau în pat?

— Nu, şefu', Quarrel părea foarte sigur de răspuns. Doar dacă-i pus de cineva. La goangele astea le plac găurile şi crăpăturile. Nu le place la loc curat. Goange murdare. Le găseşti în tufiş, pe sub buşteni şi pietre, da' nu la lumină.

— Înţeleg. Bond schimbă subiectul. Apropos, oamenii ăia s-au descurcat cu Sunbeamul?

— Sigur că da şefu'. S-au bucurat tare mult. Şi seamană cu noi doi, şefu'.

Quarrel chicoti. Se uită la Bond şi zise ezitant.

— Da' nu prea cred că-s cetăţeni model, şefu'. I-am luat şi io de pe
unde-am putut. Al meu e un cerşetor, şefu'. Şi ălalalt e un alb prăpădit de la
Betsy.

— Cine-i Betsy?

— E patroană la cel mai împuţit bordel din oraş, şefu', zise el scuipând cu emfază pe fereastră. Albu' ăsta e contabil acolo.

Bond se amuză.

— Atâta timp cât e în stare să conducă... Sper doar să ajungă cu bine
la Montego.

— Nu-i bai, zise Quarrel, înţelegând greşit motivele lui Bond de îngrijorare. Le-am zis că-i dau pe mâna poliţiei dacă nu ajung.

Erau deja la Stony Hill, unde Junction Road începea să coboare în serpentine spre Coasta de Nord. Bond băgă micuţul Austin A.30 în viteza a doua şi porni la vale. Soarele răsărea peste vârful Muntelui Albastru, razele tulburi aurii se revăra- sau peste coastă. Era puţină lume pe drum. Din loc în loc se întrezărea câte un bărbat cu un cosor la brâu, molfăind o trestie de zahăr, îndreptâdu-se spre una din micile ferme din împrejurimi.

Sau câte o femeie urcând la deal, spre piaţa Stony Hill, cu un coş de fructe pe braţ şi cu pantofii în mână, aşteptând să ajungă în dreptul satului înainte de-ai încălţa. Era un peisaj sălbatic, liniştit, care, cu excepţia drumului, nu se schimbase mai deloc în ultimii două sute de ani. Bond aproape că putea simţi mirosul de bălegar al caravanei de catâri care trecuse pe aici în 1750, mergând dinspre Port Royal spre garnizoana de la Morgan's Harbour.

La un moment dat, Quarrel rupse tăcerea şi întrebă timid:

— Sefu', dacă nu vă e cu supărare, îmi spuneţi ce planuri aveţ' pentru noi? M-am tot gândit eu, da' nu-mi dau seama care-i şpilu'.

— Nici eu nu-mi dau seama foarte bine, Quarrel.

Bond încetini şi conduse agale pe lângă frumoase poieniţe din Grădinile Castleton.

— Ţi-am zis că am fost trimis aici pentru a investiga dispariţia comandantului Strangways şi al secretarei lui. Aproape toată lumea crede că au fugit împreună. Eu cred că au fost omorâţi.

— Nu zău? zise Quarrel pe un ton neutru. Cine credeţi că i-a hăcuit?

— Tind să fiu de accord cu tine. Cred că Doctor No, chinezul de pe Crab Key, a aranjat totul. Strangways îşi băgase nasul în afacerile lui - ceva legat de rezervaţia de păsări. Doctor No suferă de un fel de secretomanie. Chiar tu mi-ai zis. Pare că e în stare să facă orice pentru a nu ajunge nimeni la el în ogradă. Ia aminte că e doar o simplă bănuială. Totuşi, s-au întâmplat nişte chestii ciudate în ultimele douăzeci şi patru de ore. De aceea am trimis Sunbeamul la Montego, ca să-i conduc pe o pistă falsă. Şi de aceea o să stăm ascunşi la Beau Desert câteva zile.

— Şi p'ormă, şefu'?

— Mai întâi vreau să mă ajuţi să-mi reintru in cea mai bună formă - aşa cum m-ai antrenat data trecută când am fost aici. Ţii minte?

— Sigur, şefu'. Se rezolvă.

— Apoi, mă gândeam că am putea să mergem să vedem ce e pe Crab Key.

Quarrel fluiera o melodie, dar încetă brusc la auzul cuvintelor.

— Doar să aruncăm un ochi. Nu-i nevoie să ne apropiem prea tare de Doctor No. Vreau să văd rezervaţia de păsări. Şi să-mi dau seama ce s-a întâmplat în tabăra îngrijitorilor. Dacă o să găsim ceva în neregulă, ne retragem şi ne întoarcem pe intrarea din faţă - cu întăriri. Demarăm o anchetă în toată regula. Dar nu putem face asta până când nu avem un motiv bun. Ce zici?

Quarrel scormonea în buzunar după ţigară. O aprinse fâstâcit. Suflă fumul pe nări şi privi cum se risipeşte pe fereastră. Apoi vorbi:

— Şefu', cred c-aţi înnebunit de vreţi să vă strecuraţi pe insula aia.

Quarrel se ghemuise. Rămaseră amândoi în linişte. Cu colţul ochiului, Quarrel privi fugitiv înspre profilul tăcut de la volan. Apoi şopti cu sfială:

— Doar o chestie şefu'. Mi-aţi face o asigurare înainte să pornim? Pentru ai mei, în caz că...

Bond îl privi cu drag. Chipul lui Quarrel era rigid, fruntea i se încruntase de îngrijorare.

— Bineînţeles, Quarrel. O să aranjez totul la Port Maria, mâine. O facem ca lumea, să zicem, cinci mii de lire. Acuma, cum ajungem acolo? O canoe?

— Da, o canoe, şefu'. Se simţea şovăiala în vocea lui Quarrel. Da' să nu fie marea agitată şi vântul puternic. Să prindem alizeul din nord-est.

Tre' să trecem cât mai e beznă afară. Pân' la sfârşit de săptămână o să fie semilună. La ce ţărm tragem?

— În partea de sud, lângă gura râului. Apoi o să mergem pe râu în sus până la lac. Sunt sigur că acolo a fost tabăra paznicilor, acolo e apă dulce şi se prind peşti mai uşor.

Quarrel mormăi nu tocmai încântat:

— Cât o să stăm, şefu'? Nu prea avem cum să luăm multă mâncare cu noi. Pâine, brânză, afumături. Nici tutun - dacă aprindem poate ne dăm în vileag. E pământ rău pe acolo. Tare mlăştinos.

— Cel mai bine, să ne pregătim pentru trei zile, răspunse Bond. Poate se strică vremea şi rămânem blocaţi o noapte sau două. Luăm două cuţite bune de vânătoare. O să am o armă. Cine ştie ce ne-aşteaptă?

— Cine ştie... Încuviinţă Quarrel.

Rămaseră amândoi pe gânduri, în tăcere, până la Port Maria.

Traversară orăşelul îndreptându-se spre Morgan's Harbour. Totul arăta la fel cum îşi amintea Bond - micuţa Insulă Surpiză răsărind din golful liniştit, canoele adunate lângă mormanele de scoici, vuietul distant al valurilor de-a lungul recifului unde aproape îşi văzuse moartea cu ochii. Bond avea capul plin de amintiri. Maşina răbătea micul drum lateral printre lanurile de trestie de zahăr, în mijlocul cărora ruinele vechiului conac din Beau Desert Plantation se înălţau ca o corabie eşuată.

Se apropiară de poarta bungaloului. Quarrel coborî şi o deschise larg. Bond parcă maşina în curte, în spatele casei albe, fără etaj. Era linişte deplină. Bond se repezi înspre mare, traversând gradina. Da, acolo era, fâşia de apă adâncă pe care o traversase în submarin până la Insula Surpriză. Câteodată îi apărea în coşmaruri. Bond privea în jur, gândindu-se la Solitaire, fata pe care o salvase din mare, grav rănită. Traversase grădina cu ea în braţe. Ce s-a mai întâmplat, oare, cu ea? Unde era acum? Se întoarse brusc şi se îndreptă înapoi spre casă, gonindu-şi fantomele.

Era opt treizeci. Bond despachetă câteva lucruri şi se schimbă în sandale şi pantaloni scurţi. Imediat simţi un miros delicios de cafea şi de slănină prăjită. Luară micul dejun şi Bond îşi stabili programul de antrenament - trezirea la opt, jumate de kilometru înot, micul dejun, o oră de plajă, un kilometru jumate alergare, iarăşi înot, masa de prânz, somn, plajă, un kilometru jumate înot, o baie fierbinte plus masaj, cina şi înapoi în pat la ora nouă.

După micul dejun, începu pregătirea.

Săptămâna de antrenament nu fu întreruptă decât de vestea unui articol din *Daily Gleaner* şi de o telegramă de la Pleydell-Smith. Articolul era despre un accident de maşină mortal în care fuseseră implicate un Sunbeam Talbot, H. 2473 şi o camionetă pe o porţiune îngustă de şosea poreclită Devil's Racecourse[1], între Spanish Town şi Ochos Rio - pe ruta Kingston- Montego. Camioneta se izbise de Sunbeam într-un viraj. Şoferul camionetei fugise de la locul accidentului şi era căutat de poliţie. Amândouă vehiculele ieşiseră de pe şosea, prăbuşindu-se în râpa de la marginea drumului. Cele două persoane din Sunbeam, Ben Gibbons, domiciliat în Harbour Street şi Josiah Smit, fără domiciliu stabil, au murit. Domnul Bond, turistul pe nu-

[1] În traducere: „Pista Dracului” (n.trad.).

mele căruia fusese închiriată maşina, era rugat să contacteze cea mai apropiată secţie de poliţie.

Bond întoarse ziarul pe partea cealaltă. Nu voia să-l îngrijoreze pe Quarrel.

Cu numai o zi înainte de plecare, sosi telegrama de Pleydell-Smith:

FIECARE OBIECT CONŢINEA SUFICIENTĂ CIANURĂ CÂT SĂ OMOARE UN CAL STOP SUGEREZ SĂ MERGI LA ALT APROZAR STOP MULT NOROC SMITH

Bond avu grijă să o ardă.

Quarrel închirie o canoe şi ieşiră cu ea în larg trei zile la rând. Era cioplită stângaci, dintr-un trunchi gigantic de arbore de bumbac. Avea două bănci subţiri, două vâsle greoaie, şi o velă mică din pânză murdară. Era cu totul rudimentară. Quarrel părea mulţumit de ea.

— Încă şapte-opt ore, şefu', zise el. Pormă [sic!] dăm jos vela şi vâslim. Aşa-i mai greu să fim văzuţi.

Vremea se menţinu frumoasă. Nopţile erau negre ca smoala. Cei doi pregătiseră proviziile. Bond avea să ia pe el o pereche de jeanşi negri, ieftini, o cămaşă albastru închis şi în picioare pantofi cu talpă de sfoară.

Ajunseră, în sfârşit, în ultima seară. Bond era nerăbdător să plece. Făcuse numai un singur drum afară din casă pe toată perioada antrenamentului, atunci când mersese după provizii şi pentru a rezolva asigurarea lui Quarrel. Se simţea ca un cal de curse care stătuse prea mult în grajd. Era conştient că aventura aceasta îl incita. Conţinea toate ingredientele necesare – efort, mister şi un inamic fără scrupule. Avea un partener de nădejde şi o cauză justă. Putea obţine şi satisfacţia de a-i da peste nas lui M. cu „vacanţa la soare”. Chiar îl deranjase remarca. Lui Bond nu-i plăcea să fie menajat. Soarele de vacanţă apunea delicat dincolo de orizont.

Bond se duse în dormitor, scoase cele două arme şi se uită la ele. Nu simţea niciuna ca pe o parte din el, aşa cum fusese Beretta - o extensie a mâinii drepte - dar ştia deja că erau arme superioare. Pe care să o ia? Bond le ridică pe rând, cantărindu-le în mână. Alese revolverul Smith & Wesson, era mai greu. Nu va trage de aproape, dacă va fi nevoie să tragă pe Crab Key. Îi trebuia ceva greu, cu rază mare de acţiune, pentru orice eventualitate. Faţă de Walther, revolverul grosolan, butucănos ţintea pe distanţe cu vreo douăzeci şi cinci de metri mai lungi. Bond îşi potrivi tocul la cureaua pantalonilor şi introduse în el arma. Luă încă douăzeci de cartuşe de rezervă şi le puse în buzunar. Exagera cu precauţiile, cărând atâta muniţie după el într-o misiune care putea fi mai degrabă un picnic tropical?

Scoase din frigider o sticlă de Canadian Club Klended Rye, nişte gheaţă şi nişte apă minerală şi ieşi în grădină pentru a admira ultimele văpăi ale apusului.

Umbrele se răspândiră din spatele casei, spre grădină, înconjurându-l. Vântul de noapte, suflând dinspre uscat înspre mare, scutura uşor vârfurile palmierilor. Broaştele începură să orăcăie prin tufişuri. Licuricii se aprinseră în întuneric şi începură să transmită semnalele lor luminoase de împerechere. Pentru o clipă, Bond se simţi cuprins de melancolia amurgului

tropical. Ridică sticla şi se uită la ea. Băuse cam un sfert. Îşi turnă o înghiţitură mare în pahar şi adăugă câteva cuburi de gheaţă. Oare de ce bea acum? Pentru că avea să vâslească aproape cincizeci de kilometri, noaptea,

pe mare? Pentru că se avânta în necunoscut? Pentru că se apropia de Doctor
No?

Quarrel veni dinspre plajă.

— E timpu', şefu'.

Bond îşi termină paharul şi veni pe plajă în spatele lui Quarrel. Canoea se clătina uşor în apă, cu prora în nisip. Quarrel se poziţionă în spate, la pupă, iar Bond între banca din faţă şi proră. În spatele lui era vela înfăşurată pe micul catarg. Bond îşi luă vâsla şi împinse, se întoarseră încet şi porniră înspre o despărţitură calmă dintre valurile spumoase, pe unde aveau să traverseze reciful. Vâsleau fără probleme, în unison. Valurile blânde clipoceau lovind canoea. Altfel, nu se mai auzea nici un sunet. Era întuneric. Nimeni nu i-a văzut plecând. Au părăsit ţărmul şi au pornit pur şi simplu pe mare.

Bond nu trebuia decât să vâslească în continuare. Quarrel se ocupa de cârmă. În dreptul recifului era un vârtej de curenţi contradictorii şi se pomeniră avansând printre vârfuri ascuţite de mărgean. Bond simţea forţa braţelor lui Quarrel în fiecare mişcare a vâslei, pe măsură ce ambarcaţiunea greoaie se clătină şi se sălta. Vâsla lui Bond se lovea încontinuu de pietre. Canoea se ciocni de o grupare masivă de coral şi se zgudui puternic. Reuşiră să lase reciful în urmă iar barca trecea acum peste pete indigo de nisip şi odată cu ele apa dădea senzaţia solidă, uleioasă, de adâncime.

— Bine, şefu', zise Quarrel încet.

Bond îşi trase vâsla înăuntru şi îngenunche cu spatele la bancă. Auzi unghiile lui Quarrel frecându-se de pânză, în timp ce încerca să desfăşoare vela Apoi pânza flutură zgomotos şi prinse brusc vântul. Canoea începu să avanseze drept. Se clătina încet. Vântul care îi purta era răcoros,dar avea să se simtă tot mai rece. Bond se ghemui în barcă. Atingerea lemnului tare era neplăcută, îşi dădu seama că va fi o noapte foarte lungă, deloc confortabilă.

În întunericul care se întindea în faţa lui, Bond distingea cu greu marginea luntrii. Apoi urmă un strat de pâclă neagră deasupra căruia se iviră stele, întâi răsfirate, pe urmă tot mai dese, împletind un covor luminos. Calea Lactee plutea deasupra lor. Oare câte stele? Bond încercă să numere o mică parte şi depăşi imediat suta. Stelele trasară pe mare un drum gri, difuz, apoi lumina lor se arcui peste vârful catargului şi înveli conturul întunecat a Jamaicăi. Bond se uită înapoi. Undeva, în spatele siluetei încovoiate a lui Quarrel era o aglomerare îndepărtată de lumini, Port Maria. Distanţa se mărise la vreo doi kilometri. În curând, vor fi parcurs o zecime din drum, apoi un sfert, apoi, înspre miezul nopţii, ar fi ajuns la jumătate. În jur de miezul nopţii vor trebui să schimbe locurile la cârmă. Bond suspină, îşi culcă capul pe genunchi şi închise ochii.

Adormise sigur pentru că fu trezit de sunetul unei vâslei izbindu-se de
barcă. Ridică braţul şi se uită la ceasul cu cadran luminos.

Douăsprezece şi un sfert. Îşi dezmorţi picioarele, se întoarse şi se întinse peste bancă.

— Scuză-mă, Quarrel. Trebuia să mă fi trezit mai devreme, zise el. Sunetul propriei vocii i se părea ciudat...

— Nu face nimic, şefu'. Răspunse Quarrel, afişând un zâmbet gri în noapte. Prinde bine

somnu'.

Cu grijă, făcură schimb de locuri şi Bond se aşeză la cârmă şi cu vâsla în mână. Vela era fixată cu un cui îndoit chiar în dreptul lui. Flutura puternic. Bond îndreptă prora contra vântului şi în uşa fel încât Steaua Polară să bată fix deasupra capului lui Quarrel. Pentru o vreme nu va mai fi aşa plictisitor. Măcar acum avea ceva de făcut.

Noaptea rămase neschimbată, însă părea şi mai întunecată, mai pustie. Pulsul mării adormite se simţea mai lent. Valurile se unduiau mai greu, fluctuând mai adânc. Traversau un petic de apă fosforescentă ce lucea în calea lor şi lăsa sclipiri de diamant pe vâsla din mâna lui Bond. Cât de simplu era să alunece pe apă într-o bărcuţă aşa fragilă. Cât de blândă şi molcomă putea fi marea! Câţiva peşti zburători străpunseră suprafaţa netedă din faţa lor şi împroşcară stropi în jur ca nişte cioburi de şrapnel. Unii însoţiră în continuare canoea pe o bucată de drum, sărind şi douăzeci de metri în sus înainte de a cădea înapoi în apă. Erau pesemne urmăriţi de un peşte mai mare? Era canoea peştele cel mare? Sau pur şi simplu se jucau? Bond se gândi la tot întreg universul în desfăşurare, câteva sute de metri mai jos: peştii cei mari, rechinul şi baracuda, tarponul şi peştele- evantai străbătând rapid apele, apoi bancurile de scrumbii şi sardele, iar şi mai jos, în lumina crepusculară de marilor abisuri, creaturile fosforescente, gelatinoase, fără oase, nevăzute de nimeni şi caracatiţe uriaşe, cu ochi cât mingile de plajă, plutind ca nişte zepeline, ultimii monştri sacri ai mărilor, ale căror dimensiuni fuseseră măsurate după rămăşiţele burţilor de balenă. Ce s-ar întâmpla dacă i-ar răsturna un val? Cât ar supravieţui? Bond se chinui un pic cu cârma şi puse gândul deoparte.

Ora unu, ora două, ora trei, patru. Quarrel se trezi şi-şi dezmorţi oasele.

Îl strigă încet pe Bond:

— Miroase a uscat şefu'.

Curând, întunericul începu să se înteţească în faţă. Umbra joasă căpătă treptat forma unui şobolan de apă gigantic. O lună palidă se înălţă încet în spatele lor. Acum insula se vedea clar la câţiva kilometri în faţă şi se putea auzi zgomotul distant al valurilor spărgându-se pe mal.

Făcură schimb de locuri. Quarrel coborî vela şi începură amândoi să vâslească. Un kilometru mai în faţă, calculă Bond, şi ar putea fi deja obser-
vaţi de pe ţărm. Dar în clipa de faţă nu era nici un radar care să-i poată depista. Pe ultima bucată vor trebui să se grăbească, pentru a acosta înainte de răsărit.

Acum simţea şi el mirosul de uscat. Nu era ceva specific. Doar o schimbare olfactivă, evidentă după atâtea ore petrecute pe marea imaculată.
Putea distinge spuma albă a valurilor. Valurile de dedesubt formau deja mici creste.

— Acuma, şefu', strigă Quarrel, iar Bond, cu faţa brăzdată de transpiraţie, vâsli mai adânc şi mai repede. Buşteanul greoi, care avansase atât de repede împins de vânt, de abia se mai urnea. Valul de la proră era domol. Umerii lui Bond i se încordaseră dureros. Genunchiul pe care se sprijinea începea să se învineţească. Mâinile ţineau strâns mânerul zgrunţuros al unei vâsle grele ca de plumb.

Părea de necrezut, dar se apropiau de recif. De sub barcă se iveau petece de nisip. Acum valurile se auzeau puternic. Vâsliră de-a

lungul

recifului, căutând un loc de trecere. La o sută de metri, despicând ţărmul, era sclipirea unei ape curgând dinspre uscat. Râul! Deci nu greşiseră traseul. Ajunseră într-un loc fără valuri. Apăru o porţiune de apă întunecată, un curent învolburat deasupra unor capete de coral. Nasul canoei se îndreptă fix într-acolo. După o trecere zbuciumată, pluteau din nou liniştiţi, canoea se deplasa încet, pe o suprafaţă netedă, înspre ţărm.

Quarrel cârmi barca înspre un loc ferit, un promontoriu stâncos unde se sfârşea plaja. Bond se întreba de ce plaja nu strălucea alb în lumina lunii. Când ajunseră la mal şi coborâră, realiză de ce. Plaja era neagră. Nisipul era fin şi plăcut sub tălpi, dar era probabil format din rocă vulcanică, măcinată de-a lungul secolelor. Picioarele goale ale lui Bond arătau ca nişte crabi albi în constrast.

Se grăbiră. Quarrel scoase din barcă trei beţe de bambus, scurte şi
groase, şi le puse pe nisip. Trase vârful canoei peste primul şi apoi împinse, aducând-o cu totul pe uscat. După fiecare metru, Bond ridica băţul rămas în urmă şi îl punea în faţa bărcii. Încet, încet canoea fu trecută de linia fluxului şi ajunseră cu ea la stâncile acoperite de iarbă marină, printre tufele joase de struguri de mare. O mai împinseră încă vreo douăzeci de metri până la marginea terenului mlăştinos. Apoi o acoperiră cu alge uscate şi bucăţele de lemn adunate de flux. Quarrel tăie nişte frunze de palmier şi se întoarse să măture dârele de pe nisip.

Era încă întuneric, dar dinspre est răzbea o lumină gri, tot şi tot mai sidefie. Era cinci dimineaţa. Iar ei - morţi de oboseală. Schimbară câteva vorbe şi porniră înapoi spre plajă. Bond îşi găsi o afundătură în nisipul fin, uscat, la umbra unei tufe dese de struguri de mare. Văzu câţiva crabi-pustnici pe lângă culcuş, adună cât putu de mulţi şi îi aruncă înspre mlaştină. Pe urmă, fără să îi mai pese ce alte animale sau insecte ar mai fi putut împărţi culcuşul cu el, se lungi pe nisip şi îşi îndoi braţul sub cap.

Adormi într-o clipă.

Capitolul 8

Venus cea elegantă

Bond se trezi cu greu. Atingerea nisipului îi aminti unde se afla. Se uită la ceas. Ora zece. Soarele ardea deja printre frunzele rotunde şi groase ale tufei de struguri de mare. O altă umbră se prelungi pe nisipul cenuşiu din dreptul său. Quarrel? Bond îşi întoarse capul şi privi prin frunzişul des care îi servea drept ascunzătoare. Înţepeni. Simţi cum inima i se opreşte în loc şi apoi începe să bată nebuneşte, iuţindu-i respiraţia. Privind printre tufele de iarbă. Ochii i se îngustară, devenind mai ageri.

Era o fată goală, cu spatele la el. Nu era chiar goală. În jurul taliei avea o centură lată de piele, cu un cuţit de vânătoare înfipt în teaca de la şold. Centura făcea ca goliciunea ei să pară extraordinar de erotică. Stătea la doar câţiva metri de el, cu picioarele în apă, uitându-se atent la ceva ce ţinea în mână. Avea postura clasică relaxată, a unui nud, întreaga greutate sprijină pe piciorul drept, genunchiul stâng uşor îndoit şi orientat spre interior, capul plecat într-o parte, examinând obiectul din palmă.

Avea un spate frumos. Pielea cafenie, bronzata uniform, cu o

strălucire
de satin. Curbura delicată a coloanei era adâncită, sugerând muşchi mai

puternici decât cei ai unei femei obişnuite, iar posteriorul părea aproape la fel de ferm şi de rotund ca al unui băiat. Picioarele erau drepte, frumoase. Nu se vedea nici o urmă rozalie sub talpa, puţin ridicată. Nu era o fată de culoare.

Părul era blond cenuşiu, lung până pe umeri, cu şuviţe groase, ude, brăzdând obrazul aplecat. Pe cap avea o cască de baie ridicată deasupra frunţii, iar elasticul îi ţinea părul lipit de ceafă.

Întreagul peisaj, plaja pustie, marea verde- albastră, fata goală cu şuviţe blonde, toate îi aminteau lui Bond de ceva. Încercă să-şi amintească. Da, era Venus din tabloul lui Botticelli, privită din spate.

Cum ajunsese acolo? Ce făcea? Bond se uită de-a lungul plajei. Nisipul nu era negru, ci maro foarte închis. La dreapta, avea vedere până la gura râului, la aproximativ cinci sute de metri distanţă. Plaja era pustie, nimic nu ieşea în evidenţă, cu excepţia unor pete împrăştiate, mici şi rozalii. Erau destul de multe, probabil un fel de scoici, presupuse Bond. Împodobeau estetic fundalul brun. Privi în stânga, unde, la vreo douăzeci de metri, începea terenul stâncos. Se vedea o adâncitură în nisip, pe unde fusese împinsă o canoe, probabil una uşoară, altfel nu ar fi putut să o care singură. Sau poate că fata nu era singură. Dar nu erau alte urme de paşi dinspre stânci înspre mare şi apoi dinspre mare înspre plajă, unde se oprise ea acum, cu tălpile în apă. Locuia aici, sau vâslise din Jamaica noaptea trecută? Mare lucru pentru o fată! Dar în orice caz, ce Dumnezeu făcea aici?

Drept răspuns, fata aruncă un pumn de scoici pe jos. Erau siclam şi păreau să semene cu cele din jur. Fata privi în stânga şi începu să fluiere
încet, numai pentru ea. Se simţea o notă de triumf în melodie. Fluiera
„*Marion*", o baladă calypso cunoscută şi în afara Jamaicăi. Fusese
întotdeauna una din preferatele lui
Bond: *Toată ziua, toată noaptea,*
Marion, Pe plajă, alegând nisipul...

Fata îşi întinse braţele şi căscă. Bond zâmbi discret. Îşi umezi buzele şi fredonă refrenul:

Pe apa din ochii ei putea pluti o corabie
În părul ei - un cuib de vrabie...

Îşi lăsă braţele să cadă pe lângă corp. Muşchii fesieri i se încordară. Parcă auzise ceva. Capul, ascuns de şuviţele dese, i se înclină într-o parte.

Începu ezitant să fluiere din nou, dar sunetul se rispi imediat. La primul ecou al vocii lui Bond, fata se întoarse brusc. Cu o mână îşi acoperi şoldurile, dar pe cealaltă o duse în dreptul nasului şi la piept. Îl privea cu ochi speriaţi.

— Cine-i acolo? urmă o şoaptă înspăimântată.

Bond se ridică în picioare şi ieşi din tufiş. Se opri la distanţă îi arătă că nu avea nimic în mâini şi zâmbi
vesel.

— Sunt doar eu. Tot un intrus. Nu te speria.

Fata îşi lăsă mâna jos şi se pregăti să apuce cuţitul de la centură. Degetele i se fixară pe mâner. Bond se uită la faţa ei. Îşi dădu seama de ce i- o acoperise cu mâna. Era o faţă frumoasă, cu fruntea lată, ochi foarte albaştri, mărginiţi de gene blonde. O gură mare, cu buze pline, chiar dacă

acum erau încordate de spaimă. Avea o faţă curioasă, cu bărbia şi pometii bine conturaţi , faţa unei fete care ştia să se apere singură. Dar Bond

constată că odată nu reuşise să se apere atât de bine - nasul era spart, turtit ca al unui boxer. Îl trecu un fior gândindu-se la ce i se întâmplase acestei fete extraordinar de frumoase. Nu era de mirare că se jenase de asta şi nu de sânii mari pe care Bond îi putea privi în toată splendoarea lor.

Ochii îl cercetară intens.

— Cine eşti? Ce cauţi aici? Se simţea o notă slabă de accent jamaican. Vocea era puternică. Tonul de voce care porunceşte.

— Sunt din Anglia. Mă interesează păsările.

— Ah, zise ea. Nu părea convinsă. Încă ţinea mâna pe cuţit. De cât timp te uiţi la mine? Cum ai ajuns aici?

— De zece minute, dar nu-ţi mai zic nimic, până nu-mi spui cine eşti.

— Nu prea contează. Sunt din Jamaica. Adun scoici.

— Eu am venit într-o canoe. Şi tu tot aşa?

— Da, unde ţi-ai dus canoea?

— Mai este un prieten cu mine. Am ascuns-o înspre mlaştină.

— Nu e nici o urmă pe plajă.

— Am avut grijă. Le-am şters, spre deosebire de tine. Bond arătă înspre stânci. Ar trebui să fii mai atentă. Ai ţinut vela ridicată când ai trecut
de recif?

— Normal. De ce n-aş fi avut? Întodeauna o ridic.

— Înseamnă că ştiu că eşti aici. Au un radar.

— Nu m-au prins niciodată până acum.

Luă mâna de pe cuţit, îşi scoase casca de baie şi o scutură. Părea că
se lămurise în privinţa lui Bond. Continuă pe un ton mai blând:

— Cum te cheamă?

— Bond. James Bond. Pe tine?

După o pauză răspunse:

— Rider.

— Şi mai cum?

— Honeychile.

Bond zâmbi.

— Ce tot râzi?

— Nu râd. Honeychile Rider. E un nume drăguţ.

Păru mai destinsă.

— Mi se spune „Honey”.

— Îmi pare bine.

Banala frază îi aduse aminte de goliciunea ei. Roşi şi zise sfios:

— Trebuie să mă îmbrac. Se uită la scoicile de la picioare. Era clar că voia să le ridice, dar poate că îşi dădea seama că ar fi fost şi mai indecent să
se aplece. Îi spuse din
scurt:

— Să nu te atingi de ele cât lipsesc.

Bond zâmbi la ameninţarea ei copilărească.

— Stai liniştită, o să am grijă de ele.

Fata îl privi neîncrezător, se întoarse, mergând foarte ţeapăn înspre
stânci, apoi dispăru în spatele lor.

Bond făcu câţiva paşi pe plajă se aplecă şi luă una din scoici în mână. Era încă vie, iar cele două jumătăţi erau lipite strâns între ele.

Cochilia cu
multe striaţii era de o culoare mov spre roz. Din locul în care se
uneau

jumătăţile ieşeau mai mulţi ţepi subţiri. Lui Bond nu i se părea o scoică extraordinară. O puse cu grijă la loc, lângă celelalte.

Se uita la scoici şi se întreba dacă fata venise într-adevăr pentru ele. Aşa se părea. Dar de ce ar risca atât de mult pentru nişte scoici - să plece singură într-o canoe şi înapoi. Şi părea să fie conştientă că insula era un loc periculos. „Nu m-au prins niciodată până acum.” Ce mai fată! Bond simţi cum i se înmoaie inima şi i se înteţesc simţurile, gândindu-se la ea. Deja uitase de nasul spart, cum obişnuia de obicei să uite defectele fizice ale oamenilor. Pur şi simplu îl trecuse cu vederea, gândindu-se în schimb la ochii ei, la buzele ei şi la corpul atât de frumos. Atitudinea impunătoare şi uşurinţa cu care părea gata să atace îl intrigau. Felul în care fusese gata să se apere cu cuţitul! Era ca un animal care îşi păzea puii. Unde locuia? Cine erau părinţii ei? Părea să aibă ceva sălbatic - ca un câine pe care nu vrea nimeni să îl mângâie. Cine era?

Bond îi auzi paşii pe nisip. Se întoarse să o privească. Era îmbrăcată aproape în zdrenţe - o cămaşă maro, decolorată, cu mânecile rupte şi o fustă maro de bumbac, peticită, lungă până la genunchi, prinsă de şolduri cu centura de piele. Avea un rucsac de pânză pe umăr. Arăta ca o prinţesă naufragiată.

Se apropie de el şi, brusc, se puse în genunchi şi adună scoicile vii în rucsac.

Bond întrebă:

— Sunt rare?

Se ghemui şi-l privi atent, studiindu-i faţa. Avea o faţă mulţumită.

— Promiţi să nu spui la nimeni? Juri?

— Promit, zise Bond.

— Da, sunt rare. Foarte rare. Poţi să iei cinci dolari pe un specimen perfect. În Miami. Acolo le trimit. Se numesc Venus Elegans - Venus cea Elegantă.

Ochii îi sclipiră de entuziasm.

— În dimineaţa asta am găsit ce căutam. Colonia lor. Arătă înspre
mare. Să nu crezi c-o s-o găseşti, preciză ea protectiv. E la mare adâncime şi ascunsă bine. Nu cred că ai fi în stare să te scufunzi până acolo. Şi oricum, părea fericită, o să le iau pe toate azi. O să le găseşti numai pe cele imperfecte, dacă o să vii după.

Bond râse.

— Promit că nu o să fur niciuna. Chiar nu ştiu nimic despre scoici. Jur.

După ce termină de adunat, se ridică.

— Şi cu păsările cum stă treaba? Ce fel de păsări? Valorează ceva?
Oricum n-aş putea să-mi dau seama. Adun numai scoici.

— Se numesc lopătari roz, zise Bond. Sunt un fel de berze roz cu cioc turtit. Ai văzut vreuna?

— Ah, alea, spuse ea cu dispreţ. La un moment dat erau cu miile aici. Dar n-au prea mai rămas multe. Le-au gonit.

Se aşeză pe nisip cu mâinile pe genunchi, mândră de câte ştia şi sigură că nu avea de ce să se teamă de Bond.

Bond se aşează şi el la o mică distanţă. Se întinse şi se întoarse spre ea, cu capul sprijinit în mână. Voia să păstreze atmosfera de picnic şi să încerce să afle mai multe despre fata aceasta ciudată, frumoasă. Spuse calm:

— Serios? Ce s-a întâmplat? Cine le-a gonit?

Ridică plictisită din umeri.

— Oamenii de aici. Nu ştiu cine sunt. E un chinez. Nu-i plac păsările. Are un dragon. A trimis dragonul după păsări şi le-a gonit. Tot dragonul a ars şi cuiburile. Erau mai demult doi oameni care aveau grijă de păsări. I-a gonit şi pe ei, sau i-a omorât.

Povestea ca şi cum ar fi fost ceva obişnuit. Spusese totul cu
indiferenţă, privind înspre mare.

Bond continuă:

— Dragonul ăsta? Cum e exact? L-ai văzut vreodată?

— Da, l-am văzut. Se strâmbă de parcă înghiţise un medicament amar. Se uită sincer la Bond, încercând să-i împărtăşească sentimentul.

— Vin aici de aproape un an, umblând după scoici. Am găsit astea, arătă înspre plajă doar acum o lună, data trecută când am fost. Dar am mai găsit altele, bune, grămadă. Chiar înainte de Crăciun m-am gândit să explorez râul. M-am dus până la izvor, unde fusese tabăra oamenilor cu păsările. Era distrusă. Se făcuse târziu, aşa ca am zis să rămân peste noapte acolo. M-am trezit in toiul nopţii. Dragonul era numai la vreo sută de metri de mine. Avea ochii aprinşi şi un bot lung. Avea un fel de aripi şi o coadă ascuţită. Era auriu cu negru. Se încruntă uitându-se la Bond. Era lună plină, am putut să-l văd bine. A trecut pe lângă. Scotea un fel de zbiarăt. A traversat mlaştina, s-a căţărat prin tufişuri şi a mers mai departe. I-a apărut în faţă un stol întreg de păsări şi a început dintr-o dată să scuipe foc pe gură şi au sărit şi alte păsări din copacii din jur. A fost groaznic. N-am văzut ceva mai groaznic.

Fata se aplecă pe o parte şi e uită în ochii lui Bond. Apoi se ridică în picioare şi privi fix înspre mare.

— Să ştii că-mi dau seama că nu mă crezi, spuse pe un ton mâhnit, tensionat. Eşti de la oraş. Nu crezi nimic! exclamă ea cu un fior neplăcut în glas.

Bond zise amiabil:

— Honey, pur şi simplu nu există dragoni. Ai văzut ceva ce semăna cu un dragon. Mă întreb totuşi ce era.

— De unde ştii tu că nu există dragoni?

Acum chiar se supărase.

— Nu e nimeni în capătul ăsta de insulă. Poate trăiesc aici de sute de
ani. Şi chiar aşa, ce crezi că ştii tu despre animale şi tot? Eu trăiesc printre şerpi de când eram mică. Singură. Ai văzut tu cum îşi mănâncă călugăriţa soţul, după ce fac dragoste? Ai văzut vreodată cum dansează mangusta? Sau caracatiţa? Cât de lungă e limba la pasărea colibri? Ai avut ca animal de casă un şarpe care suna din clopoţeii de la gât ca să-ţi dea deşteptarea? Ai văzut cum o ia razna scorpionul şi se înţeapă singur? Ai văzut vreun covor de flori sub apă, noaptea? Ştii că un corb poate să miroasă o şopârlă moartă de la un kilometru...?

Fata îl bombardase cu întrebări, fiecare din ele - o împunsătură

plină de dispreţ. Se opri să-şi tragă sufletul. Fără să-şi mai dea silinţa, îi spuse:

— Eşti un orăşean că toţi ceilalţi!

— Honey, nu te supăra, o rugă Bond. Ce-i al tău e al tău Nu e vina mea că stau la oraş. Mi-ar plăcea să ştiu şi eu aşa ceva. Dar am trăit o altfel de viaţă. Ştiu alte lucruri. De exemplu...

Bond rămase pe gânduri. Nu îi venea în minte nimic la fel de interesant ca ceea ce-i spusese ea încheie jenat:

— De exemplu, ştiu că tipul ăsta chinez, o să fie mai interesat de tine de data asta. O să încerce să te prindă. După o pauză adaugă. Şi pe mine, de altfel.

Se întoarse şi îl privi curioasă

— Da? De ce? Oricum nu prea contează. Te ascunzi ziua şi pleci noaptea. A trimis şi câinii după mine, o dată m-a urmărit cu un avion. Dar nu m-a prins.

Se uită la Bond cu un altfel de interes.

— După tine o să vină, nu?

— Cam aşa ceva, recunoscu Bond. Mă tem că da. Noi ne-am coborât vela la vreo trei kilometri de ţărm ca să nu ne detecteze radarul. Cred că se aştepta la o vizită din partea mea. Vela ta sigur a fost detectată şi probabil că o să creadă că era vorba de canoea mea. Ar fi cazul să-l trezesc pe prietenul cu care am venit, să discutăm toţi trei. O să-ţi placă de el. E din Insulele Cayman. Îl cheamă Quarrel.

— Bine, îmi pare rău că..., începu ea, dar nu mai termină propoziţia - pentru o persoană atât de defensivă scuzele nu erau ceva obişnuit. Dar până la urmă nu aveam cum să ştiu, nu?

Se uită la Bond atent.

Bond îi zâmbi privind în ochii ei albaştri întrebători. O linişti:

— Bineînţeles că nu. Am avut ghinion, şi noi şi tu. Nu cred că îi pasă aşa tare de o fată singuratică care vine să adune scoici. Sigur ţi-a găsit urmele şi şi-a dat seama de ce vii. Arătă înspre scoicile împrăştiate de pe plajă. Dar mă tem că are altă părere despre mine. Acum o să încerce să vină după mine cu artileria grea. Mi-e teamă să nu păţeşti tu ceva din cauza asta. În orice caz, zise el liniştitor, să vedem ce are şi Quarrel de spus. Rămâi aici!

Bond se ridică în picioare. Merse înspre stânci, uitându-se după Quarrel. Se ascunsese bine. Lui Bond i-a luat cinci minute să îl găsească.

Zăcea întins într-o crăpătură acoperită de iarbă între două stânci, sub o bucată gri de lemn plutitor. Dormea buştean pe o parte, cu braţele sub cap. Bond fluieră uşor şi zâmbi, Quarrel deschise ochii dintr-o dată, îl văzu pe Bond şi se ridică poticnit, simţindu-se parcă vinovat. Îşi frecă palmele de faţă, ca şi cum s-ar fi spălat pe ochi.

— Neaţa, şefu', zise el. Am cam dormit. M-a vizitat chinezoaica în vis. Bond zâmbi:

— Eu am dat de altceva, spuse el. Se aşezară şi Bond îi povesti de Honeychile Rider şi de scoicile ei, şi de toată încurcătura în care ajunseseră acum.

— E deja ora unsprezece, adăugă Bond. Ne trebuie neapărat un plan nou.

Quarrel se scărpină în cap. Aruncă un ochi spre Bond.

— Nu mai bine o lăsam baltă pe fată? întrebă el pe un ton plin de speranţă Ce treabă avem noi cu... Dintr-o dată se opri. Întoarse capul şi

rămase holbându-se în zare. Gesticulă înspre Bond să nu scoată niciun sunet şi ascultă atent.

Bond îşi ţinu respiraţia. De undeva de la mare depărtare, dinspre est, se auzea un zumzet surd, constant.

Quarrel sări în picioare.

— Repede, şefu', zise el alarmat. Vin încoa'.

Capitolul 9

Pe muchie de cutit

Zece minute mai târziu nu mai era nici urmă de ei în golf. Valurile mici încreţeau alene apa cristalină a recifului, iar apoi se revărsau pe plaja întunecată, cu sclipiri mov de scoici, ca nişte unghii învineţite. Grămăjoara de scoici adunate dispăruse şi nu mai rămăsese nicio urmă de picior. Quarrel tăiase crengi şi măturase mergând nu spatele, netezind la fiecare pas. Acolo unde măturase, nisipul era de o consistenţă diferită, dar nu atât de diferită încât să fie evident de la distanţă.

Ascunseseră canoea fetei într-un loc mai ferit printre stânci şi o acoperiseră cu alge şi bucăţi de lemn.

Quarrel se întorsese la promontoriu. Bond şi cu fata se ascunseseră în tufişurile de struguri de mare şi priveau în linişte apa şi colţul din care urma să apară barca.

Barca părea să fie la vreo cinci sute de metri distanţă. Judecând după pulsul lent al motoarelor duble, Bond îşi dădu seama că cercetau extrem de atent fiecare părticică a ţărmului. Părea să fie o barcă puternică. Cel mai probabil, un iaht mare. Ce echipaj era pe ea? Cine conducea patrula de căutare? Doctor No? Puţin probabil. Nu s-ar fi deranjat cu asemenea muncă poliţienească.

Dinspre vest, apăru un stol de cormorani, zburând jos, aproape de nivelul mării, dincolo de recif. Bond se uită la ei. Erau prima dovadă a coloniei de guanay pe care o vedea de când ajunsese pe insulă. Aceştia, potrivit lui Pleydell-Smith, pândesc la suprafaţa apei orice strălucire argintie. Pe măsură ce Bond îi privea, începură într-adevăr să se avânte tot şi tot mai aproape, în plonjeuri scurte, crestând din loc în loc oglinda apei. Aproape dintr-o dată un alt şir se ivi din aceeaşi direcţie, apoi încă unul şi încă unul, formând un flux continuu de păsări negre. Timp de câteva minute, întunecară cerul, apoi se lăsară la suprafaţă, învăluind o zonă mai mare, cârâind şi zbătând din aripi, scufundând capul în apă în căutare de anşoa, ciugulind cu disperarea unor peşti piranha care se înfruptă dintr-un cal înecat.

Fata atinse uşor umărul lui Bond şi gesticulă, indicându-i cu privirea:

— Găinile chinezului la boabe. Bond cercetă atent faţa ei frumoasă, fericită. Nu părea îngrijorată de apropierea patrulei de căutare. Pentru ea era doar un joc de-a v-aţi-ascunselea pe care îl mai jucase şi înainte. Bond spera că nu va avea un şoc.

Zgomotul motoarelor se auzea tot mai puternic. Aveau să apară imediat de după stâncă. Bond înconjură cu privirea micul golf paşnic

încă o dată apoi întoarse capul spre locul din care aşteptau să se ivească barca.

Apăru întâi prora, urmată de zece metri de punte pustie, un parbriz, o cabină joasă cu o sirenă şi o antenă radio scurtă, silueta unui om la cârmă apoi pupa cu un etambou lung şi plat şi o inscripţie mare, roşie. Converted MTB, proprietatea guvernului britanic?

Bond observă doi bărbaţi la pupă. Erau negri, cu pielea nu foarte închisă la culoare. Purtau haine kaki, centuri late şi şepci cu cozoroace mari, pe care se vedea o stea galbenă. Stăteau ţepeni unul lângă altul, încercând să nu se dezechilibreze. Unul dintre ei ţinea în mână un megafon lung, negru, de care atârna un fir. Celălalt avea o mitralieră fixată pe un tripod. Din câte vedea Bond, părea a fi un Spandau.

Megafonul fu pus de o parte, iar bărbatul luă în mână un binoclu şi începu să scaneze plaja. Bond putea auzi murmurul conversaţiei din barcă, suprapus peste zbârnâitul continuu al motoarelor.

Bond urmări traseul binoclului pornind de la promontoriu şi apoi de-a lungul fâşiei de nisip. Perechea de lentile zăbovi în dreptul stâncilor o clipă, apoi trecu mai departe. Reveni însă umbra locului. Murmurul conversaţiei se înteţi. Binoclul fu pasat celui cu mitraliera, acesta se uită rapid şi îl înapoie. Strigară la timonier. Iahtul se opri şi o luă înapoi. Erau exact în dreptul tufişului în care se ascundeau Bond şi fata. Binoclul era îndreptat din nou înspre stâncile unde fusese ascunsă canoea lui Honey. Se auzi din nou un schimb de replici agitat. Binoclul ajunse încă o dată în mâinile celui cu mitraliera. După ce se uită, încuviinţă hotărât din cap.

Bond se gândi: „Am cam pus-o. Oamenii ăştia ştiu ce au de făcut.”

Mitraliera fu încărcată îndată. Bond recunoscu sunetul specific, în ciuda motoarelor care huruiau.

Cel cu binoclul luă megafonul în mână şi îl porni. Staţia emise un ecou ascuţit ce tulbură liniştea apei. Barbatul duse megafonul la gură. Vocea răsună ca un tunet în micul golf:

— Haideţi, oameni buni! Ieşiţi de acolo şi nimeni nu o să păţească nimic.

Era vocea unei persoane educate. Nu se simţea nici o urmă de accent american.

— Haideţi odată, bubui din nou, mai repede! V-am văzut acostând. Am văzut barca dintre stânci. Nu suntem proşti şi nici nu ne prostim. Nu vă opuneţi! Ieşiţi pur şi simplu cu mâinile sus. O să fie în regulă!

Se lăsă tăcerea. Valurile se spărgeau delicat pe mal. Bond îi putea auzi respiraţia fetei. Cormoranii cârâiau undeva la distantă. Motoarele huruiau inconstant, pe măsură ce valurile clătinau barca.

Bond trase uşor de mâneca lui Honey.

— Vino lângă mine, şopti el. O să fim mai greu de ţintit.

Simţi căldura corpului ei mai aproape, obrazul fetei aproape lipit de braţul lui.

— Lasă-te mai jos în nisip. Ghemuieşte-te, contează fiecare centimetru, îi spuse el în şoaptă.

Începu cu grijă să se afunde în adâncitura din nisip. Lângă el, Honey făcea acelaşi lucru. Privi în depărtare, scrutând orizontul.

Bărbatul din barcă ridică din nou megafonul. Vocea tună din nou:

— Bine, oameni buni! Dar să ştiţi că nu am luat chestia asta cu noi ca să ne dăm mari.

Îi făcu semn celui cu mitraliera, iar acesta o îndreptă înspre vârfurile copacilor de dincolo de plajă. Urmă un bubuit scurt pe care Bond nu îl mai auzise decât în tranşeele nemţilor din Ardennes. Sunetul gloanţelor semăna cu cel al unui stol de porumbei speriaţi. Apoi se lăsă iarăşi tăcerea.

În depărtare, Bond privi cum norul negru de cormorani se înălţa tot mai sus, începeau să zboare în cercuri. Apoi îşi aţinti ochii asupra bărcii. Bărbatul cu mitraliera verifica dacă se încălzise ţeava. Urmă un schimb scurt de replici între cei doi şi imediat megafonul reluă:

— Bine, atunci, spuse dur bărbatul. Aţi fost avertizaţi. Asta e.

Bond urmări vârful ţevii întorcându-se. Aveau să înceapă cu barca dintre stânci.

— Ok, Honey. Nu te mişca. Lipeşte-te de pământ. Nu o să dureze mult. Honey îl strânse de braţ. Se gândi: săraca fată, a ajuns aici din cauza mea. Apoi se aplecă peste ea îi acoperi capul şi îşi îngropă cât putu faţa în nisip.

De data aceasta zgomotul fu asurzitor. Gloanţele ţiuind în rafale, zumzetul haotic al cioburilor de stâncă împrăştiindu-se pe nisip, ricoşeurile zăngănind în toate direcţiile şi, mai puternic decât toate, bubuitul continuu al mitralierei.

Apoi se opri. „Schimbă cartuşul”, gândi Bond. Acum e acum! Fata se lipise de el şi tremura. O luă în braţe şi o strânse cât putu de tare.

Arma începu să duduie din nou. Gloanţele ricoşau în nisip chiar în dreptul lor. Urmă o succesiune de bubuituri rapide, extrem de aproape. Tufişul de deasupra lor era făcut ferfeniţe. Fâş. Fâş. Fâş. Ca şi cum un bici de oţel l-ar fi tăiat în bucăţi. Rămăşiţele se împrăştiau peste ei. Bond simţea aerul mai rece, nu mai rămăsese nimic din tufiş. Erau, oare, acoperiţi de frunze şi nisip? Continuară să tragă de-a lungul malului. În mai puţin de un minut, zgomotul se opri.

În urechi ţiuia liniştea. Fata suspină uşor. Bond o linişti şi o strânse mai tare.

Megafonul tună iarăşi

— Bine, oameni buni. Dacă mai aveţi urechi, să ştiţi că o să venim să culegem rămăşiţele. Şi o să aducem câini. Pe curând.

Huruitul lent al motoarelor se înteţi. Urmă o acceleraţie bruscă, iar prin frunzişul răvăşit, Bond văzu cum pupa se înclină şi barca porni în viteză spre vest. În câteva minute, nu se mai auzi nimic.

Bond se ridică precaut. Golful era liniştit, plaja părea la fel. Totul era neschimbat, cu excepţia mirosului de carbit şi de piatră sfărâmată. O ajută pe Honey să se ridice. Pe obraji avea urme de lacrimi. Îl privea pierdută.

— A fost îngrozitor, spuse solemn. De ce-au făcut asta? Puteau să ne omoare.

Bond îşi dădu seama că era o fată care ştia să se apere, dar doar împotriva naturii. Cunoaştea lumea animalelor, a insectelor şi a peştilor şi îi e mai bine printre ele. Dar era o lume mică mărginită de soare, de lună şi de anotimpuri. Nu cunoaştea lumea largă a încăperilor pline de fum, a seifurilor cu lingouri de aur, a coridoarelor şi a sălilor de aşteptare din ministere, a întâlnirilor discrete pe bănci în parc - nu ştia nimic despre

lupta pentru putere şi bani dintre oamenii puternici cu bani.

— E în regulă, Honey, spuse el. Sunt nişte oameni răi care se tem de noi. Putem să le ţinem piept.

Bond o cuprinse pe după umeri.

— Şi te-ai descurcat perfect. Eşti extrem de curajoasă. Haide, o să-l căutăm pe Quarrel şi o să încropim un plan. Oricum, trebuie să mâncăm ceva. Tu ce mănânci în expediţiile tale?

Merseră amândoi înspre promontoriu. La un moment dat, Honey îi vorbi pe un ton explicativ:

— Păi, e o grămadă de mâncare pe aici. Arici de mare mai ales. Şi banane sălbatice şi alte chestii. De obicei, dorm şi mănânc timp de două zile înainte să vin. Nu am nevoie de nimic.

Bond o strânse mai tare, dar îşi retrase braţul când îl văzu pe Quarrel ivindu-se în zare. Quarrel păşea cu grijă printre stânci. Se opri şi se uită în jos. Cei doi urcară înspre el. Canoea fetei era ciuruită de gloanţe. Când o văzu se sperie. Se întoarse disperată spre Bond:

— Barca mea! Cum o să mă mai întorc?

— Stai liniştită don'şoară. Quarrel îşi dădea seama mai bine ce însemna canoea pentru fată. Era probabil averea ei cea mai de preţ.

— O să-ţi ia şefu' alta. Şi te întorci cu noi. Avem o barcă numa' bună în mlaştină. Nu e spartă deloc. M-am dus să văd.

Quarrel se uită la Bond. Avea o privire îngrijorată:

— Da' şefu', vedeţi cum e cu oamenii ăştia. Nu e de glumit cu ei. Câinii ăia îs câini de poliţie - le zice pinscheri. Ditamai câinii. Mi-a zis un prieten că au vro’ douăzeci sau mai mulţi. Ar fi bine să facem un plan repede - şi bine.

— Sigur, Quarrel. Dar mai întâi să mâncăm ceva. Şi naiba să mă ia dacă mă gonesc ei de aici înainte să apuc să arunc o privire. Honey o să vină cu noi.

Se întoarse spre ea:

— E în regulă, Honey? O să avem grijă de tine. Şi o să plecăm împreună înapoi.

Fata îl privi îndoielnic.

— Nu cred că am de ales. Adică, mi-ar plăcea să merg cu voi, dacă nu o să vă stau în cale. Şi nu vreau nimic de mâncare. Dar să mă duceţi înapoi cât de repede posibil. Nu vreau să mai dau de oamenii ăia. Cât timp o să umbli după păsările astea?

Bond răspunse evaziv:

— Nu mult. Trebuie oricum să aflu ce s-a întâmplat cu ele şi de ce. Pe urmă plecăm. Se uită la ceas.

— E ora doişpe. Aşteaptă aici. Du-te şi înoată dacă vrei. Nu lăsa urme de paşi pe nisip. Haide, Quarrel, să ascundem barca aia.

Se făcuse deja ora unu până terminară treabă. Bond şi Quarrel umpluseră canoea cu pietre şi nisip şi o scufundaseră în mlaştină Apoi

şterseseră urmele de paşi. Gloanţele răvăşiseră atât de mult pe ţărm încât ar fi putut să păşească numai pe frunze şi crengi rupte. Mâncaseră câte ceva, cu poftă - fata mult mai puţin - şi trecuseră dincolo de stânci, prin apa mică. Apoi porniseră spre gura râului urmând cursul apei pe o distanţă de trei sute de metri

Era foarte cald. Dinspre nord-est, se înteţise un vânt aspru, fierbinte. Quarrel le spuse că vântul acesta bătea în fiecare zi, tot anul. Era extrem de

important pentru guaneră. Usca mormanele de guano. Strălucirea mării şi a frunzelor verzi de mangrovă era orbitoare. Bond se bucura că apucase să îşi obişnuiască pielea cu soarele.

La gura râului era un baraj de nisip şi un lung bazin natural de apă stătătoare. Aveau de ales între a se uda sau a se dezbrăca. Bond se întoarse
spre fată:

— Honey, nu ne permitem să fim pudici în misiunea asta. 0 să rămânem cu cămăşile pe noi pentru că bate soarele. Scoate de pe tine ce crezi tu că-i de cuvinţă şi mergi în spatele nostru.

Fără să mai aştepte vreun răspuns din partea ei, cei doi bărbaţi îşi
scoaseră pantalonii. Quarrel îi împachetă şi îi îndesă în rucsac, cu restul proviziilor şi arma lui Bond. Intrară în bazin, Quarrel mergea în faţă, apoi Bond, iar la urmă fata. Apa îi ajungea până la talie lui Bond. Un peşte mare argintiu sări din bazin şi căzu la loc stropind în jur. La suprafaţă sclipeau săgeţi din loc în loc, iar alţi peşti fugeau din calea lor.

— Tarpon, preciză Quarrel.

Bazinul se îngusta treptat, fiind înconjurat de tot mai multe mangrove. Pentru un timp se strecurară printr-un culoar rece, apoi râul se lăţi,
devenind un canal larg cu apă mai vâscoasă curgând molcom printre rădăcinile încâlcite. Fundul era mâlos, iar cu fiecare pas, picioarele li se afundau tot mai tare în noroi. Pe sub picioare, li se strecurau peşti mici şi creveţi, iar din când în când trebuiau să se oprească să desprindă câte o lipitoare, înainte să apuce să se fixeze de tot. Dar altfel, trecerea era uşoară şi era răcoare printre tufe, iar Bond cel puţin, era bucuros că nu îl mai bătea soarele în cap.

Curând, pe măsură ce se îndepărtau de mare, începu să miroasă a ou
clocit - hidrogen sulfurat de mlaştină. În aer roiau tot mai mulţi ţânţari şi muşte de nisip. Erau atrase de trupul proaspăt al lui Bond. Quarrel îi sfătui să se stropească cu apă din râu.

— Le place carnea mai sărată, explică el
vesel. Bond îşi scoase tricoul şi făcu cum i s-a
spus.

După un timp, era mai bine. Nările lui Bond se obişnuiseră şi cu mirosul de mlaştină cu excepţia momentelor când paşii lui Quarrel tulburau mâlul, trimiţând la suprafaţă bule care ajungeau să plesnească fix sub nasul lui.

Erau din ce în ce mai puţine mangrove înjur, iar treptat în faţa lor se ivi râul. Apa era mai puţin adâncă, iar fundul mai ferm. Nu trecu mult timp şi ajunseră la o cotitură de unde aveau o vedere largă.

— Ar fi bine să avem grijă de aici încolo. O să fim mai uşor de
depistat.
Continuă aşa încă vreun kilometru. Apoi se îngustează înspre lac. Pe urmă e plaja unde au avut tabăra îngrijitorii.

Se opriră la umbra unei mangrove şi priviră în depărtare. Râul curgea anevoios spre centrul insulei. Malurile, împrejmuite de copaci mici de bambus şi tufe de struguri de mare nu ar fi fost un refugiu sigur. Malul de vest avea o porţiune uşor ridicată, apoi una mult mai înaltă, orientată către muntele de guano, aflat la vreo trei kilometri depărtare. La poalele

muntelui se vedeau câteva barăci împrăştiate. O dâră argintie în zig-zag făcea legătura între munte şi barăci. O mocăniţă, ghici Bond, transporta guano-ul la concasare şi separare. Culmea muntelui era albă, părea înzăpezită. Vârful

părea învăluit într-o perdea groasă de pulbere de guano. Bond putea zări cormoranii, ca nişte puncte negre, în contrast cu fundalul. Roiau în jur ca albinele pe lungă stup.

Bond privi lung înspre muntele strălucitor de găinaţ din depărtare. Aşadar, acesta era regalul lui Doctor No! Bond nu credea să mai fi văzut în viaţa lui un peisaj mai dezolant.

Examină întinderea dintre râu şi munte.

Părea să aibă o culoare gri obişnuită, de coral mort, acolo unde era câte un petec de pământ, pe lângă o tufă sau un palmier. Mai mult ca sigur exista un drum care ducea de la poalele muntelui la lac şi la mlaştini. Altfel, părea aproape imposibil de traversat. Bond observă că toată vegetaţia era orientată spre vest. Îşi închipui viaţa de zi cu zi de aici, în bătaia vântului fierbinte, nesfârşit, ce scorojea insula, împrăştiind mirosurile de mlaştină şi de guano. Nicio colonie de deportare nu putea fi fost mai groaznică decât Crab Key.

Bond privi înspre est. Mangrovele din mlaştini păreau a fi mai puţin încâlcite. Formau un covor uniform verde, ale cărui contururi se topeau în valul de căldură dogoritoare la orizont. Deasupra lor, un stol dens de păsări roia dintr-o parte în alta, urcând şi coborând. Ţipătul lor era purtat de vântul aspru.

Vocea lui Quarrel îi întrerupse şirul gândurilor

— Au pornit, şefu'.

Bond se uită în direcţia indicată. O camionetă pornise dinpre barăci, lăsând în urma ei un nor de praf. Bond o urmări cu privirea timp de zece minute, până când dispăru în desişul mangrovelor de la căpătul râului. Ascultă. Se auzeau câinii lătrând în depărtare.

— O să vină pe râu în jos, şefu', zise Quarrel. Îşi dau seama că numa' p-acolo putem s-o luăm, dacă mai suntem în viaţă, încă o să vină sigur la plajă să ne caute. Şi pormă [sic!] o să vină barca să ia oamenii cu câinii. Adică io aşa aş face dacă aş fi în locu' lor.

— Asta au făcut şi când m-au căutat pe mine, zise Honey. Nu e aşa rău. Poţi să tai o bucată de bambus şi când se apropie, te bagi sub apă şi respiri prin ea până trec.

Bond îi zâmbi lui Quarrel:

— Să zicem că tu faci rost de bambus până mă uit eu după nişte mangrove unde ne putem ascunde.

Quarrel dădu din cap, ezitant. Porni contra curentului, după bambus. Bond se strecură printre rădăcinile mangrovelor.

Încerca să nu se uite la fată. O auzi spunându-i:

— Nu te mai sfii atâta. Chestiile astea nu contează într-o situaţie ca asta. Chiar tu ai zis.

Bond se întoarse spre ea. Bluza zdrenţăroasă se udase parţial în apă se întrezărea vag conturul coapselor ei. Pe faţa frumoasă se aşternu un zâmbet. Nasul spart părea să se potrivească cu decorul sălbatic al mangrovelor, îi conferea un caracter animalic.

Bond o privi lung, iar ea înţelese. Se întoarse şi porni la vale. Fata îl
urmă.

Găsi ceea ce căuta, o crăpătură în peretele de rădăcini care părea să
fie mai adâncă. O atenţionă:

— Ai grijă să nu rupi vreo creangă.

Se strecură cu capul plecat. Canalul continua încă vreo zece metri.

Picioarele li se adânceau tot mai mult în noroiul moale. Peretele solid de rădăcini se înfunda la un moment dat şi nu mai puteau merge mai departe. Apa maro curgea molcom dintr-un iaz din capăt. Bond se opri. Fata veni lângă el.

— Ne jucăm de-a v-aţi-ascunselea de-adevăratelea, zise ea timid.

— Da, chiar aşa.

Bond se gândea la arma lui. Se întreba cât de bine mai funcţiona după o baie în râu - câţi câini, câţi oameni avea să împuşte până vor fi găsiţi. Era nelinişt it. Avusese ghinion să se intersecteze cu fata. În luptă, vrei nu vrei, o fată ca ea e ca o a doua inimă. Inamicul are două ţinte, iar tu nu ai decât una.

Bond îşi aduse aminte că îi era sete. Îşi făcu palmele căuş şi lua o gură de apă. Era sălcie şi avea gust de pământ. Dar mai bună decât nimic. Luă încă o gură. Fata îl opri.

— Nu bea prea mult. Clăteşte-ţi gura şi scuipă. O să te ia cu frisoane. Bond o privi tăcut şi îi urmă sfatul.

Quarrel fluieră de undeva dinspre râu. Bond strigă şi porni într-acolo. Se întoarseră împreună. Quarrel stropi cu apă rădăcinile de magrovă acolo unde se atinseseră de ele din greşeală.

— Să nu ne miroasă câinii, explică el.

Scoase un mănunchi de nuiele de bambus şi începu să le cioplească.

Bond verifică arma şi muniţia de rezervă. Rămaseră nemişcaţi, cu picioarele în iaz, atenţi ca nu mai sară apa dimprejur.

Lumina soarelui se strecura prin acoperişul gros de frunze. Creveţii le ciupeau uşor tălpile. Tensiunea creştea în tăcere, iar aerul era înăbuşitor.

Lătratul câinilor răsună aproape ca o uşurare.

Capitolul 10

Urmele dragonului

Patrula cobora în viteză de-a lungul râului. Erau doi chinezi-negri, în slip şi cizme de cauciuc. Alergau în spatele câinilor, încercând să ţină pasul. Amândoi erau bine făcuţi şi înarmaţi. Din când în când, mai strigau unul la altul sau înjurau. În faţa lor, haita de dobermani înota şi se zbătea prin apele râului, lătrând tare. Mirosiseră ceva şi căutau frenetic, urechile ascuțite li se ciuliseră ca nişte antene.

— Poate-i un crocodil, ce dracu'?, se auzi cel din faţă, urlând în învălmășeală. Avea în mână un bici scurt, din care plesnea din când, ca un plugar.

Celălalt bărbat veni înspre el. Strigă nerăbdător:

— Pun pariu că-i englezoiul! Se ascunde sigur printre rădăcini. Să nu

cădem dracu' într-o ambuscadă!

Bărbatul îşi scoase pistolul şi îl puse la subraţ, fără a lua mâna de pe mâner.

Se îndepărtau de cursul răului, apropiindu-se de mangrove[1]. Unul din ei avea un fluier care îi ţâşnea dintre buze ca un chiştoc de trabuc. Suflă brusc în el. Câinii se opriră schelălăind, curentul lent îi deruta. Cei doi îşi scoaseră armele şi începură să îşi croiască încet drum printre rădăcinile încâlcite.

Cel din faţă ajunse în dreptul culoarului pe care îl găsise şi Bond. Apucă un câine de zgardă şi îl azvârli înăuntru. Câinele porni înainte prin apă, gâfâind nerăbdător. Privirea bărbatului cerceta fugitiv pereţii de rădăcini, căutând urme de zgârieturi.

Ajunseră la micul iaz, din locul în care canalul se înfunda. Bărbatul se uită în jur dezgustat. Apucă câinele de zgardă şi îl trase înapoi. Câinele era agitat şi se opuse. Bărbatul plesni apa cu biciul.

Celălalt îl aştepta la căpătul canalului. Primul se ivi dintre rădăcini, făcându-i semn că nu era nimic şi porniră amândoi mai departe pe râu în jos. Câinii, acum mai potoliţi, mergeau în faţă.

Treptat, lătratul haitei se îndepărtă, până ce nu se mai auzi deloc.

Timp de încă cinci minute, nimic nu se clinti în înfundătura din tunel, apoi, într-un colţ, printre rădăcini, un tub subţire de babmus răsări încet din apă. Se ivi faţa lui Bond, cu părul ud lipit de frunte, ca un cadavru înecat. În mâna dreaptă, sub apă, avea pregătită arma. Ascultă cu atenţie. Tăcere de mormânt, nu se auzea nimic. Sau parcă se auzea ceva... Ce era cu foşnetul subtil care venea dinspre râu? Cineva care înainta încet prin apă? Sub apă, Bond întinse mâinile atingând uşor celelalte două siluete care se ascundeau printre rădăcini. Văzând feţele ieşind la suprafaţă, Bond duse un deget la gură. Era prea târziu, Quarrel tuşi şi scuipă în apă. Bond indică alarmat din priviri înspre ieşirea din tunel. Toţi trei ascultară cu atenţie. Linişte totală. Apoi se auzi iarăşi foşnetul uşor. Orice ar fi fost, venea categoric înspre ei. Cele trei capete cu tubuşoare de bambus în gură se afundară din nou.

Sub apă, Bond îşi sprijinea capul de nisip, strângându-şi nările între degete şi buzele în jurul tubului. Ştia că ajunseseră înainte aici. Simţise
câinele lipăind haotic prin apă. Nu îi găsiseră. Ar putea să scape încă o dată? Nu mai era timp ca noroiul pe care îl tulburaseră să se aşeze la loc. Dacă cineva ar vedea o pată întunecată în apă, ar trage într-acolo, sau ar înfige cuţitul? Ce arme aveau la ei? Bond se hotărî că nu putea să rişte. La prima mişcare pe care o va simţi lângă el, în apă, va sări în picioare şi va trage, fie ce-o fi.

Bond îşi concentră toate simţurile. Era un chin să işi controleze respiraţia, iar ciupiturile creveţilor mici deveniseră aproape insuportabile.
Din fericire niciunul dintre ei nu avea vreo rană deschisă, altfel i-ar fi mâncat de vii. Ideea fetei fusese totuşi bună. Dacă nu s-ar fi ascuns sub apă, câinii i-ar fi găsit cu siguranţă.

Bond se trase înapoi brusc. Simţise talpa unei cizme de cauciuc pe gambă. O să creadă oare că era doar o creangă? Bond nu putea să rişte. Se
ridică dintr-o mişcare, scuipând băţul de bambus.

---

[1] Formaţie vegetală tropicală, alcătuită din arbuşti şi arbori, caracteristică ţărmurilor

maritime mlăştinoase (n.trad.).

Apucă să observe în viteză un bărbat masiv deasupra şi coada puştii acestuia. Ridică mâna stângă defensiv şi pară cu braţul o lovitură dureroasă. În acelaşi timp, cu mâna dreaptă apucă arma, lipi gura ţevii de pieptul ferm şi lucios al bărbatului şi apăsă trăgaciul.

Şocul exploziei se răsfrânse în trupul masiv şi aproape că îi rupse încheietura lui Bond. Bărbatul se prăvăli în apă ca un copac tăiat în pădure. Bond observă o rană uriaşă într-o parte a pieptului semi-scufundat. Cizmele de cauciuc plesniră zgomotos apa, iar la suprafaţă se ivi un cap de chinez negru, cu ochii daţi peste cap şi cu apa curgându-i din gura care parcă scotea un ţipăt mut. Apoi capul se se scufundă la loc şi tot ce se mai putea vedea era o spumă murdară şi o pată roşie din ce în ce mai difuză, purtată tot mai departe de curent.

Bond se scutură, apoi se întoarse. Quarrel şi fata erau în spatele lui, apa curgând în şiroaie pe ei. Quarrel zâmbea cu gura larg, dar fata îşi dusese mâinile la gură. În ochii ei, aţintiţi asupra petei din apă, nu se putea citi decât groază.

Bond spuse scurt:

— Îmi pare rău, Honey. Nu am avut de ales, era fix deasupra noastră. Hai să mergem.

O apucă brusc de mână şi o trase de acolo, împingând-o pe canal tot înainte. Se opriră doar când ajunseră la gura tunelului.

Peisajul părea pustiu din nou. Bond se uită la ceas. Se oprise la ora trei. Soarele căpătase deja o traiectorie vestică. Era cel mai probabil ora patru. Cât mai aveau de mers? Bond se simţi dintr-o dată obosit. Totul era compromis. Chiar dacă nimeni nu auzise împuşcătura - corpul bărbatului şi spaţiul închis estompaseră sunetul - lipsa lui va fi constatată odată ce se vor strânge laolaltă - după cum bănuia Quarrel - la gura râului unde îi aştepta o barcă. Se vor întoarce să-l caute? Probabil că nu. Nu vor şti sigur că lipseşte decât după lăsarea serii. Vor trimite o patrulă de căutare dimineaţa. Câinii or să adulmece cu siguranţă cadavrul. Iar pe urmă?

Fata îl trase de mânecă şi îi spuse furioasă:

— Ar cam fi cazul să-mi zici despre ce e vorba! De ce încearcă toată lumea să se omoare? Şi cine eşti tu, de fapt? Mă îndoiesc că toată chestia asta are de a face cu păsările. Nu iei cu tine un revolver din ăla când umbli după păsări.

Bond privi în ochii ei mari şi mânioşi.

— Îmi pare rău, Honey. Mi-e teamă că te-am băgat într-o mică încurcătură. O să-ţi povestesc totul diseară, când ajungem la tabăra îngrijitorilor. Am avut ghinion să ne intersectăm aşa. Duc un fel de război cu oamenii ăştia. Se pare că vor să mă omoare. Acum tot ce mă interesează e să părăsim toţi insula teferi. Am aflat suficient, iar următoarea dată când o să vin nu va mai trebui să mă strecor.

— Cum adică? Eşti un fel de poliţist? Vrei să-l arestezi pe chinezoi?

— Cam aşa ceva, îi zâmbi Bond. Măcar tu eşti de partea îngerilor. Şi poţi să-mi spui cât mai este până la tabără?

— Oh, în jur de o oră.

— Ne putem ascunde acolo? Ne-ar găsi uşor?

— Ar trebui să traverseze lacul sau să vină pe râu în sus. O să fie în regulă atâta timp cât nu trimit dragonul după noi. Poate să meargă pe apă. L-am văzut cu ochii mei.

— Bine atunci, răspunse Bond diplomat, să sperăm că o să-l doară coada sau ceva de genul ăsta.

Fata pufni. „Bine, domnule ştie-tot”, zise ea înfuriată. „Numai să vezi tu.”

Dintre mangrove, apăru Quarrel. Avea cu el o puşcă. Se scuză spunându-i lui Bond:

— N-ar strica înc-o puşcă, şefu'. Pare c-o s-avem nevoie.

Bond o luă în mână. Era o carabină Remington 300, din armata americană. Oamenii erau să fie bine echipaţi. I-o înapoie.

Quarrel gândea cu voce tare:

— Oamenii ăştia-s şireţi, şefu'. Omu' ăla a venit el pe furiş în spate la ceilalţi, după ce-or trecut cu câinii. Şiret ca o vulpe, Doctoru' ăsta.

Bond răspunse gânditor:

— E un om care nu se joacă. Hai să mergem, zise el abandonând şirul gândurilor. Honey a zis că mai e încă o oră până la tabără. Să avem grijă să rămânem pe malul din stânga, e mai ferit. E posibil să aibă oameni cu ochii pe râu.

Bond îi înmână arma lui Quarrel, care o puse în rucsacul ud. Porniră din nou, Quarrel mergând în faţă, iar Bond şi fata unul lângă altul.

Malul vestic era umbrit de tufe şi bambus, dar mergând de-a lungul lui, vântul fierbinte le sufla în faţă cu toată puterea. Se stropiră cu apă pentru a se răcori. Bond avea ochii înroşiţi, iar braţul îl durea îngrozitor acolo unde fusese lovit cu coada puştii. Nu era nerăbdător să mănânce pâine şi brânză udă cu carne de porc afumată. Cât vor putea dormi? Era obosit de noaptea trecută şi se părea că nici în noaptea aceasta nu avea să aibă parte de mai mult somn. Cât despre fată? Ea nu dormise deloc. El şi Quarrel vor trebui să stea la pândă. Şi apoi mâine. Iarăşi printre mangrove, croindu-şi cu grijă drumul înapoi până la canoe, dincolo de capătul estic al insulei. Aşa se părea. Apoi trecerea pe mare în noaptea următoare. Bond îşi închipui comparativ cei opt kilometri de străbătut printre mangrove. Ce mai bucurie! Înainta cu sârguinţă, gândindu-se la „vacanţa la soare” promisă de M. Ce i- ar fi plăcut să fi venit şi M. cu el în vacanţa aceasta.

Râul se îngustă pe parcurs, până ce ajunse un şuvoi subţire, curgând prin desişul de bambus. Apoi se lărgi într-un estuar mlăştinos, dincolo de care se întindeau cei treisprezece kilometri de lac cu apă mică, formând o oglindă gri denivelată, până în capătul celălalt al insulei. Dincolo de lac, se vedea o licărire a pistei de avion, iar lumina soarelui se reflecta pe acoperişul unui singur hangar de lângă ea. Fata le spuse să meargă spre est, şi încet îşi croiră drum printre tufe.

Brusc Quarrel se opri şi, ca un câine de vânătoare, îşi fixă privirea asupra unei porţiuni de teren mlăştinos din faţa lui. Două urme adânci, paralele, se puteau vedea în noroi, şi încă una mai ştearsă pe mijloc. Erau urmele a ceva care coborâse din deal şi traversase mlaştina înspre lac.

Fata spuse cu indiferenţă în glas.
— Pe aici a trecut dragonul.
Quarrel o fixă cu privirea.

Bond păşi încet pe lângă urme. Cele din margini erau destul de netede şi un pic curbate. Ar fi putut fi făcute de roţi, dar erau late de aproape un metru. Cea din mijloc avea aceeaşi formă, dar în jur de zece centimetri lăţime, cam cât o roată de motoretă. Nu părea să mai fi călcat nimeni în jur şi erau cât de cât proaspete. Continuau în linie dreaptă, iar tufişurile prin care trecuseră erau complet aplatizate, ca şi cum le-ar fi strivit un tanc.

Bond nu-şi putea da seama ce fel de vehicul ar fi putut face asta şi dacă era un vehicul. Când fata îl înghionti uşor şi îi şopti convinsă „ţi-am zis eu”, nu putu decât să-i răspundă gânditor:

— Ei bine, Honey, dacă nu e un dragon, înseamnă că e altceva ce n-am mai văzut niciodată.

Un pic mai încolo, fata îl trase alarmată de mânecă.

— Uite, şopti ea. Arătă înspre un mănunchi de tufe pe lângă care treceau urmele. Nu aveau nici o frunză şi erau înnegrite. În mijloc se aflau rămăşiţele carbonizate ale unui cuib de păsări.

— A suflat peste ele, zise ea tulburată.

Bond merse până în dreptul tufelor şi le examină.

— Aşa se pare, recunoscu el. De ce fuseseră arse fix acele tufe?

Totul era foarte ciudat.

Urmele continuau înspre lac şi dispăreau pe mal. Bond ar fi vrut să le urmărească, dar nu îşi permitea să se abată de la drumul ferit. Merseră înainte, fiecare cu gândurile lui.

Încet, ziua începu să se stingă în spatele muntelui şi, în sfârşit, fata arătă înspre o fâşie lungă de nisip ducând înspre lac, prin frunzişul din faţa lor. Era împrejmuită de tufe dense de struguri de mare, iar la jumătate, cam la o sută de metri de mal, se puteau vedea rămăşiţele unei colibe de stuf. Părea un loc rezonabil în care să petreacă noaptea, protejaţi de apă din ambele părţi. Vântul încetase, iar apa era fină şi ispititoare.

Cât de minunat se vor simţi după ce vor lepăda hainele lor mizerabile şi le vor spăla în lac, iar după ore şi ore de lipăit prin noroiul duhnind a râu şi a mlaştină, vor putea să stea întinşi pe nisipul tare şi uscat!

Soarele revărsa o lumină galbenă pe măsură ce se ascundea în spatele muntelui. Ziua nu se sfârşise încă în capătul estic al insulei, dar umbra neagră a muntelui cuprindea treptat lacul şi avea să acapareze şi restul. Se treziră broaştele, mult mai zgomotoase ca în Jamaica, punând stăpânire strident peste apus. De partea cealaltă a lacului, un broscoi imens începu să orăcăie. Sinistrul sunet era ceva între o bubuitură şi un urlet de maimuţă. Trimitea semnale scurte, înăbuşite brusc. După un timp, încetă. Găsise ceea ce căuta.

Trecură de baza fâşiei de nisip şi avansară pe o cărare îngustă. Ajunseră în sfârşit la luminişul unde se afla coliba distrusă. Misterioasele

urme mari ieşeau din apă şi traversau luminişul, trecând peste tufişurile din apropiere, ca şi cum creatura, orice ar fi fost ea, răvăşise locul. Cele mai multe din tufişuri erau arse sau carbonizate. Se vedeau urmele unui foc de tabără, câteva oale şi conserve goale împrăştiate. Căutară printre dărâmături şi Quarrel găsi câteva conserve Heinz de porc şi fasole, nedesfăcute. Fata găsi un sac de dormit mototolit. Bond ridică din nisip un portofel mic de piele în care erau cinci dolari, trei lire jamaicane şi nişte arginţi. Cei doi plecaseră într-o fugă, cu siguranţă.

Lăsară locul în urmă şi merseră un pic mai departe de-a lungul fâşiei de nisip. Printre tufişuri puteau vedea sclipiri de lumină la suprafaţa apei, reflectate dinspre munte, la câţiva kilometri depărtare. Înspre est nu era decât apă lină şi neagră sub cerul aproape întunecat.

Bond zise:

— Atâta timp cât nu aprindem vreun foc, ar trebui să fim în siguranţă aici. Primul lucru - trebuie să ne spălam bine. Honey, ai la dispoziţie restul plajei, noi o să mergem înspre margine. Ne vedem la masă în juma' de oră.

— O să fiţi îmbrăcaţi? se amuză ea.

— Categoric, răspunse Bond. Cu pantaloni.

— Şefu', cât mai e lumină deschid io conservele astea şi aranjez pentru la noapte, zise Quarrel. Scormoni în ruscac. Aici îs pantalonii şi arma. Pâinea nu pare prea bună, da' e numa' udă. E ok de mâncat, da poate se uscă până mâine. Cre' că mai bine mâncăm conserve acuma şi păstrăm brânza şi porcu'. Conservele alea-s grele şi avem o droaie de cărat.

— Bine, Quarrel, spuse Bond. Te ocupi tu de meniu.

Luă arma şi pantalonii uzi şi porni prin apa puţin adâncă, pe unde veniseră. Găsi o porţiune de nisip tare şi uscat, îşi scoase cămaşa, intră
înapoi în apă şi se întinse. Apa era fină şi, îndeosebi, caldă. Luă câte un pumn de nisip în palme şi se frecă pe tot corpul, folosindu-l pe post de săpun. Apoi zăcu un timp, bucurându-se dn plin de linişte şi de faptul că era singur.

Stelele începură să strălucească fad, stele care îi aduseseră pe
insula
aceasta acum o noapte, acum un an; stelele care aveau să-i ducă departe de insula aceasta mâine noapte, peste un an. Ce mai excursie! Dar putea deja să spună că a meritat. Avea destule dovezi şi suficienţi martori să se poată întoarce la guvernator şi să ceară ca activităţile lui Doctor No să fie an- chetate ca la carte. Nimeni nu trage cu mitraliera aşa, nici măcar în intruşi. Şi, continuând în acelaşi spirit, ce era creatura aia a lui Doctor No care invadase zona în arenda celor de la Audubon Society, creatura aceea care le- a distrus proprietatea şi posibil să le fi omorât unul din îngrijitori? Şi asta trebuia investigat. Şi ce va găsi când se va întoarce pe insulă pe căi oficiale, pe un distrugător probabil, şi cu un detaşament de militari? Care va fi răspunsul la ghicitoarea lui Doctor No? Ce ascundea? De ce se temea? De ce e aşa important să se izoleze, încât să ucidă din nou şi din nou, pentru asta? Cine era Doctor No?

Bond auzi apa împroşcându-se mai departe, în dreapta sa. Se gândi la fată. Chiar aşa, cine era Honeychile Rider? Asta, decise el ieşind din apă, era ceva ce putea afla înainte ca noaptea să ia sfârşit.

Trase pe el pantalonii umezi, se aşeză pe nisip şi îşi demontă pistolul. Şterse cu cămaşa fiecare parte şi fiecare cartuş. Apoi îl reasamblă şi apăsă trăgaciul în gol. Sunetul era sănătos. Nu ruginea el aşa uşor. Îl încărcă şi îl puse în toc, pe interiorul taliei pantalonilor, apoi se ridică şi se porni înspre ei.

Umbra lui Honey se apropie de el şi îl trase de mână.

— Haid' odată, zise ea, murim de foame. Am luat una din oale,
am
curăţat-o şi am turnat fasolea în ea. Fiecare primeşte câteva linguri şi o

bucată de pâine. Şi nu mă simt vinovată că vă mănânc mâncarea, pentru că am făcut mult mai mult efort decât în mod normal. Hai, întinde mâna.

Bond zâmbi la auzul glasului ei autoritar. Putea să-i distingă silueta în semiîntuneric. Capul părea să fie mai neted. Se întreba cum arăta părul ei când era pieptănat şi uscat. Cum arătau, oare, hainele curate pe corpul ei frumos? Şi-o putea închipui traversând grădina din Beau Desert. Ar fi Răţuşca cea Urâtă, uimitor de frumoasă, răpitoare. De ce nu îşi îndreptase niciodată nasul spart? Era o operaţie simplă. Atunci ar putea fi cea mai frumoasă fată din Jamaica.

Simţi atingerea uşoară a umărului ei. Bond desfăcu palma în poala fetei, iar ea o ridică şi îi turnă fiertura rece de fasole.

Dintr-o dată, simţi mireasma ei de animal sălbatic. Era atât de senzuală încât, pentru o clipă, fu cuprins de un fior şi se sprijini uşor de ea, cu ochii închişi.

Fata râse scurt, un râs în care se putea simţi timiditate, dar şi mulţumire, tandreţe. Îi spuse mămos „Uite” şi îi împinse înapoi mâna cu mâncare.

Capitolul 11

Printre trestiile străine

Trebuia să fie în jur de ora opt, gândi Bond. În afară de orăcăitul de fundal al broaştelor, totul era foarte liniştit. În colţul îndepărtat al luminişului putea să vadă conturul întunecat al siluetei lui Quarrel. Demonta şi ştergea puşca Remington, iar metalul clinchenea uşor.

Reflectate printre tufe de la mare depărtare, luminile galbene ale guanerei trasau o cărare pe suprafaţa întunecată a lacului. Oribilul vânt nu bătea, iar peisajul odios era înecat în întuneric. Era răcoare. Hainele lui Bond se uscaseră pe el. Porţia de mâncare îi încălzise stomacul. Se simţea confortabil, moleşit şi împăcat. Mai era mult până mâine şi în afară de efortul fizic prelungit, nu se aştepta la alte probleme. Viaţa părea dintr-o dată uşoară şi plăcută.

Fata zăcea lângă el în sacul de dormit, întinsă pe spate, cu mâinile sub cap şi privirea pierdută printre stele. Faţa ei ovală, palidă, se distingea cu greu în întuneric.

— James, spuse ea. Mi-ai promis că-mi zici care-i treaba. Hai, te rog. Nu mă culc până nu-mi zici.

Bond râse.

— Îţi zic, dacă îmi zici şi tu. Vreau să ştiu care e treaba cu tine.

— Nu mă deranjază. N-am niciun secret. Dar mai întâi tu.

— Bine atunci. Bond se ghemui şi-şi propti bărbia de genunchi. Treaba stă în felul următor. Sunt un fel de poliţist. Sunt trimis de la Londra să investighez ciudăţenii prin lume atunci când nu se ocupă nimeni de ele. Nu demult, unul din oamenii guvernatorului din Kingston, un tip pe nume Strangways, a dispărut. Secretara lui, care era o fată frumuşică, a dispărut şi ea. Majoritatea oamenilor au crezut că au fugit împreună. Eu nu. Eu...

Bond îi expuse povestea în termeni simpli, cine erau oamenii buni şi

cine erau oamenii răi, ca într-o aventură scoasă dintr-o carte.

— Înţelegi Honey? E doar o chestiune de a ajunge înapoi în Jamaica mâine noapte, toţi trei în canoe, şi guvernatorul o să asculte ce avem de zis şi o să trimită o grămadă de soldaţi după chinezul ăsta, ca să dea nişte

explicaţii. Bănuiesc că vor vrea să-l bage la închisoare. Şi el ştie asta şi de-asta încearcă să ne pună beţe-n roate. Asta-i tot. Acum e rândul tău, încheie el.

— Se pare că ai o viaţă foarte palpitantă, zise fata. Nu prea cred că soţiei tale îi place să fii aşa mult plecat. Nu-şi face griji pentru tine?

— Nu sunt căsătorit. Singurii oameni care îşi fac griji pentru mine sunt cei de la compania de asigurări.

— Dar presupun că ai relaţii, adăugă ea curioasă.

— Nu de lungă durată.

— Oh!

Urmă o pauză. Quarrel se aprope de ei.

— Şefu', stau io de gardă primu', dacă vreţ'. O să fiu în capăt. Mă-
ntorc io să vă chem pe la miezu' nopţii şi rămâneţ' pân' pe la cinci, pormă
pornim toţ'. Tre' să fim departe de locu' ăsta pân' se luminează.

— Îmi convine, zise Bond. Trezeşte-mă dacă vezi ceva. Puşca e în
regulă?

— Numa' bună, răspunse Quarrel încântat. Somn uşor, donşoară, adăugă el cu o urmă de ironie în glas şi dispăru silenţios în întuneric.

— Îmi place de Quarrel, zise fata. Rămase tăcută un moment, apoi continuă. Chiar vrei să ştii despre mine? Nu e ceva foarte palpitant.

— Sigur că vreau să ştiu. Spune-mi tot.

— Nu e mai nimic de spus. Ai putea să-mi povesteşti toată viaţa pe spatele unei cărţi poştale. În primul rând, n-am ieşit niciodată din Jamaica. Toată viaţa mi-am petrecut-o într-un loc pe nume Beau Desert pe Coasta de Nord, lângă Morgan's Harbour.

Bond râse.

— Ce chestie. Şi eu la fel. Cel puţin pentru moment. Nu te-am observat. Stai într-un copac?

— Ah, presupun că ai închiriat casa de pe plajă. Nu mă apropii niciodată de locul ăla. Locuiesc la conac.

— Dar n-a mai rămas nimic din el. E o ruină în mijlocul câmpului de trestie de zahăr.

— Stau în pivniţă de când aveam cinci ani. Atunci a ars conacul şi părinţii mei au murit în incendiu. Nu-i mai ţin minte deloc, aşa că nu trebuie să-ţi pară rău. La început am stat acolo cu bona mea negresă. Dar de cinci ani stau singură.

— Doamne! Bond era şocat. Dar nu a fost nimeni să aibă grijă de tine?
Părinţii tăi nu ţi-au lăsat niciun ban?

— Absolut nimic.

Nu se simţea vreo urmă de amărăciune în vocea fetei - poate doar
mândrie.

— Vezi tu, familia Rider a fost una din vechile familii jamaicane. Primul Rider care a sosit în Jamaica primise pământurile din Beau Desert de la Cromwell, ca răsplată pentru că semnase condamnarea la moarte a Regelui Carol[1]. El a construit conacul şi a pus bazele familiei acolo. Dar apoi industria de zahăr s-a prăbuşit, presupun că nici locul nu a fost bine

[1] Regele Carol I al Angliei (1600-l649), executat din ordinul lui Oliver Cromwell (n.trad.).

administrat şi tot ce a mai moştenit tatăl meu au fost datoriile - ipoteci şi tot. Apoi, când tata şi mama au murit, proprietatea a fost vândută. Nu am suferit. Eram prea mică. Nanny a fost extraordinară. A vrut să mă ia în grijă mai multă lume, pastorul, cei de la stat, dar Nanny a adunat bucăţile de mobilă rămase şi ne-am aciuit printre ruine. După un timp nu a mai venit nimeni să întrebe de noi. Din când în când, Nanny găsea de lucru ca spălătoreasă sau croitoreasă prin sat şi cultiva banane, nu multe, iar lângă casa veche era şi un arbore de pâine. Am mâncat ce se mănâncă prin Jamaica. Iar peste tot în jur era zahăr şi în fiecare zi pescuiam cu un năvod încropit. Ne-am descurcat. Aveam destule de mâncat. Cumva, m-a învăţat să scriu şi să citesc. Rămăseseră câteva cărţi vechi după incendiu. Era şi o enciclopedie. Am deschis-o la litera A când aveam în jur de opt ani. Am ajuns pe la mijlocul lui T, spuse ea cu mândrie. Pun pariu că ştiu mult mai multe ca tine despre o grămadă de lucruri.

— Te cred. Bond era fascinat de imaginea unei fetiţe bălaie, zbânţuindu-se printre ruine, în timp ce o voce hotărâtă de negresă o striga să vină să-şi facă lecţiile, care probabil că erau o necunoscută la fel de mare şi pentru ea.

— Bona ta trebuie să fi fost o persoană minunată

— Mi-a fost foarte dragă. Era o afirmaţie dureroasă. Am crezut că mor atunci când am rămas singură. Nu mi-a mai fost aşa de uşor pe urmă
înainte, dusesem o viaţă de copil, apoi dintr-o dată a trebuit să cresc şi să fac totul singură Şi au fost bărbaţi care au încercat să pună mâna pe mine, să mă rănească îmi ziceau că vor să facă dragoste cu mine. Tăcu. Eram frumuşică, pe vremea aia.

Bond îi spuse cât se poate de sincer:

— Eşti una din cele mai frumoase fete pe care le-am văzut.

— Cu nasul ăsta? Fii serios.

— Nici nu-ti dai seama.

Bond încerca să-şi găsească cuvintele, în aşa fel încât fata să îl creadă.

— Evident că se vede că ai nasul spart. Dar de azi dimineaţă, de abia
l-am observat. Când te uiţi la cineva, te uiţi la ochi sau la gură. De acolo vine expresivitatea feţei. Un nas spart contează la fel de puţin ca o ureche strâmbă. Nasul şi urechile sunt ca nişte bucăţi de mobilă pe faţă. Unele sunt mai frumoase, altele mai urâte, dar nu sunt aşa de importante faţă de restul. Sunt doar o parte din fundal. Dacă ai avea un nas la fel de frumos ca celelalte trăsături ale tale, ai fi cea mai frumoasă fată din Jamaica

— Vorbeşti serios? întrebă ea stăruitor. Crezi că aş putea fi frumoasă? Ştiu că nu sunt aşa de urâtă, dar când mă uit în oglindă tot ce văd e un nas
spart. Sunt sigură că şi alţi oameni, cum să le zic, oarecum diformi, păţesc
la fel.

— Nu eşti diformă! îi zise Bond exasperat. Nu spune asemenea prostii. Şi ai putea oricum să ţi-l îndrepţi printr-o operaţie simplă. Ar trebui doar să te duci în America şi s-ar rezolva totul într-o săptămână.

Îi răspunse înfuriată

— Şi cum crezi că aş putea eu să fac asta? Am în jur de cinşpe lire

sub o piatră în pivniţa unde locuiesc. Am trei fuste şi trei cămăşi, un cuţit şi un
năvod. Ştiu şi eu de operaţiile astea. S-a interesat doctorul din Port Maria pentru mine. E un om de treabă. A trimis o scrisoare în America. Ştii că m-

ar costa în jur de cinci sute de lire, cu biletul până la New York şi şederea în spital şi tot.

Vocea ei părea complet lipsită de speranţă.

— De unde îţi închipui că aş putea să fac rost de atâţia bani?

Bond se hotărâse deja în privinţa asta. Pentru moment, îi vorbi cu tandreţe:

— Presupun că există variante. Dar, în sfârşit, continuă povestea. E foarte palpitantă – mult mai interesantă ca a mea. Ajunsesei la partea când murise Nanny. Ce s-a întâmplat pe urmă?

Fata reluă ezitant.

— E vina ta că m-ai întrerupt. Şi n-ar trebui să vorbeşti de lucruri pe care nu le înţelegi. Probabil că lumea îţi spune că arăţi bine. Bănuiesc că poţi să cucereşti orice fată vrei. Închipuie-ţi că n-ar mai fi aşa dacă te-ai uita cruciş sau dacă ai avea o buză de iepure sau ceva. De fapt, cred că o să mă duc la obeah[1] când ne întoarcem şi o să-l rog să te blesteme cu ceva de genul ăsta, glumi ea şi adăugă cu glas mic: Poate aşa o să avem mai multe în comun.

Bond se întinse înspre ea. Mâinile li se atinseră uşor.

— Am alte planuri, zise el. Dar hai! Vreau să aud restul poveştii.

— Ei bine, suspină fata, trebuie să revin la ceva. Vezi tu, întreaga proprietate e un câmp de trestie de zahăr şi casa e în mijloc. Cam de două ori pe an, trestiile sunt secerate şi trimise la moară Şi când se întâmplă asta toate animalele şi insectele de pe câmp întră în panică şi multe din culcuşurile lor sunt distruse, iar ele mor. La seceriş unele dintre ele se ascundeau de obicei printre ruinele casei. Nanny era îngrozită de ele, de manguste şi de şerpi, de scorpioni şi multe altele, dar eu am aranjat câteva cămăruţe în pivniţă ca un fel de adăposturi pentru ele. Nu mi-era frică şi nu m-au atacat niciodată Cred că înţelegeau că aveam grijă de ele. Probabil că le-au spus prietenilor lor pentru că după un timp se obişnuiseră să se adune în camere şi să stea acolo până când începea să crească trestia nouă la loc. Pe urmă plecau toate şi se întorceau pe câmp. Le dădeam ce puteam de mâncare când stăteau la noi şi se purtau foarte frumos, atâta că mirosea un pic şi se mai certau între ele. Dar toate s-au îmblânzit în preajma mea, şi puii la fel, şi puteam face ce voiam cu ele. Bineînţeles că secerătorii au aflat de asta şi m-au văzut cum umblau cu şerpi încolăciţi de gât şi le-a fost frică de mine, au crezut că sunt obeah. Aşa că ne-au lăsat de tot în pace.

Urmă o pauză.

— Aşa am aflat multe despre animale şi insecte. Petreceam mult timp şi pe lângă mare, am aflat şi de lumea de acolo. Dacă ştii ce le place să mănânce şi de ce se tem, şi petreci tot timpul cu ei o să poţi să-ţi faci mulţi prieteni. Se uită la Bond. Pierzi multe neştiind despre chestiile astea.

— Mă tem că da, zise el sincer. Bănuiesc că sunt multe mai cumsecade şi mai interesante ca oamenii.

— N-aş putea să-ţi zic, răspunse gânditor fata. Nu ştiu prea mulţi oameni. Majoritatea celor pe care i-am cunoscut au fost plini de ură. Dar

presupun că şi ei pot fi interesanţi. Tăcu. Nu m-am gândit niciodată că ar

---

[1] Denumire caraibeană pentru vraci (n.trad.).

putea să-mi placă, cum îmi plac animalele. În afară de Nanny, bineînţeles. Până când... Se opri, râzând timid. În sfârşit, am trăit fericite până când am împlinit cincisprezece ani şi Nanny a murit, iar apoi totul a fost mai dificit. Era un tip, Mander. Un tip groaznic. Era supraveghetorul alb angajat de proprietari. Tot venea la mine. Voia să mă mut cu el lângă Port Maria. Îl uram şi, de obicei, mă ascundeam când îl auzeam venind călare printre trestii. Într-o noapte a venit pe jos şi nu l-am auzit. Era beat. A coborât în pivniţă şi ne-am certat pentru că nu voiam să fac cum voia el. Ştii de ce e în stare un bărbat nebun după o femeie.

— Da...

— Am încercat să-l omor cu cuţitul, dar era mult mai puternic, mi-a tras una cât de tare a putut şi mi-a spart nasu'. Mi-am pierdut cunoştinţa şi apoi cred că mi-a făcut ceva. De fapt ştiu că mi-a făcut ceva. A doua zi am vrut să mă sinucid când mi-am văzut faţa şi mi-am dat seama ce mi-a făcut. Credeam că am rămas însărcinată. M-aş fi sinucis sigur dacă aş fi făcut un copil cu omul ăla. În sfârşit, nu a fost cazul. M-am dus la doctor şi a făcut ce-a putut cu nasul şi nu mi-a cerut niciun ban. Nu i-am zis şi restul poveştii. Mi-era prea ruşine. Tipul nu s-a mai întors. Am aşteptat şi nu am făcut nimic până la următorul seceriş. Aveam un plan. Aşteptam să vină în casă văduvele negre, la adăpost. Şi într-o zi au venit. Am prins cea mai mare femelă şi am închis-o într-o cutie fără mâncare. Femelele sunt alea pe- riculoase. Apoi am aşteptat o noapte întunecată fără lună. Am luat cutia cu păianjenul şi m-am dus la casa lui. Era întuneric beznă afară şi mi-era frică să nu dau de câinii de pază pe drum, dar nu am văzut niciunul. Am aşteptat în grădină printre tufe, să văd când se duce la culcare. Pe urmă m-am suit într-un copac şi am sărit la el în balcon. Am aşteptam până l-am auzit sforăind şi m-am strecurat pe fereastră. Dormea gol pe pat, sub plasa de ţânţari. Am ridicat o margine, am deschis cutia şi am scuturat păianjenul pe pieptul lui. Apoi am plecat şi am venit acasă.

— Doamne sfinte! exclamă Bond admirativ. Ce s-a întâmplat cu el? Răspunse încântată:

— A murit după o săptămână. Cred că s-a chinuit îngrozitor. Sunt oribile muşcăturile astea, ştii? Vracii zic că nu se compară cu nimic. Apoi tăcu.

Văzând că Bond nu spune nimic, îl întrebă tulburată:

— Crezi că am făcut ceva rău, nu-i aşa?

— Nu e ceva cu care ar trebui să te obişnuieşti, răspunse Bond calm. Dar nu cred că aş putea să te învinuiesc în situaţia asta. Ce s-a întâmplat pe urmă?

— Pe urmă... mi-am văzut din nou de viaţă. Vocea ei devenea tot mai exactă. Trebuia să am grijă să fac rost de mâncare şi, desigur, voiam foarte mult să strâng bani pentru operaţia la nas. Continuă pe un ton persuasiv: chiar era un nas destul de frumos înainte. Crezi că doctorii ar putea să-l facă aşa cum era?

— Pot să-i facă ce formă vrei tu, zise Bond cu certitudine. Cum te-ai apucat să strângi bani?

— Citisem în enciclopedie că sunt oameni care colecţionează scoici. Poţi să vinzi scoici rare. Am vorbit cu învăţătorul din sat, bineînţeles, fără să-i spun de secretul meu, şi a aflat că există o revistă americană Nautilus,

pentru colecţionarii de scoici. Aveam fix cât trebuia ca să mă abonez la ea şi am început să caut scoici pentru anunţurile din revistă. I-am scris unui comerciant din Miami şi a început să cumpere de la mine. Era grozav! Bineînţeles, am făcut o grămadă de greşeli la început. Credeam că oamenii vor să cumpere cele mai frumoase scoici, dar nu e aşa. De cele mai multe ori le vor pe cele mai urâte. Şi apoi, când am găsit scoici rare le-am curăţat şi le- am şlefuit să arate mai bine. Mare greşeală. Vor scoicile exact cum sunt culese din mare, cu animalul înăuntru cu tot. Aşa că am luat nişte formol de la doctor, pentru scoicile vii, ca să nu mai miroasă urât şi le-am trimis la omul ăsta din Miami. Am început să mă prind abia acum vreun an şi am strâns deja cincisprezece lire. Mă lămurisem ce voiau, şi, cu noroc, aş fi făcut cam cincizeci de lire pe an. Iar în zece ani aş fi putut să mă duc în America să mă operez. Dar apoi, chicoti încântată, am avut un mare noroc. M-am dus pe Crab Key. Mai fusesem aici, dar înainte de Crăciun am găsit scoicile astea mov. Nu păreau cine ştie ce. Am trimis totuşi una la Miami şi tipul mi-a scris imediat că ar putea să cumpere oricâte am la cinci dolari bucata, scoica întreagă. Mi-a zis că trebuie să păstrez secret locul de unde am luat, pentru că altfel, o să avem „concurenţă” şi preţul ar scădea. E ca şi cum aş avea propria mină de aur. Acum aş putea să strâng banii în cinci ani. De-asta mi-ai părut aşa suspect când te-am văzut pe plaja mea. Credeam că ai venit după scoicile mele.

— Şi tu m-ai cam şocat. Am crezut că eşti prietena lui Doctor No.

— Mulţumesc de compliment.

— Şi după ce o să-ţi faci operaţia, ce o să faci atunci? Nu poţi să rămâi singură într-o pivniţă toată viaţa.

— M-am gândit să mă fac damă de companie. Rosti cuvintele de parcă ar fi spus asistentă medicală sau secretară.

— Oh, ce înţelegi prin asta?

Poate auzise expresia şi nu ştia ce înseamnă.

— O fată din aia care are un apartament frumos şi haine drăguţe. Ştii tu, spuse ea pierzându-şi răbdarea Oamenii le caută la telefon şi vin şi fac dragoste şi plătesc. Primesc o sută de dolari pe client, la New York. Acolo m- am gândit că o să încep. Bineînţeles, recunoscu ea ar trebui să cer mai puţin la început. Până mă perfecţionez. Cât plătiţi la cele fără experienţă?

Bond râse.

— Chiar nu mai ţin minte. A trecut ceva vreme de când am apelat la vreuna.

Suspină.

— Da, tu probabil poţi avea câte femei doreşti fără să plăteşti. Presupun că numai bărbaţii urâţi plătesc. Dar n-am ce-i face. Orice slujbă din oraşele mari cred că e îngrozitoare. Măcar se câştigă mai bine ca damă de companie. Pe urmă aş putea să mă întorc în Jamaica şi să cumpăr Beau Desert. Aş fi suficient de bogată să-mi găsesc un soţ bun şi să fac copii. Acum că am găsit scoicile astea Venus am calculat că aş putea să mă întorc în Jamaica până să împlinesc treizeci de ani. N-ar fi minunat?

— Îmi place ultima parte a planului. Dar nu sunt prea sigur de prima.

În sfârşit, cum de ai aflat de damele astea de companie? Erau la litera *D* în enciclopedie?

— Bine înţeles că nu. Fii serios. A fost un scandal mare cu ele în New York acum vreo doi ani. Un tip cu bani pe nume Jelke întreţinea o grămadă de fete. Au scris mult în *Gleaner*. Au scris şi de preţuri şi de tot. Oricum sunt câteva mii de fete din astea în Kingston, dar nu sunt aşa pricepute. Iau numai în jur de cinci şilingi şi n-au unde să meargă cu clienţii decât prin tufişuri. Nanny mi-a zis de ele. Mi-a zis să nu ajung ca ele pentru că o să fiu foarte amărâtă. Înţeleg că pentru cinci şilingi, dar pentru o sută de dolari...!

— Nu i-ai păstra tu pe toţi, spuse Bond. Ar trebui să ai un manager care să-ţi facă rost de clienţi şi ar trebui să mituieşti poliţiştii ca să te lase în pace. Şi ai putea ajunge foarte uşor la închisoare, dacă se întâmplă ceva. Chiar nu cred că ţi-ar plăcea aşa ceva. Uite ce, cu toate lucrurile pe care le ştii despre animale şi insecte ai putea să-ţi găseşti o slujbă minunată la o grădină zoologică din America. Sau, de ce nu, la Institutul Jamaica? Sigur ţi-ar plăcea mai mult. Şi ai avea tot atâtea şanse să găseşti un soţ bun. Nu trebuie să te mai gândeşti că o să devii damă de companie. Ai un corp frumos. Păstrează-l pentru bărbaţii pe care îi iubeşti.

— Asta spun oamenii prin cărţi, zise ea şovăielnic. Problema e că nu e niciun bărbat pe care aş putea să-l iubesc în Beau Desert. Continuă timid:

eşti primul englez cu care am vorbit vreodată. Mi-a plăcut de tine de la început. Nu mă deranjază să-ţi spun lucrurile astea. Probabil că sunt mulţi alţi oameni de care mi-ar plăcea, dacă aş putea să scap.

— Sigur că sunt. O grămadă. Iar tu eşti o fată minunată Mi-am dat seama din prima clipă când te-am
văzut.

— Vrei să zici, când m-ai văzut din spate.

Vocea părea mai somnoroasă, dar şi foarte senzuală.

Bond râse.

— Da, un spate minunat. Dar şi cealaltă parte este minunată

Tresăltă la amintirea trupului ei. Brusc, îi spuse:

— Acuma haide, Honey. Ar fi cazul să dormim. O să avem tot timpul să povestim când ne întoarcem în Jamaica.

— Sigur? spuse ea moţăind. Promiţi?

— Promit.

O auzi răsucindu-se în sacul de dormit. Se uită înspre ea. Cu greu distingea profilul palid din dreptul lui. Suspină adânc, ca un copil gata să adoarmă.

În jurul lor era linişte. Se făcea tot mai frig. Bond îşi lăsă capul pe genunchi. Ştia că nu avea rost să încerce să adoarmă. Mintea îi era îmbătată de memoria zilei care trecuse şi de această Fată-Tarzan care intrase în viaţa lui. Era ca şi cum s-ar fi legat de el un animal frumos. Nu putea rupe legăturile până ce nu îi rezolva toate problemele. Simţea asta. Bineînţeles, nu îi stătea aproape nimic în cale. Putea rezolva operaţia şi, cu ajutorul unor prieteni, chiar şi o slujbă decentă şi o casă pentru ea. Avea suficienţi bani. I- ar cumpăra rochii, i-ar aranja părul, ar ajuta-o să se pună pe picioare în lumea cea mare. Ar fi drăguţ. Dar cum rămânea cu celelalte sentimente? Cum rămânea cu atracţia fizică pe care o simţea faţă de ea? Nu putea face dragoste cu un copil. Dar era oare un copil? Trupul şi personalitatea ei nu aveau nimic copilăresc. Era o femeie în toată regula, foarte inteligentă în felul ei şi mult mai capabilă de a-şi purta singură de grijă faţă de orice altă fată pe care o cunoscuse Bond.

Simţi cum e tras uşor de mânecă, iar şirul gândurilor se întrerupse. Se auzi glasul ei mic:

— De ce nu dormi? Ţi-e frig?

— Nu, mi-e bine.

— E cald şi moale în sacul de dormit. Nu vrei să vii lângă mine? E destul loc.

— Nu, mersi, Honey. Chiar mi-e bine.

Urmă o pauză, apoi, aproape şoptit:

— Dacă te gândeşti că... adică - nu trebuie să faci dragoste cu mine... Am putea adormi pe o parte, ştii tu, ca două linguri.

— Honey, draga mea, culcă-te. Ar fi minunat, dar nu în seara asta. Oricum trebuie să schimb garda cu Quarrel în curând.

— Da, înţeleg. Vocea părea dezamăgită. Poate când ne întoarcem în Jamaica.

— Poate.

— Promiţi? Nu mă culc până nu promiţi.

Bond răspunse cu disperare:

— Normal că promit. Acuma culcă-te, Honeychile.

Vocea şopti triumfător:

— Acum îmi eşti dator. Mi-ai promis. Noapte bună, dragul meu James.

— Noapte bună, draga mea Honey.

Capitolul 12

Arătarea

Mâna de pe umărul lui Bond îl zgâlţâi insistent. Imediat, sări în picioare.

— Vine ceva pe apă, şefu'! E dragonu' sigur! şopti Quarrel înspăimântat.

Honey se trezi. Întrebă neliniştită:

— Ce s-a întâmplat?

— Stai aici, Honey! Nu te mişca. Vin imediat, zise Bond, apoi străpunse tufişurile şi traversă în fugă, cot la cot cu Quarrel, cei douăzeci de metri până la capătul fâşiei de nisip.

Se ascunseră printre tufele de la marginea apei. Bond despărţi frunzişul cu mâna şi aruncă o privire.

Ce era exact? La aproape un kilometru depărtare, înainta pe apă o arătare amorfă, cu ochi roşu-aprins şi pupile negre. Între ochi părea să aibă o gură care sufla flăcări albastre lungi, unduitoare. Strălucirea gri a stelelor dezvăluia un cap în formă de cupolă, încadrat de două aripi scurte, ca de liliac. Arătarea scotea un geamăt prelung, suprapus unui alt zgomot - o bufnitură gravă, ritmică. Părea să se îndrepte înspre ei cu o viteză de cincispreze kilometri la oră, formând un jet spumos de apă.

— Doamne, şefu'! Ce-i drăcovenia asta? şopti

— Nu ştiu exact. Un fel de tractor, modificat s-arate înfricoşător.

Merge pe un motor diesel, Quarrel.

Bond se ridică. Răspunse scurt:

— Aşa că poţi să uiţi de dragon. Acum să vedem. Bond vorbea mai mult pentru el. N-are rost să fugim. Chestia asta e prea rapidă şi ştim că

poate să meargă peste mangrove şi mlaştină. Trebuie să-i facem faţă aici. Care ar fi punctele slabe? Piloţii. Bineînţeles, o să aibă echipament de protecţie. Nu ştim exact ce. Quarrel, începe să tragi în cupola de deasupra când ajunge la două sute de metri. Ţinteşti cu grijă şi tragi încontinuu. Eu o să încerc să nimeresc farurile când ajunge la cincizeci de metri. Nu merge pe şenile. Trebuie să aibă un fel de roţi, roţi de avion probabil. O să-ncerc să le nimeresc. Rămâi aici. Mă duc mai încolo. S-ar putea să riposteze şi trebuie să ţinem gloanţele departe de fată. OK? Bond îl bătu pe umăr. Nu-ţi face griji. Uită de dragoni. E doar o maşinărie de-a lui Doctor No. O să omorâm piloţii şi ne întoarcem cu ea până pe coastă. Ne scuteşte de-un efort, nu?

Quarrel râse uşor.

— Bine, şefu'. Cum ziceţ'. Da' sper că Ăl de Sus ştie şi el că nu-i dragon!

Bond se făcu nevăzut printre tufişuri. Îşi croi drum până când găsi un loc bun din care putea ţinti. Strigă încet:

— Honey!

— Da, James, veni răspunsul din apropiere. I se putea citi uşurarea din glas.

— Fă o groapă în nisip ca pe plajă. Caută cele mai groase rădăcini. Ghemuieşte-te acolo şi nu te mişca. S-ar putea să tragă. Nu-ţi face griji, că nu-i niciun dragon. E doar o maşinărie pictată, o pilotează oamenii lui Doctor No. Nu-ţi fie frică. Sunt prin preajmă

— Bine, James. Ai grijă! Vocea părea înspăimântată.

Bond se lăsă pe un genunchi în frunziş şi îşi fixă privirea în depărtare. Acum arătarea era la doar vreo trei sute de 138 metri distanţă, iar lumina farurilor se reflecta pe nisip. Încă împrăştia flăcări albastre în jur. Ţâşneau dintr-o ţeavă lungă camuflată de o gură căscată ameninţător, conturată cu auriu, în formă de bot de dragon. Un aruncător de flăcări! Asta explică şi tufişurile arse şi povestea îngrijitorilor. Flăcările albastre ieşeau probabil dintr-un fel de cameră de ardere. Părea să fie reglat la nivel mediu. Oare ce rază putea atinge atunci când dădeau drumul la compresie?

Bond se simţi nevoit să recunoască că era o arătare înspăimântătoare, aşa cum o vedea gemând, din ce în ce mai aproape prin apa mică. Fusese în mod evident concepută pentru a înfricoşa. L-ar fi speriat şi pe el dacă nu ar fi auzit torsul binecunoscut de motor. Nişte intruşi din părţile locului nu ar avea nicio şansă împotriva ei, dar oare cât era de vulnerabilă în faţa unor oa- meni calmi şi înarmaţi?

Răspunsul veni imediat. Se auzi bubuitura puştii lui Quarrel. Din dreptul cupolei se sări cu un clinchet metalic o scânteie. Quarrel mai trase

încă o dată apoi urmă o rafală. Gloanţele ricoşau fară niciun efect în cabină. Nu părea să încetinească deloc. Avansa în continuare, părând să caute sursa focurilor de armă. Bond îşi potrivi pistolul Smith & Wesson şi ţinţi cu grijă. Bufnitura puternică a armei acoperi huruitul puştii Remington. Nimerise unul dintre faruri, imediat se stinse. Mai trase încă de patru ori înspre celălalt şi reuşi abia cu al cincilea cartuş, ultimul din cilindru. Arătarea nu părea să fie afectată. Mergea direct înspre ascunzătoarea lui Quarrel. Bond încărcă arma şi începu să tragă în roţile imense de sub falsele aripi aurii. Era la doar treizeci de metri şi putea să

jure că nimerise roata din

dreptul lui de mai multe ori. Nu avea niciun efect. Cauciuc masiv? Bond fu cuprins de un prim fior de spaimă

Reîncărcă. Oare era mai vulnerabilă din spate? Să se repeadă prin apă şi să încerce să se urce la bord? Făcu un pas înainte în frunziş. Apoi rămase blocat, complet paralizat.

Din ţeava de evacuare ţâşnise brusc o flacără cu vârful galben, în direcţia ascunzătorii lui Quarrel. Focul cuprinse imediat tufele din dreapta lui Bond, iar noaptea fu străpunsă de un urlet inuman. Mulţumită de rezultat, limba mistuitoare fu înghiţită la loc. Arătarea să răsuci în jurul axei sale, apoi se opri. Gaura albastră de foc era acum îndreptată înspre Bond.

Bond rămase nemişcat, aşteptându-şi cumplitul sfârşit. Privi fălcile albstre ale morţii şi recunoscu filamentul roşu al aruncătorului de flăcări undeva în fundul tubului. Se gândi la trupul neînsufleţit al lui Quarrel - pentru că nu se mai putea gândi la Quarrel - şi îşi imagină silueta carbonizată, fumegândă, întinsă pe nisipul topit. Imediat şi el se va aprinde ca o torţă. Îi va smulge acel unic ţipăt, iar mâinile, picioarele, vor lua poziţia tragică de dans ca toate trupurile arse. Apoi va veni rândul lui Honey. Doamne, în ce îi băgase! Cum de fusese atât de nebun încât să-l provoace pe omul ăsta cu armele lui devastatoare? De ce ignorase avertismentul care plutise în jurul lui peste tot în Jamaica? Bond strânse din dinţi. Mai repede, nenorociţilor. Ce-aşteptaţi?

Dintr-o dată, trâmbiţă un megafon. Vocea răsună metalic:

— Ieşi afară, englezoiule. Cu păpuşă cu tot. Mai repede sau vă prăjim
pe-amândoi ca pe amicul vostru!

Pentru a se face mai bine înţeles, din ţeavă ţâşni un jet scurt de flăcări. Bond făcu un pas înapoi pentru a se feri de căldura insuportabilă.

Simţi trupul fetei în spatele lui.

— N-am putut să mai stau acolo! N-am putut să mai stau! se auzi vocea ei isterică.

— Nu-i nimic Honey, rămâi în spatele meu, spuse Bond.

Se hotărâse. Nu avea de ales. Chiar dacă avea să moară mai târziu, nu
putea fi o moarte mai rea ca aceasta. Bond o apucă pe Honey de mână şi o trase după el. Păşiră amândoi afară din tufişuri.

Vocea trâmbiţă din nou.

— Opreşte-te acolo. Aşa băiate. Aruncă pistolul ăla de jucărie. Fără şmecherii, sau vă mănâncă crabii la micul dejun.

Bond lăsă arma din mână. S-a zis şi cu Smith & Wesson. Beretta ar fi avut aceeaşi soartă în situaţia asta. Fata izbucni în plâns. Bond o strânse de mână.

— Rezistă, Honey, zise el. O să ieşim cumva din asta. Bond zâmbi amar, la auzul minciunii care ieşise pe gura lui.

O uşă metalică se deschise cu zgomot. Din spatele cupolei coborî un om şi porni înspre ei prin apă. Era înarmat. Ocoli raza de acţiune a aruncătorului. Flacăra albastră pâlpâia, luminându-i faţa transpirată. Era un chinez negru, un tip solid, la bustul gol. Bălăngănea ceva în mâna stângă. Când ajunse mai aproape, Bond observă că erau nişte cătuşe.

Omul se opri la câţiva metri.

— Întindeţi mâinile. Încheieturile împreunate. Apoi veniţi înspre mine. Întâi tu, englezoiule. Încet sau te trezeşti cu un buric în plus.

Bond făcu aşa cum i se spuse. Când ajunse lângă el, bărbatul îşi luă pistolul în dinţi şi prinse cătuşele de încheieturile lui Bond. Bond îl privi în faţă, în lumina flăcărilor albastre părea să aibă o culoare plumburie. Avea un chip brutal, încruntat. Îi zâmbea dispreţuitor.

— Fraiere, zise bărbatul. Bond se întoarse cu spatele la el şi se
îndepărtă. Voia să vadă trupul neînsufleţit al lui Quarrel. Trebuia să-şi ia rămas bun. Se auzi explozia unei împuşcături. Un glonţ răscoli nisipul foarte aproape de el. Bond se opri şi se întoarse încet.

— Nu vă agitaţi, zise el. Vreau doar să arunc o privire la cel pe care
tocmai l-aţi ucis şi pe urmă mă întorc.

Bărbatul lăsă arma jos. Râse grosolan.

— Bine. Distracţie plăcută. Scuze că n-am adus coroane de flori. Să te întorci repede că altfel prăjim păpuşica. Două minute.

Bond merse înspre tufişurile fumegânde. Se uită în jos şi se cutremură. Da, era exact cum îşi închipuise. Mai rău, de fapt. Spuse încet:

— Iartă-mă Quarrel.

Scobi cu piciorul în pământ şi adună în mâinile încătuşate un pumn de nisip pe care îl împrăştie peste ce-i mai rămăsese din ochi. Apoi se
întoarse încet lângă
Honey.

Bărbatul le făcu semn cu arma să avanseze. Merseră toţi trei în spatele maşinăriei. Avea o uşă mică patrată. Se auzi o voce dinăuntru,

— Intraţi şi aşezaţi-vă pe podea. Nu atingeţi nimic sau vă rupem
degetele
.

Se înghesuiră în cabina de metal. Era loc doar cât să stea chirciţi. Bărbatul cu arma intră în urma lor şi trânti uşa. Aprinse o lumină şi se aşe-ză într-un scaun tractabil de metal, lângă pilot.

— OK, Sam. Hai să mergem. Poţi să stingi aruncătorul. E destulă lumină afară cât să ne descurcăm.

Un rând de butoane şi manete era aliniat pe panoul de control. Pilotul împinse câteva dintre ele. Băgă maşinăria în viteză şi îşi fixă privirea pe mica despărţitură din peretele metalic din faţa lui. Bond simţi cum maşinăria se întoarce. Apoi se auzi pulsul accelerat al motorului şi porniră.

Fata se sprijinea cu un umăr de el.

— Unde ne duc? şopti ea tremurat. Bond întoarse capul spre ea. Îi vedea pentru prima dată părul uscat. Acum era încâlcit de la somn, dar şuviţele nu mai arătau ca nişte cozi de şobolan. Atârna drept până pe umeri, apoi se ondula uşor spre interior. Era cea mai palidă nuanţă de blond cenuşiu, cu străluciri aproape argintii la lumina becurilor. Pielea din jurul ochilor şi a gurii se albise de spaimă

Bond ridică din umeri cu indiferenţă, cu toate că nu aşa simţea.

— Presupun că mergem la Doctor No. Nu-ţi face griji, Honey.

Oamenii
ăştia sunt nişte gangsteri mărunţi. Doctor No nu o să fie aşa Când o să ne întâlnim cu el, să nu zici nimic, vorbesc eu pentru amândoi, spuse el. Şi se sprijini la rândul lui de umărul ei. Îmi place cum îţi aranjezi părul. Mă bucur

că nu e tuns scurt.

Tensiunea de pe chipul fetei dispăru parţial.

— Cum poţi să te gândeşti la lucruri ca astea? îi zâmbi ea cu jumătate de gură. Mă bucur totuşi că-ţi place. Îl spăl cu ulei de cocos o dată pe săptămână. Gândindu-se la lucrurile mărunte din viaţa ei, ochii i se umplură de

lacrimi. Şopti aproape numai pentru ea: o să încerc să fiu curajoasă. O să fie bine atâta timp cât o să fii tu cu mine.

Bond se trase mai aproape. Îşi duse mâinile încătuşate în dreptul ochilor şi se uită cu atenţie. Era un model de cătuşe de poliţie din America. Îşi încordă mâna stângă, care era mai subţire, şi încercă să o strecoare prin inelul de oţel. Cu toate că era transpirat, nu avea niciun efect. Degeaba.

Cei doi bărbaţi stăteau în scaunele lor metalice, cu spatele la ei,

complet indiferenţi. Ştiau că totul era sub control. Bond nu avea cum să le creeze probleme. Bond nu se putea ridica în picioare pentru a aduna suficientă forţă în braţe, în aşa fel încât să îi lovească în cap, din spate, cu cătuşele. Dacă prin absurd Bond ar fi reuşit să deschidă chepengul şi să sară în apă unde ar fi putut ajunge? Ar simţi imediat curentul rece în spate, ar opri şi s-ar întoarce să-l prindă din nou sau să-l pârjolească. Bond era deranjat de faptul că nici măcar nu se sinchiseau să se uite la el, ştiind că sunt complet stăpâni pe situaţie. De asemenea, nu îi plăcea ideea că bărbaţii aceştia erau suficient de inteligenţi încât să-şi dea seama că el nu reprezenta niciun pericol. Alţii mai proşti l-ar fi păzit cu o armă, l-ar fi imobilizat şi pe el şi pe fată cum ar fi putut, i-ar fi lovit, posibil, făcându-i să îşi piardă cunoştinţa. Dar aceştia doi ştiau ce aveau de făcut. Erau profesionişti, sau fuseseră pregătiţi special.

Cei doi nu vorbeau între ei. Nu trăncăneau agitaţi despre cât de

deştepţi fuseseră ei, despre locul în care mergeau, sau despre cât de obosiţi erau. Pilotau maşinăria în linişte, eficient, ducându-şi misiunea la capăt.

Bond tot nu ştia ce anume era ciudăţenia. Sub vopseaua neagră şi aurie, şi restul brizbrizurilor, părea să fie un fel de tractor, dar unul de care nu mai văzuse şi nu mai auzise niciodată. Roţile, cu anvelopele mari erau aproape de două ori cât el ca înălţime. Fiind întuneric, nu văzuse nici un nume de firmă pe anvelope, dar în mod sigur erau din cauciuc solid sau poros. La spate avea o rotiţă în plus pentru stabilitate, iar pe ea fusese pictată o coadă de dragon cu negru şi auriu. Apărătoarele înalte luaseră forma unor aripi scurte în zbor. Un cap de dragon, din metal, fusese alipit radiatorului din faţă, iar farurile aveau în mijloc o pată neagră, în aşa fel încât să pară o pereche ochi. Acesta era întreg misterul. Cu excepţia cupolei şi a aruncătorului de flăcări care fuseseră adăugate, era exact cum bănuise Bond, un tractor, modificat astfel încât să înspăimânte şi să ardă - deşi nu îşi putea explica de ce avea un aruncător de flăcări şi nu o mitralieră. În mod evident, era singurul vehicul care putea traversa toată insula. Roţile sale uriaşe puteau trece peste mangrove, prin mlaştini şi prin lac. Ar fi putut trece şi peste piatra denivelată de coral din partea superioară a insulei, iar cum nu făcea decât ronduri de noapte, căldura din cabina metalică era tolerabilă

Bond era impresionat. Întotdeauna era impresionat de profesionalism. Doctor No era clar un om care îşi dădea silinţa. În curând avea să îl cunoască. În curând avea să se confrunte cu secretul lui Doctor No. Şi apoi? Bond zâmbi amar numai pentru el. Nu ar avea cum să scape cu ceea ce aflase. Ar fi cu siguranţă omorât, dacă nu ar reuşi să evadeze sau să-i convingă să îl elibereze. Cât despre fată? Ar putea oare să-i dovedească nevinovăţia şi să fie cruţată? Posibil, dar nu ar lăsa-o să părăsească insula.

Ar trebui să rămână aici pentru tot restul vieţii, ca amanta sau soţia unuia din bărbaţi, sau chiar a lui Doctor No, dacă o va plăcea.

Denivelările de sub roţi întrerupseră şirul gândurilor lui Bond. Traversaseră lacul şi mergeau la deal, pe cărarea care ducea la barăci. Cabina se înclină, iar maşina porni în sus. În cinci minute aveau să fie acolo.

Copilotul se uită peste umăr la Bond şi la fată. Bond îi zâmbi voios.

— O să primeşti o medalie pentru asta.

Ochii oblici îl priviră impasibil. Buzele vinete, cărnoase luară forma unui rânjet mocnind de ură:

— Taci dracu' din gură. Bărbatul întoarse capul.

Fata se lipi de el.

— De ce sunt atât de nesimţiţi? şopti ea. De ce ne urăsc în halul ăsta?

Bond îi zâmbi.

— Probabil pentru că i-am făcut să se teamă de noi. Poate încă le e teamă. Pentru că noi nu părem să ne temem de ei. Aşa trebuie să rămânem.

Fata se ghemui şi mai mult la pieptul lui.

— O să încerc.

Acum panta devenea mai abruptă. O lumină gri răzbea prin fantele armurii. Soarele răsărea. Afară, începea încă o zi nesuferit de caldă, cu acelaşi vânt oribil şi acelaşi miros de mlaştină. Bond se gândi la Quarrel, curajosul uriaş care nu mai apuca să o vadă, omul cu care ei ar fi trebuit să pornească acum prin desişul nesfârşit al mangrovelor. Îşi aduse aminte de asigurarea de viaţă. Quarrel îşi adulmecase moartea. Şi totuşi, l-a urmat pe Bond fără să clintească, încrederea lui în Bond fusese mai puternică decât frica. Iar Bond îl dezamăgise. Oare şi fata va sfârşi aşa din cauza lui?

Pilotul apăsă un buton în bord. Din faţă se auzi un ţiuit scurt, ca o sirenă de poliţie. Se răsfrânse într-un geamăt slab. După un minut, maşinăria se opri, rămânând în repaos. Bărbatul apăsă un întrerupător şi luă în mână microfonul agăţat într-un cui lângă el. Vorbi la el, iar Bond putea auzi ecoul unui megafon de afară.

— OK, am prins englezoiul şi fata. Celălalt e mort. Asta-i tot. Deschide. Bond auzi o poartă pe şine trasă la o parte. Pilotul apăsă ambreiajul şi înaintă câţiva metri, apoi rămase pe loc. Opri motorul. Cu un sunet metalic, chepengul se deschise. Un jet de aer proaspăt şi o baie de lumină invadară cabina. Bond fu apucat de mai multe mâini şi târât cu spatele pe o podea de ciment. Se ridică în picioare. Simţi ţeava unei arme în coastă.

— Rămâi pe loc. Fără şmecherii, se auzi o voce. Bond se uită înspre el. Era încă un chinez negru, de aceeaşi teapă cu ceilalţi.

Ochii galbeni îl examinară curios. Bond întoarse nepăsător capul. Un alt bărbat o ameninţa pe Honey cu arma.

— Lăsaţi-o pe fată în pace, spuse Bond aspru şi se duse lângă ea. Cei doi bărbaţi păreau surprinşi. Rămăseseră confuzi, cu armele în mână.

Bond privi în jur. Se aflau într-una din barăcile lungi pe care le zărise de pe malul râului. Era un garaj-atelier. „Dragonul” fusese parcat deasupra unei gropi în podea pentru inspecţia tehnică.

Pe una din bănci era un motor demontat. Tavanul era brăzdat de

tuburi lungi de neon. În aer se simţea mirosul de ulei şi gaze de eşapament.

Pilotul şi tovarăşul său examinară maşinăria, apoi se întoarseră agale printre ceilalţi.

— Am transmis mesajul, spuse un gardian. Ni s-a spus să-i ducem mai departe. A decurs totul bine?

Copilotul, care părea singurul superior prezent, îi răspunse:

— Sigur. Au tras un pic. Am rămas fără faruri. Poate nişte găuri în roţi. Anunţă-i pe băieţi - inspecţie completă. Îi duc eu p-ăştia doi şi pe-urmă trag un pui de somn.

Se întoarse către Bond.

— OK, hai mişcă-te, spuse bărbatul, gesticulând înainte.

Bond îi răspunse:

— Mişcă-te tu. Ai grijă cum îmi vorbeşti. Şi spune-le maimuţelor alea să ia armele de pe noi. Poate descarcă vreunul din greşeală. Par suficient de proşti încât să li se întâmple asta.

Bărbatul se apropie. Ceilalţi trei veniră în spatele lui. Ura le sclipea în priviri. Conducătorul ridică pumnul strâns în dreptul nasului lui Bond. Se controla cu greu. Îi vorbi încordat:

— Uite ce-i domnu', câteodată suntem lăsaţi şi noi să participăm la distracţia de pe urmă. Nici nu ştii cât îmi doresc să fie una din dăţile alea. Odată, am prelungit-o o săptămână. Să dea dracu să pun mâna pe tine...

Se întrerupse. În ochi se citea cruzimea. Îşi întoarse privirea spre fată.

Ochii bărbatului se transformaseră parcă în două guri hămesite. Îşi şterse mâinile de pantaloni. Vârful limbii se întrezări între buzele uşor despărţite.

— Ce ziceţi, băieţi? îi întrebă el pe ceilalţi. Cei trei se uitau, de asemenea, la fată.

Dădeau din cap fără să spună nimic, ca nişte copii în faţa unui pom de Crăciun.

Bond ar fi făcut orice să se repeadă la ei, să îi lovească peste faţă cu încheieturile încătuşate, acceptând răzbunarea sângeroasă. Dacă nu era fata, ar fi făcut asta. Nu reuşise decât să o înspăimânte prin cuvintele lui curajoase.

— Bine, bine. Voi sunteţi patru, noi suntem doi şi avem mâinile legate. Haideţi. Nu o să vă facem nimic. Dar nu ne bruscaţi atâta. Doctor No s-ar putea să nu fie mulţumit, spuse Bond.

La auzul numelui, feţele li se schimbară. Trei perechi de ochi priviră înspre lider. Timp de un minut, acesta se uită suspicios la Bond, mirându-se, încercând parcă să-şi închipuie cum ar fi putut Bond să-l aibă la mână pe şeful lui. Căută să răspundă, dar se răzgândi. Continuă cu jumătate de gură:

— OK, OK. Glumeam numa'. Se întoarse înspre ceilalţi pentru confirmare. Nu-i aşa?

— Aşa! Da, da! Bombăniră ei neconvingător. Pe urmă se uitară în altă parte.

Lideru' zise scurt:

— Pe aici, domnule.

Porni înainte.

Bond o luă pe fată de mână şi merseră după el. Era surprins să afle cât de mult cântărea numele lui Doctor No. Trebuia să ţină minte asta, în caz că vor mai avea de a face cu personalul.

Bărbatul ajunse la o uşă de lemn în capătul barăcii. În dreptul ei era o sonerie. Apăsă butonul de două ori şi aşteptă Se auzi un clic şi uşa se deschise, dezvăluind un culoar în piatră, lung de vreo zece metri, cu un covor pe podea, la capătul căruia se afla o altă uşă, bej, mai elegantă. Bărbatul păşi la o parte.

— Fix înainte, domnule. Bateţi la uşă. O să vă preia recepţionista. Nu se simţea nicio urmă de ironie în vocea lui, iar ochii îi erau impasibili.

Bond o lăsă pe Honey să intre prima. Auzi uşa închizându-se în urma lor. Se opri şi se uită în ochii fetei.

— Acum ce facem?

— Îmi place cum se simte covorul sub picioare, zâmbi ea temător.

Bond o apucă de încheietură. Merse înainte până în dreptul uşii bej şi ciocăni.

Uşa se deschise. Bond intră primul, urmat de fată. Nici nu simţi când fata se ciocni de el. Rămăsese pur şi simplu blocat, holbându-se.

Capitolul 13

Închisoarea căptuşită în blănuri de nurcă

Sala de recepţie părea decupată din birouri ale preşedintelui unei mari corporaţii americane, cu sediul într-un zgârie-nori din New York. Era o încăpere plăcut proporţionată, peste treizeci de metri pătraţi. Podeaua era acoperită de o mochetă roşie ca vinul, iar tavanul şi pereţii fuseseră zugrăviţi cenuşiu. Litografii color ale unor schiţe cu balerine de Edgar Degas erau grupate din loc în loc pe pereţi, iar mai multe lampadare înalte, moderne, cu abajururi elipsoide de mătase verde închis, asigurau iluminatul.

În dreapta lui Bond se afla un birou mare de mahon, învelit în piele verde, cu mobila de birou asortată şi un interfon extrem de sofisticat. Două scaune de epocă aşteptau primitor vizitatorii. În partea opusă a camerei era o masă lungă îngustă, cu reviste împrăştiate, şi alte două scaune. Atât pe birou cât şi pe masă erau vaze înalte cu flori de hibiscus, proaspăt culese. Încăperea era aerisită, răcoroasă, iar în jur se simţea discret un parfum scump.

Înăuntru se aflau două femei. În spatele biroului, cu un stilou în mână deasupra unei foi imprimate, stătea o chinezoaică tânără, tunsă scurt, cu breton şi ochelari cu rame groase. Pe chip i se putea citi un zâmbet standard de recepţionistă - ager, săritor şi curios.

Ţinând uşa deschisă şi aşteptând ca ei să treacă pragul, era cea de a doua femeie, respectabilă, mai în vârstă, având probabil înjur de patruzeci şi cinci de ani. Avea, de asemenea, trăsături chinezeşti. Înfăţişarea ei, viguroasă, împlinită, competentă, era aproape excesiv de amabilă. Rama pince-nez-ului pătrăţos strălucea în lumină, părând să reflecte dorinţa gazdei de a îi face să se simtă ca acasă.

Amândouă femeile erau îmbrăcate în haine albe, imaculate, cu ciorapi albi şi pantofi albi din piele întoarsă, asemenea unor asistente din

saloanele cosmetice de lux din Statele Unite. Aveau pielea lor fină şi uşor incoloră şi părea să nu fi văzut de mult lumina soarelui.

În timp ce Bond cuprindea cu privirea decorul, femeia de lângă uşă înşira urări convenţionale de bun venit, ca şi cum ar fi întâmpinat nişte invitaţi prinşi într-o furtună care întârziaseră la o petrecere.

— Dragii de voi. Nu ştiam când o să ajungeţi. Ni s-a tot zis că sunteţi pe drum. Mai întâi ieri la ceai, apoi la cină, apoi acum o jumătate de oră am
auzit că o să ajungeţi la timp pentru micul dejun. Cred că sunteţi hămesiţi. Haideţi, ajutaţi-o pe Sora Rose să vă completeze formularele şi apoi o să vă trimit direct în pat. Trebuie să fiţi tare obosiţi.

Trăncănind inofensiv în continuare, închise uşa şi pofti înspre birou. Îi aşeză pe cele două scaune şi continuă să le vorbească

— Eu sunt Sora Lili, iar ea este Sora Rose. Are doar câteva întrebări pentru voi. Acum, să vedem, doriţi o ţigară?

Scoase o tabacheră de piele. O deschise şi o puse pe birou. Avea trei
compartimente. Degetele ei mici
indicau:

— Acestea sunt americane, acestea sunt Player, iar acestea turceşti.

Bond întinse mâinile încătuşate după o ţigară
turcească. Sora Lily tresări îngrozită

— O, Doamne. Părea sincer jenată. Soră Rose, aduceţi cheia, repede.
Am zis de nu ştiu câte ori că pacienţii nu trebuie aduşi aşa. În glas i se putea citi aversiunea şi nemulţumirea. Personalul extern, zău! Ar fi cazul să stea cineva de vorbă cu ei.

Sora Rose era la fel de revoltată. Imediat scormoni într-un sertar şi îi înmână o cheie Sorei Lily, care, cu o gingăşie maternă îi descătuşase pe amândoi şi aruncă apoi cătuşele în coşul de gunoi din spatele biroului, ca pe nişte comprese murdare.

— Mulţumesc, spuse Bond, văzându-se incapabil de a reacţiona altfel
şi nevoit să le facă jocul. Întinse mâna după o ţigară şi o aprinse, întoarse privirea spre Honeychile Rider, care părea complet confuză, ţinându-se strâns de braţele scanului. Bond îi zâmbi liniştitor.

— Acum, dacă puteţi... Sora Rose se aplecă asupra unui lung formular imprimat pe hârtie de lux. Vă promit că o să fim gata cât se poate de repede.
Numele dumneavoastră,
domnule...

— Bryce, John Bryce.

Completă atent.

— Domiciliul permanent?

— Sediul Societăţii Zoologice Regale, Regent's Park, Londra, Anglia.

— Profesia.

— Ornitolog.

— Aoleu, zâmbi ea, arătându-şi gropiţele din colţul gurii, aţi putea să-mi spuneţi cum se scrie?

— Mulţumesc foarte mult. Acum, ia să vedem, scopul vizitei?

— Păsări, zise Bond. Reprezint, de asemenea, Audubon Society din New York. Dumnealor au închiriat o parte din insulă

— Aşa, deci. Bond urmări stiloul notând exact ceea ce spusese.

După

ultimul cuvânt, Sora Rose închise delicat o paranteză.

Bond se conformă

— Iar, Sora Rose zâmbi politicos înspre Honeychile, soţia dumneavoastră? Este şi ea interesată de păsări?

— Într-adevăr.

— Şi prenumele dumneaei?

— Honeychile.

Sora Rose părea încântată.

— Ce nume frumos! Îl scrise atent. Iar acum să-mi spuneţi care este cea mai apropiată rudă şi cu asta am terminat.

Bond menţionă numele adevărat al lui M. ca cea mai apropiată rudă pentru amândoi. Îl descrise ca fiind „un unchi” şi preciză o adresă: „Director General, Universal Export, Regent's Park, Londra”.

Sora Rose încheie şi spuse:

— Gata, am terminat. Vă mulţumesc foarte mult, domnule Bryce şi vă urez amândurora şedere plăcută.

— Mulţumim foarte mult. Va fi cu siguranţă. Bond se ridică. Honeychile Rider îl urmă, faţa ei era complet inexpresivă.

— Acum vă rog să veniţi cu mine, dragilor, spuse Sora Lily. Merse înspre o uşă din perete şi se opri cu mâna pe clanţa din sticlă şlefuită. Oh, Doamne, am uitat numerele camerelor dumnealor! Apartamentele Crem, nu- i aşa, Soră?

— Da, da. Paisprezece şi cinsprezece.

— Mulţumesc, draga mea. Iar acum urmaţi- mă, vă rog, spuse ea deschizând uşa. Mi-e teamă că o să avem ceva de mers.

Închise uşa după ei şi porni înainte.

— Doctorul a zis de multe ori că ar vrea să instaleze o scară din aceea automată, dar ştiţi cum e când un om e ocupat, râse ea voios. Are atâtea altele pe cap.

— Da, îmi dau seama, zise Bond politicos.

Bond o luă pe Honey de mână şi amândoi urmară silueta mămoasă şi grijulie de-a lungul unui coridor cu tavan înalt, lung de vreo sută de metri, ce părea să fie decorat în acelaşi stil cu sala de recepţie şi luminat din loc în loc de aplice discrete de lux.

Bond răspundea monosilabic la comentariile Sorei Lily, ciripite ocazional peste umăr. Nu-şi putea scoate din minte circumstanţele neobişnuite ale întâmpinării lor. Era convins că cele două femei nu se prefăceau. Nu existase niciun cuvânt nelalocul lui. Totul era bineînţeles un fel de faţadă, dar una solidă, susţinuta meticulos de decor şi distribuţie. Lipsa de rezonanţă a sălii de aşteptare şi a coridorului pe care avansau sugera că din baracă trecuseră în interiorul muntelui, iar acum mergeau la baza lui, posibil, înspre vest - spre faţada stâncoasă din capătul insulei. Nu se vedea nicio urmă de condens pe pereţi, iar aerul era răcoros şi proaspăt, o briză destul de puternică sufla înspre ei. Întreaga construcţie părea foarte ingenioasă şi costisitoare. Paloarea feţelor celor două sugera că îşi petreceau tot timpul aici. Din ceea ce spusese Sora Lily, putea deduce că ele făceau parte din personalul intern care nu avea nicio legătură cu trupele de voinici de afară, şi, probabil, nici măcar nu îşi dădeau seama cel fel de oameni erau aceia.

Bond realiza că totul era grotesc, periculos de grotesc, pe măsură ce se apropiau de uşa din capătul coridorului, dar nu avea rost să se

gândească prea mult la asta. Nu putea decât să urmărească replicile acestui scenariu elegant. Măcar era mai plăcut decât în culisele insulei, afară.

Ajunşi în dreptul uşii, Sora Lily sună. Cineva îi aştepta. Uşa se deschise imediat. O chinezoaică încântătoare îmbrăcată într-un chimono mov înflorat îi întâmpină zâmbind, cu o plecăciune, după obiceiul asiatic.

— Iată-i în sfârşit, May! exclamă Sora Lily. Domnul şi doamna Bryce. Şi amândoi extenuaţi, trebuie să-i ducem direct în camerele lor pentru micul
dejun şi odihnă.

Se întoarse spre Bond.

— Ea este May. O scumpete de fată. Se va ocupa de voi amândoi. Orice doriţi, sunaţi după May. Este favorita tuturor pacienţilor noştri.

Pacienţi, gândi Bond. Era a doua oară când folosea cuvântul. Zâmbi politicos înspre fată.

— Ne pare bine. Da, desigur, vrem amândoi să ajungem în camerele
noastre.

May îi preluă zâmbind călduros.

— Sper că le veţi găsi confortabile, domnule Bryce. Mi-am permis să
comand micul dejun pentru dumneavoastră de cum am auzit că veniţi. Aşadar, să mergem, vorbi ea pe un ton languros, îmbietor.

Mai multe coridoare porneau de ambele părţi ale liftului cu uşi duble din faţa lor. Fata îi conduse la dreapta. Bond şi Honeychile o urmară, Sora
Lily mergând în spatele
lor.

Pe coridor erau uşi numerotate. Acum decorul era roz deschis, cu o
mochetă cenuşie. Numerele de pe uşi erau de ordinul zecilor. Coridorul se sfârşi brusc cu două uşi una lângă alta, 14 şi 15. May deschise uşa cu numărul 14, iar ei o urmară înăuntru.

Era o cameră dublă încântătoare, decorată în stil Miami, cu pereţi verde închis, podea lustruită de mahon, din loc în loc preşuri albe şi mobilă
din bambus atent finisată, a cărei tapiţerie de creton ieşea în evidenţă prin trandafirii roşii pe fundalul alb. Existau alte două uşi, una dădea într-o garderobă mult mai masculină, iar cealaltă într-o baie extrem de luxoasă, modernă, cu o cadă în podea şi bideu.

May privi încrezător când la unul, când la altul.

Bond se întoarse spre Honeychile. Îi zâmbi.

— Pare foarte confortabil, nu-i aşa, scumpo?

Fata mototolea tivul fustei între degete. Dădu din cap afirmativ, fără să
se uite la el.

Cineva bătu sfios la uşă. O altă fată, la fel de drăguţă ca May, intră
încet, balansând o tavă încărcată într-o mână. O aşeză pe centrul mesei şi trase două scaune. Trase la o parte şervetul impecabil care acoperea farfuriile şi se strecura afară din cameră. În aer pătrunse mirosul delicios de slănină prăjită şi cafea.

May şi Sora Lily se retraseră înspre uşă. Femeia mai în vârstă se opri

în prag.

— Iar acum vă lăsăm singuri, dragilor. Dacă aveţi nevoie de ceva, nu trebuie decât să sunaţi. Soneriile sunt lângă pat. Şi, apropos, o să găsiţi o
grămadă de haine curate în dulap. Port chinezesc, însă, adăugă ea, scuzându-se. Sper că sunt măsura potrivită. Cei de la garderobă au primit măsurătorile abia ieri seară. Doctorul a dat ordine stricte să nu fiţi deranjaţi. Va fi încântat dacă îl veţi putea însoţi la cină diseară. Vrea să vă rămână

restul zilei pentru voi - să vă instalaţi aici, înţelegeţi? Se opri şi privi de la unul la altul, zâmbind întrebător, să îi spun că...?

— Da, vă rog, zise Bond. Spuneţi-i doctorului că ne va face plăcere să cinăm cu el.

— Oh, va fi atât de încântat.

Cu o ultimă urare, cele două femei se retraseră discret şi închiseră uşa după ele.

Bond se întoarse spre Honeychile. Părea jenată. Îi evita privirile. Bond îşi dădu seama că fata nu mai avusese niciodată parte de o astfel de primire şi de un asemenea lux. Pentru ea, toate acestea erau probabil mult mai terifiante decât ceea ce se petrecuse afară. Stătea în picioare, trăgând de tivul fustei jerpelite. Pe faţă avea urme de transpiraţie uscată, sare şi praf. Picioarele ei goale erau murdare şi Bond observă că îşi mişca uşor degetele, îngropându-le în mocheta pufoasă

Bond râse. Râse cu poftă văzând că teama ei fusese înecată de banala
chestiune a hainelor şi bunelor maniere, şi râse de halul în care arătau amândoi - ea în zdrenţe, iar el în cămaşa albastră murdară, jeanşii negri şi pantofii de pânză plini de noroi.

Se îndreptă spre ea şi îi cuprinse mâinile. Erau reci.

— Honey, parcă suntem două sperietori. Avem o singură problemă acum. Servim micul dejun cald sau ne dăm jos zdrenţele astea, facem
amândoi o baie şi îl mâncăm mai târziu rece? Nu-ţi face griji pentru nimic altceva. Suntem în căsuţa asta primitoare şi asta e tot ce contează. Aşadar, cum facem? zise el.

Zâmbetul ei era neîncrezător. Ochii albaştri cercetau chipul lui Bond, căutând un semn de încurajare liniştitor.

— Nu eşti îngrijorat pentru noi? Se uită de jur împrejul camerei. Nu crezi că totul e o capcană?

— Dacă e o capcană, am căzut deja în ea. Nu mai putem face nimic acum, decât să înghiţim momeala. Întrebarea este dacă o vom înghiţi caldă sau rece. Îi strânse mâinile. Serios, Honey. Lasă-mă pe mine să-mi fac griji. Numai adu-ţi aminte unde eram acum o oră. Nu e mai bine aici? Hai, cum rămâne cu dilema noastră? O baie sau micul dejun?

— Păi, dacă tu crezi că... Adică - aş prefera să mă spăl întâi, răspunse ezitant, apoi adăugă imediat, dar trebuie să mă ajuţi. Arătă înspre uşa de la baie. Nu ştiu cum se foloseşte... Ce trebuie să faci?

Bond îi răspunse serios:

— E destul de simplu. Pregătesc eu totul pentru tine şi cât timp faci baie, o să iau micul dejun. Îl păstrez pe al tău cald. Bond deschise larg uşa
garderobei. Erau mai multe chimonouri, unele de mătase, altele de in. Scoase unul de in la întâmplare.

— Dezbracă-te şi pune ăsta pe tine, eu o să pregătesc cada. Mai târziu poţi să alegi ceva de dormit şi ceva de purtat la cină

— Oh, James. Dacă poţi doar să-mi arăţi... zise ea recunoscătore şi începu să-şi descheie nasturi
cămăşii.

Bond fu cât pe ce să o ia în braţe şi să o sărut. În schimb, spuse abrupt:

— Nu-i nimic, Honey. Intră în baie şi deschide robinetele.

În baie se găsea tot ce trebuia - esenţă de toaletă Floris Lime pentru bărbaţi, granule de baie Guerlain pentru femei. Zdrobi o granulă în apă şi dintr-o dată încăperea fu cuprinsă de un parfum de orhidee. Săpunul Sapoceti de la Guerlain Fleurs des Alpes[1]. În cabinetul din spatele oglinzii de chiuvetă erau periuţe şi pastă de dinţi, scobitori Steradent, apă de gură cu aromă de trandafiri, aţă dentară, aspirină şi lapte de magneziu. Se găseau, de asemenea, şi un aparat de ras electric, o sticlă de aftershave Lentheric şi perii şi piepteni din nilon. Totul era nou-nouţ, sigilat.

Bond se privi în oglindă cu un zâmbet sumbru, văzându-şi faţa bronzată, murdară, nebărbierită, de naufragiat. *Învelişul fin, zaharos era atât*
de dulce. Se aştepta ca miezul să fie un medicament groaznic de amar.

Se întoarse la cadă şi îşi înmuie degetele în apă. Era prea fierbinte
pentru cineva care nu mai făcuse o baie caldă până atunci. Lăsă să curgă mai tare jetul de apă rece. Aplecat deasupra căzii, simţii două braţe în jurul umerilor. Se ridică în picioare. Trupul ei auriu strălucea în contrast cu plăcile albe de faianţă. Îl sărută apăsat şi neîndemânatic pe buze. El o cuprinse în braţe şi o strânse cât putu de tare, inima îi bătea nebuneşte. Ea îi şopti la ureche, dintr-o suflare:

— Rochia chinezească era cam ciudată. Şi oricum, i-ai spus femeii
ăleia că suntem
căsătoriţi.

Bond îi strânse în palmă sânul stâng. Sfârcul se întărise, pasional. Abdomenul ei era lipit de el. De ce nu? De ce nu? Nu fi prost! E un moment total nepotrivit. Amândoi sunteţi în pericol de moarte. Păstrează-ţi calmul sau nu o să mai fie nicio şansă i le scăpare. Mai încolo! Mai încolo! Nu fi slab.

Bond luă mâna de pe sânul ei şi îi mângâie delicat gâtul. Îşi lipi obrazul de al ei şi apoi o sărută prelung pe gură.

Făcu un pas în spate. Pentru un moment, se uitară amândoi unul la altul cu ochii aprinşi de dorinţă. Respiraţia ei era agitată, dinţii îi străluceau printre buzele uşor despărţite. Bond îi zise neconvingător:

— Honey, treci în cadă până nu mă enervez.

Îi zâmbi. Fără să mai spună altceva, se aşeză în cadă şi se întinse cât era de lungă. Apoi se uită în sus spre el. Corpul ei, acoperit de puf bălai, sclipea în apă ca aurul topit. Îi zise provocator:

— Trebuie să mă speli tu. Nu ştiu cum se face. Trebuie să-mi arăţi. Bond răspunse disperat:

— Termină, Honey. Gata cu cochetăria. Ia săpunul, buretele şi curăţă- te. Ce naibii! Nu ăsta-i momentul să facem dragoste. Mă duc să mănânc! Apăsă clanţa şi deschise uşa.

— James! o auzi strigându-l. Se întoarse spre ea, moment în care fata îi arătă limba. Se strâmbă înapoi la ea şi ieşi trântind uşa.

Bond intră în garderobă şi rămase acolo aşteptând să i se potolească bătăile inimii. Se frecă la ochi şi scutură din cap încercând să-şi ia gândul de la ea.

Ca să-şi limpezească mintea inspectă atent ambele camere, căutând ieşiri, potenţiale arme, microfoane - orice i-ar fi putut folosi. Nu găsi nimic. Pe perete era un ceas electric care indica opt treizeci, iar lângă patul

dublu era un şir de sonerii. Aveau inscripţiile „Room Serive”, „Coafor”,
„Manichiură”, „Cameristă”. Nu era niciun telefon. Sus, în colţurile ambelor

camere era câte un grilaj de aerisire mic. Nu îi ajuta cu nimic. Uşile păreau să fie dintr-un metal uşor, vopsite în aceeaşi nuanţă cu pereţii. Bond se izbi cu toată greutatea de una din ele. Nu cedă nici măcar un milimetru. Îşi frecă umărul. Locul era o închisoare - o închisoare de lux. Nu avea rost să opună rezistenţă. Fuseseră prinşi cu totul în capcană. Tot ce mai puteau face era să profite de momeală.

Bond se aşeză la masă. Pe tavă era un pahar mare cu suc de ananas într-un bol argintiu cu gheaţă pisată. Îl bău dintr-o înghiţitură şi apoi ridică capacul de pe farfuria lui cu mâncare. Ouă-ochiuri cu pâine prăjită, patru felii de slănină, un rinichi la grătar şi ceea ce părea a fi un cârnat englezesc de porc. Mai erau încă două felii fierbinţi de pâine prăjită, chifle învelite în şerveţel şi marmeladă, miere, gem de căpşuni. Cafeaua din termos era clocotită, laptele părea proaspăt.

În baie, Honey fredona „Marion". Bond ignoră cântecul şi înfipse furculiţa în ouă.

Zece minute mai târziu, Bond auzi uşa de la baie dezchizându-se. Puse pe farfurie pâinea prăjită cu marmeladă şi îşi ascunse faţa în mâini. Honey râse.

— E un laş. Îi e frică de-o fătucă.

Bond o auzi scormonind prin dulapuri. Continua să vorbească mai mult pentru ea.

— Mă întreb de ce-i e frică? Dacă m-aş lua la trântă cu el, aş câştiga, normal. Poate de-asta îi e frică. Poate că nu e foarte puternic. Deşi pare să aibă un piept şi nişte braţe puternice. Dar n-am văzut cum arată în rest. Poate că e slab. Da, cred că asta e. De-asta nu se dezbracă în faţa mea.

Hm, să vedem, oare i-ar plăcea cum arăt în asta? Bidică vocea: James, dragule, ţi-ar plăcea să mă vezi în albastru pal cu păsări zburătoare?

— Da, ce naiba, Honey, zise Bond printre degete. Acuma termină cu bombănitul şi vino să mănânci. Mi se face somn. Fata chiui uşor:

— Oh, adică e vremea să ne băgăm în pat. Sigur că o să mă grăbesc.

Urmă un tropăit rapid şi Bond o auzi aşezându-se în faţa lui. Îşi luă mâinile de la ochi. Honey îi zâmbea. Era fermecătoare. Părul - perfect pieptănat, o parte îi venea în ochi, iar cealaltă era prinsă pe după ureche. Pielea îi sclipea de prospeţime, iar în ochii albaştri i se citea bucuria. Bond iubea acum şi nasul ei spart. Devenise o parte a gândurilor sale despre ea şi îşi dădu seama că i-ar părea rău dacă ar deveni o fată impecabil de frumoasă, exact ca toate celelalte fete impecabil de frumoase. Dar ştia că nu avea rost să încerce să o convingă. Stătea, aparent sfioasă, cu mâinile în poală şi sânii pe jumătate deszgoliţi de un decolteu adânc în formă de V, până la buric.

Bond îi vorbi sever:

— Uite ce, Honey. Arăţi minunat, dar nu aşa se poartă un chimono. Strânge-l bine şi leagă-l, nu mai încerca să arăţi ca o damă de companie. Nu se cade la micul dejun.

— Eşti un boşorog arţăgos. Îşi drese un pic chimonoul. De ce nu-ţi place să ne jucăm? Vreau să ne jucăm de-a soţul şi soţia.

— Nu la micul dejun, zise Bond ferm. Haide, mănâncă. E foarte bun.

Oricum, sunt jegos. Mă duc să mă bărbieresc şi să fac o baie.

Se ridică, ocoli masa şi o sărută pe frunte.

— Cât despre joacă, aşa cum îi zici tu, aş vrea să mă joc cu tine mai mult decât îţi poţi imagina. Dar nu acum.

Fără să mai aştepte răspunsul, întră în baie şi închise uşa după el.

Bond se bărbieri, făcu baie, apoi duş. Era groaznic de adormit. Somnul îl cuprindea în valuri, făcându-l să se ghemuiască din când în când cu capul pe genunchi. Când ajunse la spălatul pe dinţi, de abia mai era în stare să ţină periuţa în mână. Acum recunoştea simptomele, fusese sedat. Cafeaua sau sucul de ananas? Nu conta. Nimic nu mai conta. Tot ce voia să facă era să se întindă pe podea şi să închidă ochii. Bond se împletici ca un beţiv până la uşă. Uitase că era dezbrăcat. Nici asta nu mai conta. Oricum fata terminase de mâncat. Era în pat. Ajunse cu greu până acolo, agăţându-se de mobilă. Chimonoul zăcea aruncat grămadă pe podea, iar ea dormea adânc, goală sub cearşaf.

Bond privi ca prin vis la perna de lângă ea. Nu! Găsi întrerupătorul şi aprinse lumina. Se târî pe podea până în camera cealaltă. Ajunse la pat şi urcă în el cu greu. Cu o mână încercă să nimerească întrerupătorul veiozei de lângă. Nu reuşi, iar lampa căzu zgomotos pe podea şi se sparse. Cu un ultim efort, Bond se întoarse pe o parte şi se lăsă cuprins de somn.

Afişajul digital al ceasului electronic din cameră indica ora nouă treizeci.

La ora zece uşa camerei duble se deschise încet. Pe coridor se profilă umbra unei siluete înalte, subţiri. Era un bărbat. Părea să aibă aproape doi metri. Stătea în prag, cu braţele încrucişate, ascultând. Mulţumit, intră încet în cameră şi merse până în dreptul patului. Se aplecă şi ascultă respiraţia liniştită a fetei. După o clipă apăsă un buton pe piept. O lumină difuză de lanternă se aprinse. Lanterna era prinsă de un ham pe care îl ţinea pe piept. Se aplecă în aşa fel încât raza să bată exact pe faţa ei.

Nou-venitul îi examină atent chipul, timp de câteva minute. Cu o mână apucă cearşaful şi îl trase complet la o parte. Mâna care apucase cearşaful nu era o mână. Era o articulaţie de oţel, în formă de cleşte, sudată în capătul unei bare de metal ce răsărea dintr-o mânşetă de mătase neagră. Era o mână mecanică. Bărbatul privi o vreme trupul gol al fetei, luminându-l cu lanterna de pe piept, din cap până în picioare. Apoi gheara apăru din nou şi agăţă delicat un colţ al cearşafului şi o acoperi la loc. Bărbatul mai rămase un moment privind faţa adormită, apoi stinse lanterna şi se apropie încet de uşa deschisă care făcea legătura cu camera lui Bond.

Bărbatul petrecu mai mult timp lângă patul lui Bond. Examină fiecare bucăţică, fiecare umbră a feţei întunecate, aparent nemiloase care zăcea fără vlagă pe pernă. Îi urmări pulsul de la gât, numărând bătăile, apoi, după ce trase cearşaful la o parte, făcu acelaşi lucru examinându-i pieptul. Măsură grosimea bicepşilor şi a coapselor lui Bond şi privi atent puternicul abdomen plat. Se aplecă până şi asupra palmei sale deschise, inspectând liniile şi crestăturile.

În final, cu mare grijă, gheara de oţel trase cearşaful până la gât. Timp de încă un minut, silueta înaltă rămase în dreptul patului în care dormea Bond, pe urmă se strecură discret afară din cameră şi înapoi pe coridor, iar uşa se închise cu un clic.

Capitolul 14

Poftiti la mine în salon

Ceasul electronic din camera răcoroasă, întunecată din inima muntelui arăta ora patru treizeci.

Dincolo de munte, pe Crab Key, năduşala şi duhoarea încă unei zile se apropiau de final. La capătul de est al insulei, mulţimea de păsări, bâtlani, pelicani, năvodari, fugaci, egrete, flamingo şi puţinii lopătari roz rămaşi, continuau să îşi clădească cuiburi şi să pescuiască la apă mică, în lac. Majoritatea păsărilor fuseseră izgonite atât de des în ultimul an încât renunţaseră la ideea de a mai construi. În ultimele luni, monstrul nocturn le pârjolise constant culcuşurile şi începuturile de cuiburi. Anul acesta multe dintre ele nu se mai înmulţeau. Se organizau în stoluri migratoare confuze, iar multe dintre ele mureau de isteria nervoasă instalată în urma haosului din colonie.

La celălalt capăt al insulei, deasupra minei de guano care făcea ca muntele să pară înzăpezit, roiul dens de cormorani încheia încă o zi obiş- nuită, după ce se îmbuibaseră şi îşi răsplătiseră stăpânul şi protectorul cu o cantitate de îngrăşământ preţios. Nimic nu perturbase sezonul lor de împerechere.

Acum scormoneau zgomotos prin grămăjoarele de surcele amestecate, din care aveau să îşi facă cuib - grămăjoarele aşezate la exact şaizeci de centimetri una de alta, pentru că pasărea gaunay e certăreaţă, iar cei şaizeci de centimetri reprezintă distanţa de siguranţă. Curând, femele vor depune ouălele, iar fiecare stol va întâmpina cel puţin doi membri noi.

Mai jos de vârf, unde începeau săpăturile, câteva sute de bărbaţi şi femei de culoare, reprezentanţii forţei de muncă, îşi încheiau programul de lucru. Încă patruzeci de metri cubi de guano fuseseră extraşi. Mai jos, poalele muntelui arătau ca nişte podgorii terasate din nordul Italiei, cu excepţia faptului că lipsea viţa de vie. Erau doar rafturi adânci, pustii, săpate în munte. Iar aici, în loc de duhoarea mlăştinoasă care înconjura in- sula, se simţea un miros puternic de amoniac, iar vântul fierbinte insuportabil menţinea săpăturile uscate, suflând praful proaspăt, alb- maroniu în ochii şi urechile săpătorilor. Dar muncitorii erau obişnuiţi cu mirosul şi cu praful, era o muncă uşoară, sănătoasă. Nu se plângeau.

Ultimul vagon al zilei porni pe şine la vale, ducând conţinutul la concasare şi separare. Se auzi fluierul, iar muncitorii îşi ridicară sapele pe umeri şi porniră agale la vale, spre grupul de barăci de care ţineau. Mâine, pe cealaltă parte a insulei, sosea transportul lunar în debarcaderul de apă adâncă pe care îl construiseră acum zece ani şi pe care nu îl văzuseră niciodată. Transortul însemna provizii proaspete şi bijuterii ieftine la cantină. Avea să fie o zi de sărbătoare. Se va dansa, se va bea rom şi câţiva se vor lua la bătaie. Viaţa era frumoasă.

Viaţa era frumoasă şi pentru personalul extern superior - chinezii negri care îl vânaseră pe Bond cu o noapte înainte. Şi ei încheiaseră lucrul la garaj, în ateliere şi la posturile de gardă, şi se retrăseseră în apartamentele de „ofiţeri”. În afară de sarcinile de încărcare şi supraveghere, ziua de mâine

urma să fie o sărbătoare şi pentru cei o mai mulţi dintre ei. Şi ei vor bea şi vor dansa, şi va veni un lot nou de fete de „dinăuntru”. Unele „căsătorii” din seriile trecute aveau să rămână la fel pentru încă câteva luni sau săptămâni, în funcţie de preferinţele „soţului”, dar pentru alţii, era momentul să aleagă ceva proaspăt. Vor fi fete care fuseseră deja mame şi se întorceau acum pentru o rundă de datorii „externe”, însă vor fi şi câteva tinere, care ajunseseră la vârsta „afişării” pentru prima dată. Câţiva se vor bate pe ele şi va curge sânge, dar până la urmă, apartamentele ofiţerilor se vor linişti pentru încă o lună de viaţă la comun, fiecare cu femeia sa care îi va purta de grijă.

Adânc, în inima rece a muntelui, departe de viaţa disciplinată de suprafaţă, Bond se trezi în patul său confortabil. Cu excepţia unei stări apăsătoare de somnolenţă, se simţea în formă şi odihnit. În camera fetei lumina era aprinsă şi o putea auzi plimbându-se dintr-o parte în alta. Se ridică în picioare şi, evitând cioburile lămpii sparte, se duse la dulap şi luă pe el primul chimono care îi pică în mână. Fata avea o grămadă de chimonouri pe pat şi le încerca pe rând în faţa oglinzii. Avea pe ea unul foarte elegant, de culoare bleu-ciel. Arăta minunat în contrast cu pielea ei aurie.

— Ia-l pe-ăsta, îi spuse Bond.

Se întoarse spre el, cu mâna la gură.

— Oh, tu erai! îi zâmbi. Credeam că nu te mai trezeşti. Am intrat să văd ce faci de câteva ori. Mă hotărâsem să te trezesc la cinci. E patru jumătate şi mi-e foame. Poţi să ne comanzi ceva de mâncare?

— De ce nu? Bond păşi până în dreptul patului ei. În trecere, o cuprinse de talie şi o trase după el. Examină soneriile. Apăsă pe cea de „Room Service”. Ce zici de celelalte? De ce să nu primim tot tacâmul? spuse apoi.

— Dar ce-i un manichiurist? chicoti ea.

— Cineva care-ţi face unghiile. Trebuie să arătăm cât mai bine pentru Doctor No. Bond era, de fapt, disperat să facă rost de o armă - o forfecuţă era mai bună decât nimic. Orice ar fi fost bun.

Apăsă încă două butoane. Îi dădu drumul lui Honey şi aruncă o privire prin cameră. Cineva venise să strângă farfuriile de la micul dejun cât timp dormiseră. Pe o comodă, lângă perete, era o tavă cu băuturi. Bond o inspectă. Avea de toate. Două meniuri erau sprijinite de sticle, pagini duble *in-folio*, tipărite. Ar fi putut fi de la Savoy Grill, sau de la „21”, sau chiar de la Tour d’Argent. Bond citi unul din ele în diagonală, începea cu Caviar double de Beluga şi se termina cu Sorbet a la Champagne. Între ele erau toate felurile care ar fi putut fi congelate. Bond îl lăsă din mână. Nu se putea plânge de calitatea momelii din capcană.

Se auzi o bătaie în uşă şi impecabila May intră. În spatele ei erau alte două chinezoaice amabile. Bond neglijă politeţurile lor şi comandă ceai şi pâine prăjită cu unt pentru Honeychile, apoi le spuse să se ocupe de părul şi unghiile ei. Se duse în baie, înghiţi câteva aspirine şi făcu un duş rece. Îmbrăcă din nou chimonoul, constată că arăta stupid în el, şi se întoarse în

cameră. May, excesiv de binevoitoare, îl întrebă ce dorea să comande la cină pentru el şi pentru doamna Bryce. Lipsit de entuziasm, Bond alese pentru el

caviar, cotlete fripte de miel cu salată şi îngeri călare[1]. Văzând că Honeychile nu are nicio preferinţă, alese pepene, friptură de pui a l'Anglaise şi îngheţată de vanilie cu sirop de ciocolată, pentru ea.

May aprobă zâmbind entuziasmată, cu gropiţe în obraji.

— Doctorul întreabă dacă ora şapte patruzeci şi cinci vă este convenabilă.

Bond încuviinţă.

— Mulţumesc foarte mult, domnule Bryce. Voi veni să vă iau la şapte patruzeci şi patru.

Bond merse lângă Honeychile, pe care cele două chinezoaice o aşezaseră la o masă de toaletă. Urmări cum degetele rapide şi delicate îi aranjau unghiile şi părul. Din oglindă, Honey îi zâmbea încântată.

— Nu le lăsa să te împopoţoneze prea tare, îi zise el scurt şi se duse în dreptul tăvii cu băuturi. Îşi turnă un whiskey tare cu sifon şi merse în cameră la el. Nu avea nicio şansă să facă rost de o armă. Forfecuţele şi pilele erau prinse de talia manichiuristei cu un lanţ. La fel şi foarfecele coafezei. Bond se aşează pe patul nefacut şi se lăsă purtat de băutură şi de gândurile sumbre.

Femeile plecară. Fata se uită la el. Când văzu că nu se ridică, se întoarse în camera ei şi îl lăsă în pace. La scurt timp, Bond intră la ea pentru a-şi turna încă un pahar. Îi spuse mecanic:

— Honey, arăţi minunat. Se uită la ceasul de pe perete, termină băutura şi se schimbă într-un alt chimono stupid - unul negru.

La timpul cuvenit, se auzi bătaia uşoară în uşă, iar cei doi părăsiră camera în linişte, ieşind pe coridorul gol. May se opri în dreptul liftului. O altă chinezoaică amabilă ţinea uşile pentru ei. Intrară, iar uşile se închiseră în urma lor. Bond observă că liftul era un model Waygood Otis. Întreaga închisoare era de lux. Fu străbătut de un fior de disconfort. Observă reacţia ei. Se întoarse spre fată.

— Îmi cer scuze, Honey. Mă doare un pic capul. Nu voia să-i spună că tot teatrul acesta de lux îi măcina nervii, că habar nu avea despre ce era vorba, dar că ştia că nu era un semn bun şi că nu avea nici cea mai vagă idee cum urmau să scape de acolo. Aceasta era partea cea mai rea. Nimic nu îl putea deprima mai tare pe Bond decât senzaţia faptului că nu-i rămăsese nicio mutare, fie ea ofensivă sau defensivă.

Fata se apropie de el.

— Îmi pare rău, James. Sper să-ţi treacă. Nu eşti supărat pe mine, nu? îi spuse ea.

Bond mimă un zâmbet.

— Nu, draga mea. Sunt supărat pe mine. Continuă mai încet: acum, legat de seara asta. Lasă-mă pe mine să vorbesc. Fii naturală şi nu-ţi face griji cu Doctor No. S-ar putea să fie un pic nebun.

Fata încuviinţă solemn.

— O să fac tot ce pot.

[1] Fel de mâncare - scoici înfăşurate în felii de slănină, servite ca aperitiv (n.trad.).

Liftul se opri. Bond nu avea nicio idee cât de jos ajunseseră - treizeci de metri, şaizeci de metri? Uşile automate se deschiseră cu un fâsâit, iar Bond şi Honey păşiră într-o încăpere spaţioasă.

Nu era nimeni înăuntru. Tavanul era înalt, lung de vreo douăzeci de metri, încadrat de trei pereţi cu rafturi de cărţi ticsite până sus. La prima
vedere, cel de al patrulea perete părea din sticlă neagră-albăstruie. Camera era probabil un birou combinat cu o sală de lectură. Într-un colţ se afla un birou, îngropat sub foi răvăşite, iar în centru o masă cu ziare şi reviste împrăştiate. În jur erau răspândite mai multe fotolii tapiţate cu piele roşie. Covorul era verde, iar lumina lampadarelor - difuză. Singura trăsătură ciudată era faptul că, pe mijlocul peretelui lung din sticlă, era poziţionată o comodă cu o tavă cu băuturi, iar mai multe fotolii şi câteva mese cu scrumiere erau aranjate într-un semicerc, în aşa fel încât întreaga cameră părea să graviteze în jurul unui perete gol.

Bond întrezări o licărire fugitivă dincolo de sticla întunecată.

Merse
într-acolo. Câţiva peşti mici urmăriţi de un peşte mai mare săgetară brusc fondul albastru închis, prin faţa ochilor săi. Se făcură nevăzuţi dincolo de ceea ce părea a fi marginea ecranului. Ce era, de fapt? Un acvariu?

Bond se uită în sus. La un metru sub tavan, mici valuri se încreţeau de partea cealaltă a sticlei. Deasupra valurilor se întrezărea o fâşie închisă la culoare, gri-albăstrui, pe care sclipeau mici puncte de lumină. Bond observă conturul constelaţiei Orion. Nu era vorba de un acvariu. Era însăşi marea, iar deasupra cerul înstelat. Întregul perete era din sticlă blindată. Se aflau la şase metri sub nivelul mării, privind fix în sufletul ei.

Bond şi fata rămaseră încremeniţi. Pe măsură ce priveau, două globuri luminoase mari se întrezăriră în apă. Luciul auriu al unor solzi se un- dui
pentru o clipă. Să fi fost un peşte cod imens? Un roi argintiu de anşoa se opri un moment, apoi dispăru. Tentaculele infinite ale unei galere portugheze plutiră încet prin dreptul ferestrei, sclipind violet în lumină. Deasupra, vintrele întunecate erau purtate de curent.

Bond merse de-a lungul peretelui, fascinat de ideea acestui film
lent,
fără sfârşit. Un melc cu cochilie mare îşi croia drum, lent, pe geam în sus. Un peşte înger şi un biban roşu aprins se înghesuiau într-unui din colţuri, iar un miriapod de mare ciugulea algele crescute pe exteriorul ferestrei. O umbră neagră, lungă, şovăi pe centrul, apoi înotă încet mai departe. Ar fi putut privi spectacolul la nesfârşit!

La comanda cuiva, două fascicole lungi de lumină străpunseră apa de cealaltă parte a „ecranului”. Pentru o clipă, luminară în direcţii opuse, apoi unindu-se, surprinseră întâi o umbră fugară, apoi însăşi rechinul gri, lung de trei metri, în toată splendoarea lui. Bond putea observa până şi mişcările ochilor roz, privind curios în lumină şi pulsul lent al branhiilor oblice. Pentru o clipă, rechinul înotă direct pe raza reflectoarelor, căscând o gură albă, în formă de semilună. Rămase nemişcat un moment, apoi se întoarse elegant, dezvăluind o coadă netedă, impunătoare, şi dispăru într-o clipită.

Reflectoarele se stinseră. Bond se întoarse încet. Se aştepta să-l vadă pe Doctor No, dar camera era la fel de goală. Părea amorţită, neînsufleţită, în comparaţie cu pulsul misterelor de dincolo de geam. Cum

arăta oare în lumina zilei, când ar fi putut privi mult mai în adâncime apa? Cum arăta oare pe timp de furtună, când valurile se spărgeau de geam, amuţite,

coborând nivelul apei până la podea şi urcând la fel de repede la loc? Cum arăta oare seara, când ultimele lance aurii ale soarelui luminau partea de sus a camerei, iar apele de dedesupt dansau în ritmul miilor de fire de nisip şi insecte de mare? Ce om extraordinar trebuia să fie cel care concepuse un loc de o asemenea frumuseţe şi ce triumf tehnologic incredibil reprezenta construcţia lui! Cum reuşise? Nu putea fi decât o singură cale. Construise peretele de sticlă în adâncul muntelui, apoi eliminase cu grijă straturile de stâncă din exterior, până când nu mai rămăsese decât o folie fină de coral, pe care o îndepărtaseră scafandrii. Dar cât de groasă era stânca? Câţi scafandri folosise? Cât Dumnezeu costase totul?

— Un milion de dolari.

O voce cavernoasă cu ecou, sparse tăcerea. Se simţea o urmă de accent american.

Bond se întoarse încet, ezitant, cu spatele la geam. Doctor No intrase pe uşa din spatele biroului.

Îi privea inofensiv, cu un zâmbet subţire pe buze.

— Probabil vă întrebaţi cât a costat totul. Invitaţii mei încep să se gândească la aspectele materiale după vreo cincisprezece minute. Nu-i aşa?

— Într-adevăr.

Zâmbind în continuare (Bond urma să se obişnuiască cu zâmbetul lui), Doctor No ocoli încet biroul şi apropie de ei. Părea să plutească pe deasupra podelei. Chimonoul său neted cu străluciri metalice cenuşii nu făcea nicio cută, iar niciun pantof nu se ivea de sub poalele lungi.

La prima impresie, Bond remarcă poziţia dreaptă, silueta subţire şi înălţimea sa. Doctor No era cu cel puţin cincisprezece centimetri mai înalt decât Bond, dar postura fermă îl făcea să pară chiar mai înalt. Avea un cap coniform, alungit de creştetul complet chel şi de bărbia ascuţită, ce lăsa impresia unei picături de ploaie întoarse, sau mai degrabă, a unei picături de ulei, căci pielea era de nuanţă intensă de galben translucid.

Era imposibil de ghicit ce vârstă avea Doctor No: din câte observa Bond, nu avea niciun rid pe faţă. Era ciudat să vezi o frunte atât de netedă, ca un creştet ras şi lustruit. Chiar şi obrajii supţi de sub pometii săi proeminenţi păreau acoperiţi de o piele fină ca sideful. Sprâncenele aveau ceva ce-i amintea lui Bond de Salvador Dali, erau mari, negre şi ascuţite, de parcă ar fi fost pictate pe faţa unui vrăjitor. Mai jos de ele, ochii oblici, negri ca smoala priveau atent. Erau nişte ochi fără gene. Arătau ca două guri de revolver, directe, fixe şi complet lipsite de expresie. Nasul subţire, bine definit, se termina abrupt deasupra gurii mari, închise ca o rană şi care, în ciuda zâmbetului schiţat aproape permanent, emana doar cruzime şi autoritate. Bărbia era orientată spre interior. Mai târziu, Bond avea să observe cât de imobil era gâtul, lăsând impresia că vertebrele şi capul fuseseră sudate.

Silueta stranie, plutitoare arăta ca un vierme veninos uriaş învelit în staniol, şi Bond nu ar fi fost surprins să vadă o coadă vâscoasă târându-

se
în urma lui pe covor.

Doctor No se opri la câţiva paşi de ei. Gura i se deschise ca o rană.

— Îmi cer scuze că nu am să vă strâng mâna, vocea sa groasă era
lipsită de inflexiuni. Îmi este imposibil.

Încet, despături faldurile mânecilor împreunate.

— Eu nu am mâini.

Cleştii de oţel cu coadă lucioasă îşi făcură apariţia, aşteptând să fie inspectaţi. Apoi mânecile se împreunară la loc.

Bond simţi spaima lui Honey, lângă el.

Pupilele negre erau acum aţintite asupra ei. Îi examinau cu atenţie chipul.

— Este o situaţie nefericită, continuă vocea plată. Îşi întoarse privirea spre Bond. Dumneavoastră îmi admiraţi acvariul. Era o afirmaţie şi nu o întrebare. Omul se bucură de animale şi de păsări. Eu am vrut să mă bucur şi de peşti. Mi se par mult mai diverşi şi interesanţi. Sunt sigur că amândoi îmi împărtăşiţi entuziasmul.

— Vă felicit. Nu o să uit niciodată această încăpere, spuse Bond.

— Nu-i aşa. Din nou, era o afirmaţie în care se simţea o urmă sardonică de adevăr. Dar avem atât de multe de discutat. Şi foarte puţin timp. Vă rog, luaţi loc. Doriţi ceva de băut? Ţigările sunt în dreptul fotoliilor dumneavoastră.

Doctor No se îndreptă spre un fotoiu înalt de piele şi se aşeză mecanic în el. Bond alese un fotoliu faţă în faţă. Honey stătea între ei, un pic mai retrasă.

Bond auzi paşi în spatele lui. Se uită peste umăr. În dreptul tăvii cu băuturi era un chinez negru scund, dar foarte solid. Era îmbrăcat în pantaloni negri şi un sacou alb, elegant. Avea o faţă plină, rotundă, cu ochi negri migdalaţi. Privirea se încrucişă cu a lui Bond, apoi se orientă nepăsător în altă parte.

— Acesta este bodyguardul meu, spuse Doctor No. Este expert în multe domnii. Nu este nici un mister în spatele apariţiei sale bruşte. Port cu mine mereu un aşa-zis walkie-talkie, arătă înspre faldurile de la piept ale chimonoului. Aşa îl pot chema când am nevoie. Fata ce doreşte să bea?

Spusese „fata” şi nu „soţia dumneavoastră”. Bond se întoarse spre Honeychile. Avea ochii larg deschişi, speriaţi. Răspunse cu o voce stins:

— O Coca-Cola, vă rog.

Bond se simţi uşurat pentru o clipă. Cel puţin nu fusese complet copleşită de situaţie.

— Eu aş dori o Vodcă Martini medie - cu o coajă de lămâie. Agitată, nu amestecată. Aş prefera vodcă rusească sau poloneză spuse el.

Zâmbetul lui Doctor No schiţă o cută în plus.

— Observ că sunteţi un om care ştie ce vrea. De data aceasta dorinţele vă vor fi îndeplinite. Nu credeţi că aşa se întâmplă de obicei? Când cineva vrea ceva, obţine? Din câte ştiu eu, aşa este.

— În cazul lucrurilor mici, da.

— Dacă nu reuşiţi cu lucrurile mari, înseamnă că nu aveţi ambiţii mari. Concentrarea, determinarea - asta este tot. Aptitudinile se

dobândesc, uneltele se fabrică singure. „Daţi-mi un punct de sprijin şi o să pun lumea în mişcare” - dar trebuie să existe dorinţa de a pune lumea în mişcare.

Aproape imperceptibil, buzele subţiri schiţară o notă dezaprobatoare în zâmbet.

— Dar astea sunt fleacuri. E o conversație banală. Haideţi mai bine să discutăm. Sunt sigur că amândoi preferăm o discuţie faţă de o conversaţie.

Sunteţi mulţumit de Martini? Aveţi ţigări - sunt suficiente şi suficient de

bune pentru sănătatea dumneavoastră? Bine. Sam-sam, adu shakerul şi încă o sticlă de Coca-Cola pentru fată. Ar trebui să fie în jur de opt şi zece. O să luăm cina la ora nouă fix.

Doctor No îşi corectă poziţia în fotoliu. Se aplecă în faţă fixându-l cu privirea pe Bond. Pentru o clipă camera rămase scufundată în tăcere. Apoi Doctor No spuse:

— Şi acum, domnule James Bond, agent al Serviciilor Secrete, haideţi să ne împărtăşim secretele. Mai întâlni, ca să vă dovedesc că nu am nimic de ascuns, o să încep eu. Apoi veţi continua dumneavoastră. Ochii săi negri sclipeau maliţios. Dar haideţi să spunem adevărul.

Din faldurile mânecii lungi ridică o gheară de metal. Urmă un moment de linişte.

— Eu aşa voi face. Dar şi dumneavoastră trebuie să faceţi la fel. Dacă nu, ei vor şti că minţiţi, spuse el, ducând gheara în dreptul ochilor.

Doctor No ciocăni în fiecare ochi, cu grijă.

Sunetul emis era un clinchet artificial.

— Ei, zise Doctor No, văd totul.

Capitolul 15

Cutia Pandorei

James Bond ridică paharul şi sorbi gânditor. Nu avea niciun sens să încerce să se prefacă. Povestea sa cu reprezentantul Audubon Society era oricum şubredă, putea fi desfiinţată de orice persoană care ştia câte ceva despre păsări. Era evident că acoperirea lui fusese compromisă. Nu-i rămânea decât să se concentreze pe soarta lui Honey. În primul rând trebuia să o liniştească.

Bond zâmbi înspre Doctor No, apoi spuse:

— Ştiu de legătura dumneavoastră la King's House, domnişoara Taro. E agentul dumneavoastră. Am consemnat situaţia, iar constatarea va fi dezvăluită la momentul potrivit, împreună cu alte constatări.

Doctor No afişa o expresie total dezinteresată.

— Dar dacă am venit să vorbim, haideţi să vorbim fără alte artificii teatrale, continuă Bond. Sunteţi un om interesant. Dar nu e nevoie să păreţi mai interesant decât sunteţi. Aţi avut nenorocul de a vă pierde mâinile. Purtaţi proteze pentru mâini - la fel ca mulţi alţi bărbaţi răniţi în război. Purtaţi lentile de contact în loc de ochelari. Folosiţi un walkie-talkie în loc de clopoţel pentru a vă chema servitorul. Sunt sigur că dispuneţi şi de alte şiretlicuri. Dar, domnule Doctor No, sunteţi tot un om care doarme, mănâncă şi defechează la fel ca noi toţi ceilalţi. Aşa că vă rog să lăsaţi de o parte şiretlicurile. Nu sunt un muncitor de la guaneră şi nu mă impresionează.

Doctor No îşi plecă capul pentru o clipă.

— Curajoase vorbe, domnule Bond. Vă accept mustrările.

Cu siguranţă am dezvoltat ticuri obositoare după atâţia ani de când trăiesc prin-
tre maimuţe. Dar nu confundaţi aceste ticuri cu maniere de intimidare. Sunt un tehnician. Îmi aleg instrumentele în funcţie de material. De asemenea, am o serie de instrumente speciale pentru materiale refractare. Totuşi, Doctor No îşi împreună mânecile câţiva centimetri şi apoi le aşează în poală,

să continuăm discuţia. Este o plăcere rară să am un ascultător inteligent şi voi fi încântat să vă spun povestea unuia din cei mai remarcabili oameni din lume. Sunteţi primul care o află. Nu am mai spus-o nimănui până acum. Sunteţi singura persoană pe care o cunosc şi care ar aprecia povestea şi - Doctor No se întrerupse, lăsând cuvintele să capete greutate - ar păstra-o numai pentru ea. Ultima parte a acestei observaţii se referă şi la fată, adaugă el.

Aşadar, aşa stăteau lucrurile. Bond nu se îndoise nicio clipă, de când mitraliera Spandau deschisese focul, şi chiar de dinainte, din Jamaica, unde tentativele de asasinat nu fuseseră nişte glume. Bond intuise de la început că avea de a face cu un criminal, că se vor duela până la moarte. Crezuse orbeşte însă că va ieşi învingător ca de obicei - până în momentul în care aruncătorul de flăcări fusese îndreptat spre el. Atunci începuse să se îndoiască. Iar acum ştia. Omul acesta era prea puternic, prea bine pregătit.

— Nu văd niciun sens în o implica pe fată. Nu are nicio legătură cu mine. Ne-am cunoscut ieri pe plajă, întâmplător. E din Jamaica, din Morgan's Harbour. Adună scoici. Oamenii dumneavoastră i-au distrus canoea şi a trebuit să o iau cu mine. Trimiteţi-o înapoi acasă. Nu o să spună nimic nimănui. Poate să jure.

— Ba o să spun! O să spun totul. Nu mă duc nicăieri. O să rămân aici cu tine, se dezlănţui Honey.

Bond se întoarse spre ea.

— Nu vreau să rămăi cu mine, spuse el cu răceală.

— Nu vă mai obosiţi să faceţi pe eroii. Nimeni nu a reuşit să plece de pe insulă, odată ce au ajuns aici. Înţelegeţi? Nimeni - nici cel mai prăpădit pescar. Acestea sunt regulile. Nu încercaţi să negociaţi cu mine sau să mă intimidaţi. Este complet inutil, zise Doctor No calm.

Bond îi cercetă faţa. Nu se vedea nicio urmă de mânie, de îndârjire - ci doar indiferenţă absolută. Bond ridică din umeri, se uită apoi la fată şi zâmbi.

— Bine, Honey. Ştii că n-am vrut să zic asta. Nu vreau să pleci. O să rămânem amândoi să ascultăm ce are nebunul ăsta de spus.

Fata încuviinţă bucuroasă ca şi cum iubitul ei i-ar fi spus să iasă din sala de cinema, iar acum se răzgândise.

Doctor No continuă pe acelaşi ton calm, rezonant.

— Aveţi dreptate, domnule Bond. Exact asta sunt, un nebun. Toţi oamenii măreţi sunt nebuni. Sunt posedaţi de o nebunie care îi impinge spre idealurile lor. Marii cercetători şi filozofi, liderii religioşi - toţi au fost nebuni. Ce altceva în afară de o obsesie oarbă le-ar fi putut alimenta geniul ş i-ar fi menţinut pe calea succesului? Nebunia, dragul meu Bond, la fel ca geniul, este de nepreţuit. Risipa de energie, vederea fragmentată, pierderea elanului, lipsa de continuitate - acestea sunt viciile turmei. Doctor No se afundă uşor în fotoliu. Eu nu am aceste vicii. Sunt, după cum aţi precizat corect, un nebun - un nebun, domnule Bond, înnebunit după putere. Acesta - pupilele, ca două găuri negre sclipiră inexpresiv din spatele lentilelor de contact - este scopul vieţii. De aceea sunt în acest loc. De aceea sunteţi voi în acest loc. De aceea acest loc există.

Bond ridică paharul şi îl goli dintr-o înghiţitură, apoi îl umplu din nou.

— Nu sunt surprins. Este vechea poveste în care cineva crede că e Regele Angliei, sau Preşedintele Statelor Unite, sau Dumnezeu. Azilele sunt pline de ei. Unica diferenţă este că în loc să fiţi închis, v-aţi construit propriul azil şi v-aţi baricadat singur în el. Dar de ce aţi făcut-o? De ce traiul izolat în această celulă vă dă iluzia puterii?

Colţul gurii subţiri zvâcni de iritare:

— Domnule Bond, puterea este suveranitate. Primul principiu al lui Clausewitz este să îţi asiguri o bază. De acolo obţi libertarea de acţiune, împreună acestea două alcătuiesc suveranitatea. Mi-am asigurat aceste lucruri şi multe altele. Nimeni altcineva pe lume nu dispune de ele la acelaşi nivel. Ei nu le pot avea. Lumea e un loc mult prea public. Pentru a obţine aceste lucruri trebuie să te izolezi. Vorbiţi de regi şi preşedinţi. Câtă putere deţin ei? Atât cât le permite poporul. Cine pe lumea aceasta are putere de viaţă şi moarte asupra supuşilor săi? Acum că Stalin a murit, puteţi să numiţi pe altcineva în afară de mine? Şi cum am dobândit acest drept, această suveranitate? Prin izolare. Prin faptul că nimeni nu ştie. Prin faptul că nu trebuie să dau socoteală nimănui.

Bond ridică din umeri.

— Este doar o iluzie a puterii, domnule Doctor No. Orice om cu un revolver încărcat are putere de viaţă şi de moarte asupra vecinului său. Mulţi alţi oameni în afară de dumneavoastră au ucis în secret şi au scăpat nepedepsiţi. În final, primesc de obicei ceea ce merită. Comunitatea exercită asupra lor o putere mai mare. Asta se va întâmpla şi cu dumneavoastră, domnule Doctor No. Vă spun sincer, setea dumneavoastră pentru putere este o iluzie, pentru că puterea însăşi este o iluzie.

— La fel este şi frumuseţea, domnule Bond. Şi arta, şi banul şi moartea. Probabil şi viaţa.

Doctor No răspunse liniştit:

— Conceptele acestea sunt relative. Jocurile dumneavoastră de cuvinte nu mă afectează. Am cunoştinţe de filozofie, de etică, de logică - îndrăznesc să spun - mult mai bune ca ale dumneavoastră. Dar să trecem peste această dezbatere sterilă. Să ne întoarcem acolo unde începusem, la obsesia mea pentru putere, sau, dacă preferaţi, pentru iluzia puterii. Şi vă rog, domnule Bond, din nou zâmbetul fix se accentuă, să nu vă închipuiţi că o jumătate de oră de conversaţie cu dumneavoastră îmi va schimba cursul vieţii, încercaţi mai bine să aflaţi povestea ambiţiei mele pentru această aşa- zisă iluzie.

— Continuaţi.

Bond se uită la Honey. Privirile li se încrucişară. O văzu cum duce mâna la gură, mimând un căscat. Bond îi zâmbi. Era curios să vadă ce anume va reuşi să o smulgă din starea de indiferenţă.

Doctor No continuă inofensiv:

— O să încerc să nu vă plictisesc. Faptele sunt mult mai interesante decât teoriile, nu-i aşa?

Doctor No nu aştepta niciun răspuns. Îşi aţinti privirea spre melcul cu cochilie elegantă, urcând cu greu de cealaltă parte a geamului negru. Câţiva peşti mici argintii se perindară prin abisul întunecat. O licărire fosforescentă de albastru se unduia înşelător. Sus, în dreptul tavanului,

stelele străluceau mai puternic filtrate prin sticlă.

Scena artificială din interior - cei trei oameni aşezaţi în fotolii confortabile, băuturile pe măsuţă, covorul încărcat, luminile difuze - îi păru lui Bond dintr-o dată ridicolă. Chiar şi aspectele dramatice, pericolul, erau complet neglijabile în comparaţie cu eforturile melcului de dincolo de geam. Ce ar fi dacă sticla ar crăpa? Ce ar fi dacă presiunea ar fi fost prost calculată, dacă execuţia ar fi fost prost efectuată. Ce ar fi dacă marea ar alege să apese mai greu pe geam.

Doctor No începu:

— Am fost singurul fiu al unui misionar metodist din Germania şi al unei chinezoaice de familie bună. M-am născut, cum se spune, „din flori", la
Peking. Eram o povară pentru ei. O mătuşă a mamei era plătită să mă crească. Doctor No se opri. Lipsa dragostei, vedeţi, domnule Bond. Lipsa afecţiunii părinteşti. Apoi continuă sămânţa fusese semănată. M-am dus să caut de lucru în Shanghai. Am ajuns să mă implic în afacerile grupărilor Tong [1], cu învârtelile lor necurate. Îmi făcea plăcere să iau parte la conspiraţii, la spargeri, la crime, la incendierea proprietăţilor asigurate. Toate acestea reprezentau felul meu de a mă revolta împotriva figurii paterne care mă trădase. Iubeam moartea şi distrugerea oamenilor şi a lucrurilor. Devenisem specialist în tehnici criminale - că să le numim aşa. Apoi au intervenit problemele. Trebuia să fiu dat la o parte. Cei din Tong mă considerau prea valoros pentru a mă omorâ. Am fost trecut ilegal în Statele Unite. M-am stabilit la New York. Îmi dăduseră o scrisoare de recomandare codată pentru unul din cele mai puternice grupări Tong din America - Hip Signs. Nu am ştiut niciodată conţinutul scrisorii, dar m-au racolat imediat ca funcţionar. La momentul potrivit, când am împlinit treizeci de ani am devenit echivalentul unui trezorier. Aveam în grijă peste un milion de dolari. Visam la banii aceia. Apoi au început marile conflicte între grupările Tong de la sfârşitul anilor douăzeci. Cele două forţe dominante din New York, gruparea mea, Hip Sings, şi rivalii noştri, On Lee Ong, s-au implicat în bătălie. Trei săptămâni mai târziu, ambele tabere pierduseră sute de oameni, iar casele şi proprietăţile lor arseseră până în temelii. A fost o perioadă înfloritoare pentru crime şi tortură, iar eu am participat cu mare plăcere la ea. Pe urmă a intervenit brigada mobilă. Aproape întreaga forţă poliţienească din New York fusese mobilizată. Armatele clandestine au fost despărţite, sediile celor două grupări au fost percheziţionate, iar capii au fost trimişi la închisoare. Cineva mă avertizase în legătură cu razia de la sediul nostru. Cu câteva ore înainte să ajungă, am pătruns în seif, am adunat lingourile în valoare de un milion de dolari şi m-am făcut nevăzut în Harlem. Am fost naiv. Ar fi trebuit să părăsesc America, să mă fi dus în capătul celălalt al lu- mii. Capii grupării mele au reuşit să dea de mine chiar şi din spatele gratiilor celulei lor de la Sing Sing[2]. M-au găsit. M-au torturat. Nu am vrut să le spun unde am ascuns aurul. M-au torturat o noapte întreagă. Apoi, văzând că nu pot stoarce nimic de la mine, mi-au tăiat mâinile ca oricine mi-ar fi văzut cadavrul să ştie că era vorba de un hoţ, apoi m-au împuşcat în inimă şi m- au lăsat acolo. Dar ei nu cunoşteau un lucru despre mine. Faptul că sunt

---

[1] Nume generic pentru grupările mafiote chinezeşti (n.trad.).

[2] Penitenciar de maximă securitate din New York (n.trad.).

unul din acei rari oameni cu inima pe partea dreaptă. Şansele sunt de una la un milion. Am supravieţuit. Prin puterea voinţei am supravieţuit operaţiei şi lunilor de recuperare în spital. În tot acest timp am plănuit încontinuu cum să mă fac nevăzut cu banii - cum să rămân cu ei, ce să fac cu ei.

Doctor No se întrerupse. Tâmplele păreau să îi zvâcnească uşor.

Silueta sa învelită în chimono, era mult mai agitată. Amintirile sale îl emoţionaseră. Pentru o clipă închise ochii şi se linişti. Bond se gândi: „Acum e momentul! Aş putea să sar pe el şi să-l omor? Să sparg paharul şi să-i înfig în gât un ciob?”

Doctor No deschise ochii.

— Sper că nu vă plictisesc? Sunteţi sigur? Mi s-a părut că pentru o secundă vă gândeaţi la altceva.

— Nu.

Momentul trecuse. Va mai avea altă ocazie? Bond măsură distanţa dintre fotoliile lor şi observă jugulara pulsândă, deasupra gulerului de la chimono.

Buzele mov, subţiri, reluară povestea:

— Acela a fost momentul unor decizii ferme şi clare, domnule Bond.

Când am ieşit din spital, m-am dus la Silberstein, cel mai mare comerciant de timbre din New York. Am cumpărat un plic, numai unul, plin cu cele mai rare timbre poştale din lume. Mi-a luat câteva săptămâni să fac rost de toate. Dar nu mi-a păsat cât plăteam, în New York, Londra, Paris, Zurich. Voiam să îmi lichidez aurul. Am investit totul în timbre. Simţisem apropierea celui de al Doilea Război Mondial. Ştiam că va creşte inflaţia. Ştiam că lucrurile de calitate se vor scumpi, sau cel puţin nu se vor deprecia. Iar între timp, îmi schimbam înfăţişarea. Mi-am smuls părul din rădăcini. Mi-am subţiat nasul, mi-am lărgit gura. Nu puteam deveni mai mic, aşa că m-am făcut mai înalt. Purtam pantofi cu talpă îngroşată pe interior. Au urmat săptămâni întregi de exerciţii care să îmi lungească coloana. Am învăţat să adopt o altă postură. Mi-am pus deoparte protezele pentru mâini şi am purtat mâini de ceară cu mânuşi. Mi- am schimbat numele în Julius No - Julius, după tatăl meu, iar No în semn de respingere, a lui şi a autorităţii de pretutindeni. Am renunţat la ochelari şi mi-am pus lentile de contact - una din primele perechi care se fabricaseră. Apoi m-am dus în Milwaukee, unde nu sunt chinezi, şi m-am înscris la facultatea de medicină. M-am îngropat în lumea academică, în lumea bibliotecilor şi a laboratoarelor, a sălilor de clasă şi a campusurilor. Iar acolo, domnule Bond, m-am dedicat complet studiului minţii umane şi a corpului uman. Pentru ce? Pentru că trebuia să aflu de ce e în stare această bucată de ţărână. Trebuia să învăţ în ce constau instrumentele mele, înainte de a mă folosi de ele în împlinirea următorului meu ideal - obţinerea imunităţii în faţa slăbiciunilor fizice, pericolelor materiale şi riscurilor vieţii de zi cu zi. Apoi, domnule Bond, având această bază sigură şi fiind bine înarmat împotriva aversiunilor lumeşti, aveam să pornesc în căutarea puterii - a puterii de a îi trata pe ceilalţi aşa cum am fost tratat şi eu, a puterii de viaţă şi de moarte, de a decide, de a judeca, de a respinge complet autoritatea exterioară. Pentru că, domnule Bond, fie că vă place sau nu, aceasta este esenţa puterii seculare.

Bond umplu pentru a treia oară paharul. Privi înspre Honeychile. Părea calmă, indiferentă - ca şi cum mintea i-ar fi fost în altă parte. Un zâmbet se aşternu pe chipul ei.

Doctor No adăugă pe un ton blând.

— Presupun că amândoi sunteţi înfometaţi. Aveţi puţină răbdare. O să
povestesc pe scurt. Aşadar, după cum am zis, am ajuns în Milwaukee. Mi- am terminat studiile la timp, am părăsit America şi am început să colind lu- mea. Mi-am dat titlul de „doctor" pentru că doctorii par de încredere şi pot pune întrebări, fără a trezi suspiciuni. Căutam un loc unde să mă stabilesc. Un loc unde războiul nu avea să ajungă. Căutam o insulă, o insulă care să fie cu totul numai a mea şi care să poată susţine o industrie. In cele din urmă am cumpărat Crab Key. Şi sunt aici de paisprezece ani. A fost o perioadă liniştită, profitabilă, fără niciun nor la orizont. Am fost intrigat de ideea de a transforma găinaţ în aur şi am abordat chestiunea cu multă pasi- une. Părea să fie o industrie ideală. Cererea era continuă. Păsările nu au nevoie decât să fie lăsate în pace. Fiecare din ele este o maşinărie de transformat peşte în găinaţ. Extracţia de guano este o simplă chestiune de a nu strica produsul, săpând prea mult. Singura problemă este costul mâinii de lucru. Un cubanez sau un jamaican câştiga pe atunci zece şilingi pe săptămână, lucrând pe o plantaţie de zahăr. Am adus o sută de muncitori pe insulă promiţându-le doisprezece şilingi. Guano-ul se vindea pe atunci la cincizeci de dolari tona. Socotelile ieşeau foarte bine, cu condiţia ca salariul să rămână acelaşi. Am făcut în aşa fel încât să îmi izolez comunitatea de inflaţie. Din când în când a trebuit să apelez la metode dure, dar rezultatul este că oamenii mei sunt mulţumiţi de salariile lor, pentru că sunt salariile cele mai mari pe care şi le pot închipui. Am cumpărat mai mulţi chinezi negri cu tot cu familii, pe post de supraveghetori. Primesc o liră pe săptămână, de om. Sunt rezistenţi şi mă pot baza pe ei. Ocazional a trebuit să fiu nemilos cu ei, dar au învăţat repede. Automat, populaţia insulei a crescut. Am adăugat câţiva ingineri şi câţiva constructori. Am început lucrările pe munte. Din când în când, aduceam şi echipe de specialişti pe salarii mari. Îi cazam separat de ceilalţi. Stăteau în munte până când le expirau contractele, iar apoi se îmbarcau pe o navă şi plecau. Au instalat aici sistemul de iluminat, ventilaţia şi liftul. Au construit camera aceasta. Am cumpărat material şi mobilă de peste tot din lume. Tot ei au construit şi faţada de sanatoriu care îmi maschează activitatea, în caz că într-o zi va naufragia vreun vas pe insulă, sau guvernatorul Jamaicăi se va trezi să îmi facă o vizită. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet. Trebuie să recunoaşteţi că sunt capabil, atunci când vreau, să îmi întâmpin vizitatorii cu mult fast - o măsură de precauţie înţeleaptă pentru viitor! Treptat, sistematic, mi-am construit fortăreaţa, în timp ce păsările defecau şi îşi aduceau contribuţia deasupra ei. Nu a fost uşor, domnule Bond. Ochii lui negri nu păreau să caute simpatie sau laude. Dar la sfârşitul anului trecut totul a fost gata. Reuşisem să am o bază sigură, foarte bine camuflată. Eram gata să trec la următorul pas - extinderea puterii asupra lumii exterioare.

Doctor No tăcu. Ridică braţele câţiva centimetri şi le repoziţionă cu calm înapoi în poală.

— După cum spuneam, domnule Bond, nu s-a văzut niciun nor pe cer în toţi aceşti paisprezece ani. Dar mereu a existat unul sub linia orizontului.

Ştiţi la ce mă refer? Mă refer la o pasăre, o blestemată de pasăre cunoscută sub denumirea de lopătar roz! Nu o să vă plictisesc cu toate detaliile, domnule Bond. Cunoaşteţi deja o parte din circumstanţe. Cei doi îngrijitori din mijlocul lacului primeau provizii din Cuba cu o şalupă. Aceeaşi şalupă le prelua rapoartele. Ocazional, şalupa aducea ornitologi din America pentru a petrece câteva zile în rezervaţie. Nu mă deranja. Accesul oamenilor mei în zonă era strict interzis, iar îngrijitorii nu aveau voie să se apropie de bază. Nu exista niciun contact. De la început, stabilisem cu cei de la Audubon Society că nu aveam de gând să intru în legătură cu reprezentanţii lor. Apoi, ce se întâmplă? Într-o zi, complet din senin, îmi trimit cu şalupa o scrisoare. Lopătarii roz deveniseră una din minunile ornitologice ale lumii. Audubon mă informează oficial că vor începe construcţia unui hotel în spaţiul administrat de ei, chiar lângă râul pe care aţi venit dumneavoastră ieri. Iubitorii de păsări din toată lumea vor veni aici pentru a le admira. Se vor turna filme. Conform scrisorii lor linguşitoare şi persuasive, Crab Key avea să fie o destinaţie renumită.

— Domnule Bond, zise el, ridicând din nou braţele. Zâmbetul fix căpăta treptat o nuanţă ironică Vă vine a crede? Intimitatea pe care mă
străduisem să o obţin! Planurile mele de viitor! Năruite de nişte pensionare cu păsările lor! Am verificat atent contractul de arendare. Am oferit un preţ generos pentru rezervaţie. Au refuzat. Aşa că am început să mă interesez de aceste păsări, să aflu ce obiceiuri au. Dintr-o dată, s-a conturat o soluţie. Una simplă! Omul fusese mereu cea mai mare ameninţare pentru aceste păsări. Lopătarii sunt extrem de timizi. Se sperie uşor. Am comandat din Florida un tanc de mlaştină - un vehicul folosit în industria petrolieră care poate merge pe orice fel de teren. L-am măsluit în aşa fel încât să scuipe flăcări şi să fie înfricoşător - nu numai pentru păsări, ci şi pentru oameni, trebuia să mă descotorosesc şi de îngrijitori. Iar în decembrie, pe timp de noapte, tancul meu a năvălit în rezervaţie. A distrus tabăra, amândoi îngrijitorii au fost raportaţi ca ucişi - deşi se pare că unul din ei a reuşit să scape şi a murit în Jamaica - cuiburile au fost arse, s-a creat panică în rândul păsărilor. Un succes total! Păsările s-au îmbolnăvit de stress. Au murit cu miile. Pe urmă primesc însă, o cerere de a aproba aterizarea unui avion pe pista mea. Avea să urmeze o anchetă. Am hotărât să accept. Părea o mişcare mai înţeleaptă. Am aranjat un accident. O camionetă care pierde controlul pe pistă exact la momentul aterizării. Avionul este distrus. Toate urmele camionetei sunt şterse. Trupurile victimelor sunt puse în sicrie, iar eu raportez tragedia. După cum mă aşteptam, urmează o altă anchetă. Este trimis un distrugător pe mare. Îl întâmpin pe căpitan cu mult fast. Poftesc echipajul pe insulă. Le arăt rămăşiţele taberei. Oamenii mei sugerează că cei doi şi-au pierdut minţile din cauza singurătăţii şi s-au luat la bătaie. Odată ce şi-a omorât colegul, cel rămas a dat foc taberei şi a fugit în canoea sa de pescuit. Este examinată şi pista. Oamenii mei relatează cum avionul a co- borât cu viteză prea mare. Cauciucurile au explodat probabil la impactul cu solul. Predăm sicriele. Totul este foarte trist. Ofiţerii sunt mulţumiţi. Nava pleacă. Pe insulă domneşte din nou pacea.

Doctor No tuşi delicat. Privea când la Bond, când la fată.

— Iar asta, dragi prieteni, este povestea mea, sau mai degrabă, primul capitol ai unei poveşti care va fi, mai mult ca sigur, lungă şi interesantă. Am

reuşit să îmi asigur iaraşi liniştea. Nu mai există lopătari roz, deci nici alţi îngrijitori. Categoric, Audubon Society vor hotărî să îmi accepte oferta Nici nu contează. Dacă încep iaraşi cu manevrele lor amărâte, multe alte nenorociri se vor abate asupra lor. Întâmplarea aceasta mi-a servit drept avertisment. De acum încolo nimeni nu mă va mai deranja.

— Interesant, spuse Bond. Interesantă istoric de caz. Aşadar, pentru asta a trebuit să îl eliminaţi pe Strangways. Ce aţi făcut cu el şi cu fata?

— Sunt pe fundul lacului Mona. Am trimis trei din cei mai buni oameni ai mei. Dispun de o maşinărie mică, dar eficientă în Jamaica. Am nevoie de ea. Sunt mereu cu ochii pe serviciile secrete din Jamaica şi Cuba. Este necesar pentru planurile şi acţiunile pe viitor. Amicul dumneavoastră, Strangways, îmi trezise suspiciuni atunci când începuse să se intereseze de noi. Din fericire, îi cunoşteam deja întregul program. Moartea sa şi a fetei a fost pur şi simplu o chestiune de a alege momentul potrivit. Sperasem că voi scăpa şi de dumneavoastră într-o manieră la fel de expeditivă. Aţi avut noroc. Dar ştiam ce fel de om sunteţi din dosarele de la King's House. Am ghicit că îmi veţi cădea în plasă, ca o muscă. Eram pregătit, iar când radarul a detectat canoea am ştiut că nu mai aveaţi cum să-mi scăpaţi printre degete.

— Radarul dumneavoastră nu e foarte eficient, spuse Bond. Au fost
două canoe. Cea pe care aţi văzut-o a fost a fetei. Vă spun, încă o dată, că ea
nu are nimic de a face cu
mine.

— Atunci este pur şi simplu ghinionul ei. Întâmplător, am nevoie de o femeie albă pentru un mic experiment. După cum am demonstrat mai devreme, domnule Bond, de obicei obţin ceea ce vreau.

Bond îl privi gânditor. Se întreba dacă merita să încerce măcar să îi
ciobească un pic scutul impenetrabil. Avea rost să îl amenințe? Să încerce un bluf? Avea pe mânecă doar un dolar de treflă. Ideea de a juca o carte aşa proastă aproape că îl plictisea. Îi răspunse pe un ton indiferent, aproape neglijent:

— Atunci înseamnă că v-a părăsit norocul, domnule Doctor No. În Londra există deja un dosar cu numele dumneavoastră. Observaţiile mele, analiza fructelor otrăvite, miriapodul, accidentul rutier, toate sunt la dosar. La fel şi numele domnişoarelor Chung şi Taro. Am lăsat instrucţiuni ca, în caz că nu mă întorc de pe Crab Key în trei zile, să mi se citească raportul şi să fie luate măsuri.

Bond tăcu. Faţa lui Doctor No era impasibilă. Ochii şi gura nu se clintiseră deloc. Vena jugulară pulsa regulat. Bond se aplecă. Spuse încet:

— Dar pentru fată, şi numai pentru ea, sunt dispus să cad la învoială, domnule Doctor No. În schimbul întoarcerii noastre în Jamaica nevătămaţi, veţi avea dreptul la o săptămână în care să vă pregătiţi fuga. Vă puteţi urca în avion, cu clasor de timbre cu tot, şi să încercaţi să vă faceţi nevăzut.

Bond se afundă în fotoliu.

— Ce părere aveţi, domnule Doctor No?

Capitolul 16

Orizonturile agoniei

Din spatele lui Bond, se auzi încet o voce:

— Cina este servită.

Bond se întoarse. Era bodyguardul. Lângă el se afla un alt bărbat, care ar fi putut fi fratele său geamăn. Stăteau acolo, două pachete de mușchi, cu mânecile chimonoului trase peste degete, privind înspre Doctor No.

— A, este deja ora nouă. Doctor No se ridică încet în picioare. Urmați-mă! Putem continua discuția într-un cadru mai intim. Ați fost foarte amabili să mă ascultați cu atâta îngăduință. Sper ca modestia bucatelor și a vinului servit să nu vă pună în continuare la încercare.

O ușă dublă se deschise în spatele celor doi bărbați îmbrăcați în alb. Bond și fata îl urmară pe Doctor No într-o încăpere octogonală cu lambriuri de mahon, din tavanul căreia atârna un candelabru de argint cu lumânări în suporți de sticlă. Sub candelabru, pe centru, se afla o masă rotundă mare, din lemn de mahon, aranjată pentru trei persoane. Argintul și sticla sclipeau primitor. Covorul mat, bleumarin părea voluptuos de moale. Doctor No ocupă scaunul cu spătar înalt din mijloc, și o pofti pe Honey în dreapta lui. Se așezară iar fiecare își așternu în poală șervetul de mătase albă.

Bond era dezgustat de falsa ceremonie și de luxul încăperii. Ar fi rupt șervetul în bucățele, i l-ar fi înfășurat lui Doctor No în jurul gâtului și ar fi strâns până când i-ar fi crăpat lentilele în ochii săi demonici.

Cei doi bodyguarzi purtau mânuși albe de bumbac. Serveau mâncarea cu o îndemânare delicată, ocazional ghidați de câte o remarcă scurtă în chineză a lui Doctor No.

La început, Doctor No, părea îngândurat. Savură pe rând trei feluri diferite de supă, ducând la gură o lingură cu mâner scurt, pe care o putea apuca cu ușurință între cleşti. Bond încerca să își ascundă temerile față de Honey. Stătea relaxat în scaun, forțându-se să bea și să mănânce cu poftă. Discuta vesel despre Jamaica cu fata - despre păsări, animale și flori, fiind un subiect pe care ea îl cunoștea foarte bine. Din când în când, picioarele li se atingeau pe sub masă. Părea aproape bucuroasă. Bond avea impresia că imitau excelent un cuplu de tineri logodiți, la masă cu un unchi nesuferit.

Bond nu avea nicio idee dacă încercarea lui fragilă de intimidare funcționase. Nu credea că șansele erau prea mari. Doctor No, cu povestea sa, avea o aură de invincibilitate. Biografia incredibilă părea a fi adevărată. Nu exista niciun element implauzibil. Poate că erau și alți oameni pe lume care își construiseră imperii personale - departe de ochii lumii, în locuri unde nu existau martori și unde puteau face tot ce doreau. Dar ce anume plănuia Doctor No să facă în continuare, după ce va fi strivit muștele care îi ieșiseră în cale? Și dacă - odată cu moartea lui Bond și a lui Honeychile – Londra ar depista indiciile care îl aduseseră pe Bond aici? Probabil că le-ar depista. Se putea baza pe Pleydell-Smith. Pe analiza fructelor otrăvite. Dar unde ar reuși să ajungă succesorul lui Bond? Nu foarte departe. Și nu va exista nimic care să confirme implicarea fetei. În Morgan's o Harbour vor crede că s-a înecat într-una din expedițiile ei.

Era greu de crezut că putea exista ceva care să împiedice al doilea capitol al vieţii lui Doctor No, oricare ar fi acesta.

Dincolo de schimbul de vorbe dintre el şi fată, Bond se pregătea pentru ce era mai rău. Avea la dispoziţie multe arme pe masă. Când i se aduseră cotletele, perfect preparate, Bond alese cu greu un cuţit, până la urmă îl preferă pe cel de pâine. Continuă discuţia de la masă, trăgând

discret înspre el cuţitul mare de friptură. Cu un gest larg al mâinii drepte, răsturnă paharul de şampanie, iar în fracţiunea de secundă a impactului, cu mâna stângă, reuşi să strecoare cuţitul în mâneca chimonoului. Între scuzele sale şi eforturile bodyguarzilor de a şterge lichidul vărsat, Bond ridică braţul stâng, lăsând cuţitul să alunece pe mânecă în jos, apoi pe interiorul chimonoului, până ce îi simţise atingerea rece în dreptul coastelor. Terminând cotletele, îşi potrivi mai strâns cordonul de mătase în jurul taliei, în aşa fel încât cuţitul să ajungă presat de abdomen. În contact cu pielea, lama de oţel devenea din ce în ce mai caldă.

Urmă cafeaua, apoi cina luă sfârşit. Cei doi bodyguarzi reapărură,

oprindu-se în spatele scăunelelor lui Bond şi Honeychile. Stăteau cu braţele încrucişate, impasibili, imobili, ca doi călăi.

Doctor No aşeză cu grijă ceaşca pe farfurie, îşi rezemă cele două

gheare metalice de masă. Postura sa părea să fie mai dreaptă. Se întoarse câţiva centimetri în direcţia lui Bond. Niciun gând nu părea să îi umbrească faţa. Ochii erau duri şi direcţi. Gura subţire se încreţi şi vorbi.

— Sunteţi mulţumit de cină, domnule Bond?

Bond luă o ţigară din tabachera argintie din faţa lui şi o aprinse. Se juca cu bricheta argintie de masă. Presimţea că avea să se întâmple ceva rău. Trebuia cumva să sustragă bricheta. Focul putea fi folosit ca armă. Răspunse detaşat:

— Da. A fost excelentă. Se întoarse spre fată, apoi se aplecă deasupra mesei, sprijinindu-şi coatele pe margine. Încrucişă mâinile, înşfăcând bricheta dintr-o mişcare.

— Sper că am comandat ce-ţi place, zâmbi el înspre Honey.

— Da, a fost minunată, răspunse amiabil fata. Pentru ea, petrecerea

încă nu se terminase.

Bond fuma cu poftă, gesticulând excesiv din mâini, pentru a crea o

atmosferă dinamică. Se întoarse spre Doctor No. Stinse ţigara, se lăsă pe spate în scaun şi îşi încrucişă braţele. Reuşise să ascundă bricheta la subraţ. Zâmbi binevoitor.

— Iar acum ce urmează, domnule Doctor No?

— Putem trece la amuzamentele de seară, domnule Bond. Bănuiesc că

oferta dumneavoastră este o cacialma. Oamenii din domeniul dum-

neavoastră nu procedează aşa cum aţi spus. Se trimit rapoarte de rutină la sediul central. Astfel, şeful este informat constant de progresul unei anchete. Cunosc lucrurile acestea. Agenţii secreţi nu procedează aşa cum susţineţi că aţi făcut dumneavoastră. Citiţi prea multe romane de suspans. Micul discurs pe care l-aţi ţinut duhneşte a prefăcătorie. Nu, domnule Bond, nu vă accept povestea. Dacă este adevărată, sunt pregătit să înfrunt consecinţele. Aş risca prea mult să fiu întors din drum. Să vină poliţia, să vină soldaţii. Unde sunt bărbatul şi fata? Ce bărbat şi ce fată? Nu ştiu nimic. Vă rog să plecaţi. Perturbaţi activitatea de pe guaneră. Ce dovezi aveţi? Aveţi un mandat de percheziţie? Legea engleză este foarte strictă, domnilor. Duceţi-vă acasă şi lăsaţi-mă în pace cu cormoranii mei cu tot. Vedeţi, domnule Bond? Şi haideţi să presupunem că se ajunge la ce e mai

rău. Că sunt trădat de unul dintre agenţii mei, ceea ce e complet improbabil (Bond îşi aminti cum rezistase domnişoara Chung). Ce am de pierdut? Încă doi morţi la socoteală. Dar domnule Bond, un om nu poate fi spânzuarat decât o singură dată.

Capul lui înalt, în formă de pară se clătina dezaprobator.

— Mai aveţi ceva de adăugat? Mai aveţi vreo întrebare? Vă aşteaptă pe amândoi o noapte plină. Întrevederea noastră se apropie de sfârşit. Ţin la orele mele de somn. Mâine acostează transportul lunar şi trebuie să supraveghez încărcarea. Va trebui să petrec întreaga zi pe debarcader. Aşadar, domnule Bond?

Bond se uită înspre fată. Chipul ei căpătase o paloare morbidă îl privea pierdută aşteptând un miracol din partea lui. Bond se uită la mâinile sale. Îşi examină cu atenţie unghiile. Căutând să câştige timp, întrebă:

— Şi apoi? Ce aveţi în program după ziua de mâine în care sunteţi ocupat cu găinaţul? Care este următorul capitol pe care credeţi că îl veţi scrie?

Bond nu ridică privirea. Vocea joasă liniştită şi autoritară îi ajunse la urechi de parcă îi vorbea din cer.

„Ah, da. Probabil eraţi curios. Domnule Bond, aveţi obiceiul de a cerceta neîncetat. Mergeţi cu el până în pânzele albe. Admir asemenea calităţi la un om care mai are doar câteva ore de trăit. Aşa că am să vă spun. Voi trece la următoarea pagină. Dacă asta vă consolează. Locul nu înseamnă doar găinaţ. Instinctele dumneavoastră nu v-au trădat. Insula aceasta domnule Bond, este pe cale de a deveni cel mai mare centru tehnologic din lume”.

— Chiar aşa? Bond se uita în continuare în pământ.

— Cu siguranţă ştiţi că Insula Turks, la aproape cinci sute de kilometri depărtare, prin Windward Passage, este cel mai importat centru de testare a rachetelor teleghidate din Statele Unite?

— Este un centru importat, da.

— Poate că aţi citit de rachetele care şi-au greşit traiectoria în ultima vreme? SNARK[1], de exemplu, a ajuns în pădurile braziliene în loc să ajungă în adâncurile din sudul Atlanticului.

— Da

— Ţineţi minte că nu a răspuns comenzilor telemetrice de a schimba traiectoria şi nici de a se autodistruge. Părea să fie posedată.

„Da, îmi amintesc”.

— Au mai fost şi alte eşecuri, eşecuri decisive, dintr-o lungă listă de prototipuri - ZUNI, MATADOR, PETREL, REGULUS, BOMARC - atâtea nume, atâtea schimbări, nici nu le ţin minte pe toate. În fine, domnule Bond, Doctor No nu putea să nu strecoare o notă de mândrie în voce, poate ar fi cazul să ştiţi că marea majoritate a acelor eşecuri au fost provocate de pe Crab Key.

— Nu mai spuneţi!

— Nu mă credeţi. Nu contează. Sunt alţii care mă cred. Alţii care au

fost martori la desfiinţarea unei serii întregi, rachetele MASTODONT, după repetate erori de navigaţie şi de receptare a comenzilor radio transmise de pe Insula Turks. Ruşii mă cred. Ruşii sunt partenerii mei în această aventură. Mi-au pregătit şase oameni. Doi dintre ei sunt acum la post, urmărind frec- venţele radio, în funcţie de care se deplasează aceste arme. Deasupra

---

[1] SNARK - Model de rachetă nucleară, folosit de forţele aeriene ale Statelor Unite ale Americii
(n.trad.).

noastră, în galeriile săpate în stâncă, se află aparatură în valoare de un milion de dolari, domnule Bond, aparatură care transmite semnale în ionosferă, aşteptând să blocheze undele lor. Iar, din când în când, este lansată câte o rachetă cu o traiectorie de opt sute de kilometri spre un punct din Atlantic. Iar noi o urmărim, la fel de clar cum o urmăresc şi cei de la panoul de control de pe Insula Turks. Apoi impulsurile noastre bruiază racheta şi o ia razna, se prăbuşeşte în mare, se autodistruge, sau îşi schimbă traiectoria. Încă un test eşuat. Vina cade pe operatori, pe designeri, pe producători. Panică la Pentagon. Trebuie să încerce altceva alte frecvenţe, alte tipuri de metal, alte transmiţătoare. Bineînţeles, continuă Doctor No sincer, avem şi noi problemele noastre. Urmărim prea multe lansări de antrenament, fără să afectăm prototipii noi. Dar în cazurile acestea luăm legătura imediat cu Moscova. Da, am primit de la ei până şi un codificator, cu frecvenţe şi programe proprii. Iar ruşii analizează situaţia. Vin cu sugestii. Noi le încercăm. Este ca şi cum ai atrage atenţia unui om în mulţime, domnule Bond. La un moment dat, sus în stratosferă racheta ne recunoaşte semnalul. Ne recunoaşte, îi putem vorbi direct şi o facem să se răzgândească.

Doctor No tăcu.

— Nu vi se pare interesantă, domnule Bond, această ramură paralelă a afacerilor mele cu guano? Vă asigur că este foarte profitabilă Şi s-ar putea
să nu se oprească aici. Poate comuniştii din China îmi vor oferi mai mult. Cine ştie. Deja mi-am pus antenele în mişcare.

Bond ridică privirea. Se uită gânditor la Doctor No. Aşadar, avusese dreptate. Chiar era ceva mult mai mare în spatele acestei poveşti. Era un joc serios, un joc care explica totul, un joc ancorat clar în lumea spionajului internaţional, un joc cu o miză uriaşă. Ca să vezi! Acum toate piesele puzzle- ului se potriveau perfect. Pentru asta merita într-adevăr să sperii câteva păsări şi să omori câţiva oameni. Izolare? Bineînţeles că Doctor No trebuia să-i elimine pe amândoi. Putere? Asta era. Doctor No făcea afaceri serioase.

Bond se trezi privind reverenţios ochii negri.

— Va trebui să omorâţi mult mai mulţi oameni pentru a ţine situaţia sub control, domnule Doctor No. Valoarea este uriaşă Aveţi o proprietate foarte bună aici - mult mai bună decât aş fi crezut. Mulţi oameni vor încerca să ciupească din tort. Sunt curios cine o să fie primul care o să reuşească şi o să vă omoare. Oamenii de deasupra, arătă spre tavan, cei care au fost pregătiţi la Moscova? Sunt tehnicieni. Mă întreb ce ordine primesc de la Moscova. Nici dumneavoastră nu ştiţi, nu-i aşa?

— Continuaţi să mă subestimaţi, domnule Bond. Sunteţi un om încăpăţânat, mai prost decât mă aşteptam. Sunt conştient de aceste posi- bilităţi. Am avut grijă ca unul din aceşti oameni să devină supraveghetorul meu secret. Are dubluri ale codurilor şi o copie a codificatorului. Locuieşte într-o altă parte a muntelui. Ceilalţi cred că a murit. Verifică toate programele. Îmi trimite evidenţa traficului. Până acum în înştiinţările de la Moscova nu a existat nici urmă de conspiraţie. Sunt precaut şi voi fi precaut în continuare. După cum spuneam, mă subestimaţi.

— Nu vă subestimez, domnule Doctor No. Sunteţi un om extrem de
grijuliu, dar aveţi prea multe conturi neîncheiate. În domeniul meu, sunt în

aceeaşi situaţie. Cunosc sentimentul. Dar câteva sunt chiar foarte urâte.

Legătura cu chinezii, de exemplu. Nu mi-ar plăcea să am aşa ceva în spate. FBI-ul ar trebui să vă dea cele mai puţine bătăi de cap - jaf şi identitate falsă, iar pe ruşi îi cunoaşteţi la fel de bine ca mine? Sunteţi „cel mai bun prieten” la momentul acesta. Însă ruşii nu umbă cu parteneri. Vor vrea să preia ei frâiele - să vă scoată din joc cu un glonţ. Apoi mai este dosarul Serviciilor Secrete Britanice, pentru care lucrez. Chiar vreţi să îl îngroşaţi, omorându-mă? Dacă aş fi în locul dumneavoastră, nu aş face asta. Suntem o adunătură de oameni tenace. Dacă se întâmplă ceva cu mine şi cu fata, vă veţi da seama cât de mică şi neajutorată este, de fapt, insula Crab Key.

— Nu poţi juca cu mize mari fără să îţi asumi riscuri, domnule Bond. Accept pericolele şi, atât cât am putut, m-am pregătit să le înfrunt. Vedeţi, domnule Bond, vocea joasă căpătă o nuanţă lacomă, sunt pe cale de a realiza lucruri şi mai mari. Capitolul Doi, de care am pomenit, promite o asemenea răsplată la care numai un prost ar renunţa pentru că îi e frică. V-am spus că putem controla undele după care se ghidează rachetele. Le pot face să-şi schimbe traiectoria şi să ignore comenzile radio. Ce aţi zice, Domnule Bond, dacă aş merge mai departe? Dacă aş reuşi să le orientez spre apele din jurul insulei mele şi să recuperez secretele fabricaţiei lor. În prezent, distrugătoarele americane din sudul Atlanticului recuperează aceste rachete când ajung să se paraşuteze în mare. Câteodată paraşutele nu se deschid. Câteodată nu se activează sistemele de autodistrugere. Nimeni de pe Insula Turks nu ar fi surprins dacă din când în când, un prototip al unei serii noi ar deraia şi ar ajunge pe lângă Crab Key. La început, cel puţin, ar fi considerată o eroare mecanică Mai târziu, e posibil să descopere că racheta se ghida după alte semnale radio în afară de ale lor. S-ar porni un război al undelor. Vor încerca să localizeze originea semnalelor false. Odată ce m-ar descoperi, mi-aş împlini o ultimă dorinţă. Rachetele lor ar lua-o razna. S-ar îndrepta spre Havana, spre Kingston, înapoi spre Miami. Chiar şi fără focos, domnule Bond, cinci tone de metal, deplasându-se cu o mie şase sute de kilometri la oră pot cauza pagube serioase într-un oraş aglomerat. Iar apoi? Apoi s-ar crea o stare de panică, ar urma protestele publice. Se va pune capăt experimentelor. Baza de pe Insula Turks va fi închisă. Şi cât ar plăti Rusia pentru toate acestea domnule Bond? Cât, în plus, pentru fiecare prototip recuperat? Să spunem, zece milioane de dolari pentru întreaga operaţiune? Douăzeci de milioane? Pentru ei ar fi o victorie fără de preţ în cursa tehnologiei militare. Aş putea să cer un cec în alb. Nu-i aşa, Domnule Bond? Şi nu-i aşa că aceste considerente fac ca ameninţările dumneavoastră să pară insignifiante?

Bond nu spuse nimic. Nu mai era nimic de spus. Dintr-o dată era înapoi în camera liniştită, de la etaj, în Regent's Park. Putea auzi ploaia bătând uşor la geam, iar vocea lui M., iritată sarcastic, spunând, „ceva, o poveste nenorocită cu nişte păsări... o vacanţă la soare o să-ţi prindă bine... anchetă de rutină”. Iar el, Bond, luase o canoe, un pescar şi mâncare de drum şi plecase acum câte zile, câte săptămâni? - să „arunce o privire”. Ei bine, aruncase o privire în Cutia Pandorei. Primise răspunsurile, aflase secretele - iar acum? Acum urma să fie condus politicos spre propriul mormânt, îngropând cu el secretele şi pe sărmana fată care venise după el în această aventură. Bond fu copleşit de amărăciune, pentru o secundă credea

că îi va fi greaţă. Luă în mână paharul de şampanie şi îl goli dintr-o înghiţitură Spuse dur:

— În regulă, domnule Doctor No. Să înceapă odată spectacolul. Ce aveţi în program - cuţite, gloanţe, otravă, ştreang? Dar haideţi mai repede, m-am săturat de dumneavoastră.

Buzele lui Doctor No formară într-o linie mov, subţire. Ochii străluceau ca două pietre de onix, sub fruntea netedă ca o bilă de biliard. Masca de politeţe dispăruse. În scaunul înalt stătea Marele Inchizitor. Era timpul pentru *peine forte et dure*[1].

La comanda lui Doctor No, bodyguarzii făcură un pas înainte şi îi înşfăcară pe cei doi de coate, încolăcindu-le dureros mâinile de braţele scaunelor. Cei doi nu opuseră rezistenţă. Bond era concentrat pe bricheta prinsă la subsuoară.

Mânuşa albă strângea braţul ca într-o menghină.

— Îmi pare rău, Honey. Mi-e teamă că nu o să apucăm să ne jucăm împreună, până la urmă. Ochii fetei, pe chipul ei palid, erau vineţi de spaimă. Buzele îi tremurau.

— O să doară? spuse ea.

Întoarse capul spre fată şi zâmbi.

— Linişte! plesni vocea lui Doctor No ca un bici. Gata cu prostiile. Bineînţeles că o să doară. Sunt interesat de durere. Sunt de asemenea interesat să aflu cât de mult poate îndura corpul uman. Din când în când fac experimente pe oamenii mei care trebuie pedepsiţi. Şi pe intruşi. Amândoi mi-aţi pricinuit multe probleme. La rândul meu, vreau să vă pricinuiesc multă durere. O să ţin evidenţa rezistenţei voastre. Totul va fi înregistrat. Morţile voastre vor servi unui scop ştiinţific. Niciodată nu risipesc material uman. Experimentele nemţilor pe oameni vii, din timpul războiului au fost de mare folos ştiinţei. A trecut un an de când am omorât pe cineva prin metoda pe care a ales-o pentru tine, femeie. Era o negresă. A rezistat trei ore. A murit de frică. Voiam o fată albă pentru a face o comparaţie. Nu am fost surprins când mi s-a spus că ai ajuns pe insulă. De obicei obţin ceea ce vreau.

Doctor No se afundă în scaun. Ochii o fixau acum pe fată, studiindu-i reacţiile. Ea se holba înapoi la ei, aproape hipnotizată, ca un şoarece de câmp în faţa unui şarpe cu clopoţei.

Bond scrâşni din dinţi.

— Eşti din Jamaica, aşa că ştii la ce mă refer, continuă Doctor No. Insula aceasta se numeşte Crab Key. Iar numele vine de la faptul că este infestată de crabi, crabi de pământ - jamaicanii le spun „crabi negri”. Îi ştii. Cântăresc cam jumătate de kilogram şi sunt cât farfuriile de mari. În perioada aceasta a anului ies cu miile din găurile lor de pe ţărm şi urcă înspre munte. Aici, în relieful de coral, se adăpostesc din nou în găuri şi se înmulţesc. Umblă în batalioane de câteva sute, deodată. Trec peste orice şi prin orice. În Jamaica trec şi prin casele care le stau în cale. Sunt ca lemingii din Norvegia. Migrează în masă, instinctiv. Doctor No tăcu. Continuă încet. Dar există o diferenţă. Crabii aceştia devorează tot ceea ce le

[1] „Pedeaspă grea şi dură” (fr; n. trad.).

iese în cale. Iar la momentul acesta, femeie, vin în „fugă”. Chiar acum, gonesc pe munte în sus, cu zecile de mii, în valuri imense de roşu, oranj şi negru, mişună răzuind suprafaţa stâncii. Iar în seara aceasta, vor găsi în mijlocul drumului, un trup gol de femeie azvârlit în faţa lor - un adevărat festin - cleştii vor simţi carnea vie şi caldă, iar unul din ei se va năpusti cu ghearele şi apoi... apoi...

Fata gemu. Capul îi căzu brusc într-o parte. Leşinase. Bond încercă să sară în picioare. Scuipă printre dinţi o tiradă de înjurături. Mâinile uriaşe ale bodyguardului îl ţintuiau dureros. Nici nu se putea clinti din scaun. După un timp se potoli. Aşteptă să îşi calmeze glasul şi spuse pe un tonul cel mai veninos posibil:

— Nenorocitule. O să arzi în focurile iadului.

Doctor No schiţă un zâmbet.

— Domnule Bond, nu recunosc existenţa iadului. Poate vor începe cu gâtul feţei sau cu inima, fiind atraşi de ritmul pulsului. In cazul acesta nu ar dura mult. Consolaţi-vă cu ideea.

Spuse apoi ceva în chineză. Bodyguardul din dreptul fetei se aplecă şi o săltă din scaun peste umăr, ca pe un copil. Braţele ei lungi se bălăngăneau
în jos, iar părul se revărsa în cascade aurii. Bodyguardul se îndepărtă şi ieşi din cameră, închizând silenţios uşa în urma lui.

Pentru un moment, încăperea rămase complet tăcută. Bond se gândea
doar la cuţiul de la brâu şi la bricheta pe care o strângea la subraţ. La ce i-ar folosi cele două bucăţi de metal? Ar putea să ajungă în dreptul lui Doctor No?

Doctor No vorbi încet:

— Spuneaţi că puterea este o iluzie, domnule Bond. V-aţi răzgândit?
Puterea mea de a alege această moarte pentru fată cu siguranţă nu este o iluzie. Totuşi, haideţi să continuăm cu sfârşitul dumneavoastră. Şi acolo se găsesc câteva elemente inovatoare. Vedeţi, domnule Bond, sunt interesat de anatomia curajului.

— În contextul capacităţii oamenilor de a rezista. Dar cum putem
măsura rezistenţa umană? Cum am putea face un grafic al voinţei de a su-pravieţui, de a tolera durerea, de a învinge frica? M-am gândit mult la acest aspect şi cred că am ajuns la o soluţie. Bineînţeles, este doar o metodă improvizată, dar voi învăţa din experienţă, pe măsură ce voi testa tot mai mulţi subiecţi. V-am pregătit pentru experiment cât am putut de bine. V-am dat un sedativ în aşa fel încât să aveţi corpul odihnit şi v-am oferit de mâncare pentru a vă recăpăta puterile. Pe viitor, alţi - cum să le spunem - pacienţi, vor avea parte de acelaşi tratament. Se va porni de pe aceeaşi treaptă, din punctul acesta de vedere. Ce urmează este doar o chestiune ce ţine de puterea de rezistenţă a fiecărui individ. Doctor No tăcu, privindu-l pe Bond în faţă. Vedeţi, domnule Bond, tocmai am terminat de construit o cursă cu obstacole, o cursă împotriva morţii. Nu voi mai dezvălui alte detalii, întrucât aspectul surpriză este unul din factorii generatori de frică importanţi. Pericolele necunoscute sunt cele mai presante, cele care solicită cel mai mult rezervele de curaj. Îmi place să cred că probele pe care vi le-am pregătit sunt pline de elemente neaşteptate. Va fi deosebit de interesant, domnule Bond, ca primul meu

competitor să fie un om cu asemenea calităţi fizice. Va fi foarte interesant să observ cât de departe veţi ajunge pe traseul

pe care l-am conceput. Ar trebui să stabiliţi un record greu de bătut pentru viitorii alergători. Am mari aşteptări de la dumneavoastră. Veţi ajunge departe, dar când inevitabilul se va produce şi nu veţi reuşi să treceţi de un obstacol, oamenii mei vă vor recupera trupul, iar eu voi examina cu cea mai mare atenţie condiţia rămăşiţelor dumneavoastră pământeşti. Datele vor fi înregistrate. Veţi fi primul punct de pe grafic. Este chiar o onoare, nu-i aşa, domnule Bond?

Bond nu răspunse. Ce naiba însemna asta? În ce consta testul ăsta? Exista vreo şansă de supravieţuire? Putea găsi o cale de scăpare pentru a ajunge la fată înainte de a fi prea târziu, chiar dacă ar fi însemnat să îi ia viaţa pentru a o scăpa de chinuri? Încet, Bond îşi adună curajul, protejându-şi mintea de sufocanta frică de necunoscut şi concentrându-şi întreaga fiinţă pe dorinţa de supravieţuire. Nu ştia cum, dar mai presus de orice, trebuia să se agaţe de armele pe care le avea.

Doctor No se ridică. Păşi încet înspre uşă, apoi se întoarse. Ochii negri, goi, ameninţători îl fixau pe Bond din prag. Înclină uşor capul. Buzele vinete se încreţiră din nou.

— Sper să faceţi o cursă bună pentru mine, domnule Bond. După cum se zice, vă urez numai
bine.

Doctor No se întoarse, iar chimonoul cenuşiul dispăru silenţios în spatele uşii.

Capitolul 17

Ţipătul prelung

În lift se afla un bărbat. Uşile erau deschise, aşteptând. James Bond, în continuare imobilizat, era condus înăuntru. Acum sala de mese rămăsese goală. Cât va dura până când bodyguarzii se vor întoarce să strângă farfuriile şi vor observa ce lipsea? Uşile se închiseră etanş. Liftierul stătea în dreptul butoanelor în aşa fel încât Bond nu putea vedea pe ce apăsa. Păreau să urce. Bond încercă să aprecieze distanţa. Liftul se opri. Părea să fi trecut mai puţin timp faţă de prima dată, atunci când coborâseră. Uşile se deschiseră în capătul unui coridor gri, neamenajat, săpat în piatră. Părea lung de aproape douăzeci de metri.

— Joe, aşteaptă-mă, zise bodyguardul lui Bond liftierului. Mă întorc imediat.

Bond fu condus până în capătul opus al coridorului, trecând pe lângă uşi numerotate alfabetic. Slab, se auzea un zgomot continuu de motor, iar din spatele unei uşi, Bond auzi pentru o secundă un hârşâit de unde statice. Păreau să fie într-o sală a maşinilor, în inima muntelui.

Ajunseră la uşa din capăt. Cu negru, era inscripţionată litera Q. Era întredeschisă, iar bodyguardul îl împinse pe Bond înăuntru. Dincolo de uşă, se afla o celulă gri de aproximativ douăzeci de metri pătraţi. Era goală, cu excepţia unui scaun de lemn, pe care aşteptau, proaspăt spălaţi şi frumos împăturiţi, jeanşii negri şi cămaşa albastră a lui Bond.

Bodyguardul îi dădu drumul. Bond se întoarse şi privi atent faţa latră, gălbuie, încadrată de părul creţ. Ochii umezi, căprui păreau să licărească de curiozitate şi plăcere. Bărbatul ţinea o mână pe clanţă.

— Ei bine, asta e, îi spuse el lui Bond. Ai ajuns la punctul de pornire. Poţi să rămâi să putrezeşti aici, sau să încerci să găseşti drumul. Cursă plăcută!

Bond hotărî că merita se încerce. Se uită înspre liftierul care îi supraveghea din celălalt capăt. Vorbi încet:

— Cum ţi-ar plăcea să câştigi zece mii de dolari, garantat, şi un bilet până oriunde vrei în lume?

Urmări expresia bodyguardului. Gura se arcui într-un zâmbet larg, în spatele căruia se iviră nişte dinţi maronii, tociţi inegal după ani întregi de ros trestii de zahăr.

— Mersi, domnu'. Dar aş prefera să nu mor.

Bărbatul se trase mai aproape de uşă. Bond şopti disperat:

— Am putea să fugim de aici amândoi.

Buzele groase rânjiră batjocoritor:.

— Scuteşte-mă! zise el. Uşa se închise cu un zgomot ferm.

Bond ridică din umeri. Aruncă un ochi înspre uşă. Era din metal solid şi nu avea clanţă pe dinăuntru. Nu se mai osteni încercând să o spargă. Trase scaunul şi se aşeză pe grămada de haine împăturite, privind în jur. Pereţii erau complet goi cu excepţia unui grilaj de ventilaţie mai lat decât umerii săi. În mod clar era calea de ieşire. În afară de aerisire, mai observă un hublou din sticlă groasă, mai îngust decât capul lui Bond, fix deasupra uşii. Reflecta lumina de pe coridor în încăpere. Nu mai era nimic altceva. Nu avea rost să mai piardă timpul. Era probabil în jur de zece treizeci. Afară, Honey era deja întinsă undeva pe un povârniş, aşteptând apropierea tumultoasă a crabilor, lovind cu ghearele lor în stâncă. Bond se îngrozi închipuindu-şi trupul palid zăcând sub cerul înstelat. Se ridică brusc. Ce dracu' tot aştepta? Era cazul să pornească, indiferent de ce s-ar fi aflat de partea cealaltă a grilajului.

Bond scoase cuţitul şi bricheta şi lepădă chimonoul. Luă pe el pantalonii şi cămaşa, vârând bricheta în buzunarul de la şold. Îşi trecu degetul peste tăişul lamei. Era foarte ascuţit. Ar fi fost şi mai bine dacă nu ar fi avut vârful bont. Îngenunche şi începu să frece cuţitul de podeaua din piatră. După un sfert de oră de trudă, fu mulţumit. Nu era chiar un stilet, dar acum putea înjunghia şi tăia cu el. Bond luă cuţitul între dinţi, poziţionă scaunul sub aerisire şi se urcă pe el. Grilajul! Presupunând că îl putea smulge din balamale, ar fi putut folosi sârma din rama groasă pe post de suliţă. Ar însemna să aibă trei arme. Bond întinse mâna, gata să apuce grilajul între degete.

O clipă mai târziu era întins pe jos, cu capul julit, acolo unde se izbise de podea, şi braţul pulsând dureros, ca o arsură. Zăcea năuc, amintindu-şi doar de o scânteie albastră şi un bâzâit electric, înainte de a se prăbuşi.

Bond se aşeză în genunchi şi rămase nemişcat. Se aplecă, scuturând din cap ca un animal rănit. Simţi mirosul de carne arsă. Ridică braţul drept în faţa ochilor. Perniţele degetelor erau arse, roşii. Imaginea îi înteţi durerea. Înjură nervos şi se ridică încet în picioare. Aruncă un ochi înspre grilajul de sârmă, vrând parcă să vadă dacă, precum un şarpe, se pregătea de un nou atac. Înverşunat, propti din nou scaunul de perete. Luă cuţitul şi tăie o fâşie din chimonoul aruncat pe jos, apoi o înfăşură strâns în jurul degetelor. Se urcă iarăşi pe scaun şi analiză grilajul. Pe acolo trebuia să iasă. Şocul

electric ar fi trebuit să îl înmoaie - fusese pregătit ca o mostră a durerii ce îl aştepta mai departe. Mai mult ca sigur, cauzase un scurtcircuit. Mai mult ca sigur, curentul fusese deja oprit. Aruncă rapid o privire, apoi întinse mâna spre sita de sârmă. Îşi strecură degetele prin ochiurile grilajului şi apucă strâns.

Nimic! Nu se întâmplă nimic - era o simplă sârmă. Bond pufni. Se simţi eliberat. Trase de grilaj şi acesta cedă un pic. Trase din nou şi rămase cu el în mână, atârnând de două fire de liţă care ieşeau din perete. Bond smulse grilajul şi coborî de pe scaun. Da, putea desprinde rama. Începu să destrame sita. Apoi, folosind scaunul pe post de ciocan, îndreptă bucata de sârmă groasă.

Zece minute mai târziu, Bond avea o suliţă strâmbă, lungă de peste un metru. Unul din capete, care fususe iniţial tăiat cu patentul, era acum ascuţit. Nu ar fi străpuns prin haine, dar putea fi înfipt în faţă sau în gât. Proptind suliţa între uşa metalică şi podea, şi trăgând cu toată puterea, Bond reuşi să îndoaie celălalt capăt într-un fel de cârlig. Măsură sârma pe lângă picior. Era prea lungă. O îndoi la mijloc şi o strecură pe cracul pantalonilor. Atârna din talie până deasupra genunchiului. Se urcă din nou pe scaun şi, cu grijă, se agăţă de marginea gurii de aerisire. Nu fu surprins de niciun şoc electric. Îşi săltă corpul în gaură şi rămase întins pe burtă, privind înainte.

Burlanul părea cu zece centimetri mai lat ca umerii lui Bond. Era circular, din metal laminat. Bond aprinse bricheta, realizând cât de inspirat fusese să o ia. Da, placajul era din zinc şi părea nou. Burlanul continua drept înainte, fără vreun element notabil, în afară de marginile unde fuseseră îmbinate bucăţile de ţeavă. Bond puse bricheta la loc în buzunar şi începu să se târască înainte.

Se descurca uşor. Aerul rece din sistemul de ventilaţie îi sufla direct în faţă. Nu se simţea deloc mirosul mării - era filtrat printr-o centrală. Doctor No modificase probabil unul din burlane pentru a se folosi de el în planul său. Ce capcane pregătise pentru a pune la încercare victimele? Erau probabil ingenioase, dureroase - concepute în aşa fel încât să reducă rezistenţa victimei. La aşa-zisa linie de sosire, urma le coupe de grace[1] - în cazul în care victima reuşea să ajungă până acolo. Ar fi ceva care să pună capăt cursei, ceva din care nu mai exista scăpare, căci nu avea să fie niciun premiu în această cursă, în afară de neant - o stare în care Bond s-ar fi bu- curat să ajungă. Doar dacă nu cumva Doctor No se pripise. Doar dacă nu cumva subestimase dorinţa de a supravieţui. Aceasta era singura lui speranţă - să încerce să facă faţă hazardului, să ajungă măcar până la capăt.

În faţă se întrezări o strălucire slabă. Bond se apropie cu grijă, folosindu-se de simţuri ca de nişte antene. Lumina se înteţi. Erau, de fapt, reflexii luminoase în metal. Bond înaintă până ce atinse peretele burlanului cu creştetul. Fix deasupra, la capătul unui puţ vertical ce părea lung de aproape cincizeci de metri, se vedea o strălucire. Avea senzaţia că priveşte

---

[1] „Lovitura de graţie” (fr.; n.trad.).

prin ţeava lungă a unei puşti. Bond se răsuci, iar în final reuşi să se ridice în picioare. Trebuia să se caţere pe tub în sus fără nicun punct de sprijin! Ar fi reuşit? Bond îşi relaxă umerii. Da, acum atingeau pereţii. Pentru moment se putea folosi şi de picioare, deşi ar fi alunecat probabil, acolo unde nu erau marginile bucăţilor îmbinate, de care se putea sprijini câte puţin. Bond ridică din umeri şi se descălţă în grabă. Nu avea rost să se mai gândească la pantofi.

Centimetru cu centimetru, ca un vierme, începu să urce pe tub în sus - folosindu-se când de umeri, când de picioare, de genunchi, de picioare din
nou pentru a-şi sălta greutatea, apoi iarăşi de umeri pentru a-şi fixa poziţia
şi a avansa încă un pic. Repetă mişcările, iarăşi şi iarăşi şi iarăşi. La fiecare îmbinare a ţevilor, se oprea, profitând de priza milimetrică pentru a-şi trage sufletul şi a se pregăti de următoarea rundă. Gândeşte-te doar la cei câţiva centimetri care trebuie cuceriţi unul câte unul, nu privi în sus. Nu te gândi la lumina care nu pare să fie nicidecum mai puternică sau mai aproape. Nu te gândi că ai putea să aluneci şi să-ţi rupi gleznele căzând înapoi de unde ai pornit. Nu te gândi la crampe. Nu te gândi la muşchii întinşi, la vânătăile de pe umeri şi de pe picioare. Câştigă puţin câte puţin, cucereşte centimetru cu centimetru tubul argintiu.

Dar picioarele transpirate începeau să alunece. De două ori se întâmplă să cadă în gol vreun metru înainte de a reuşi să frâneze dureros cu
umerii. La un moment dat, fu nevoit să se oprească cu totul, pentru a aştepta ca jetul de aer să îi usuce transpiraţia. Rămase pe loc zece minute, holbându-se la reflexia din metalul laminat, cu faţa împărţită în două de cuţitul dintre dinţi. Totuşi, încă nu îndrăznea să privească în sus, să vadă cât mai avea. Ar fi putut să îl distrugă psihic. Cu grijă, Bond îşi şterse tălpile de pantaloni şi reluă urcuşul.

Acum, mintea lui Bond era pe jumătate pierdută în visare, pe jumătate
prinsă în bătălie. Nici măcar nu observase curentul tot mai puternic şi lumina tot mai intensă. Îşi închipuia o omidă rănită, târându-se în sus pe o ţeavă, înspre o gură de scurgere. Ce urma să vadă când va trece în sfârşit prin ea? O fată goală, ştergându-se cu un prosop? Un bărbat bărbierindu- se? Lumina soarelui revărsându-se pe o fereastră deschisă din- tr-o baie pustie?

Bond se lovi cu capul de ceva. Scurgerea era astupată de un dop! Şocul dezamăgirii îl făcu să piardă un metru înainte să se poată redresa cu umerii. Apoi veni realizarea. Ajunsese în capăt! De abia acum observa lumina intensă şi vântul puternic. Emoţionat, dar cu o grijă frenetică urcă înapoi până ce atinse din nou peretele cu creştetul. Simţi vântul în urechea stângă, întoarse capul prudent. Avea în faţă încă un burlan orizontal. Deasupra lui, lumina se reflecta printr-un hublou. Tot ce trebuia să facă era să se răsucească prinzându-se de marginea burlanului cel nou şi, cumva, să îşi adune forţele suficient încât să-şi tragă corpul înăuntru. Apoi va putea sta întins.

Cu şi mai multă fineţe, născută din groaza că s-ar putea întâmpla orice, că oricând ar putea face o greşeală care să-i dea un brânci pe tub în jos, prăbuşindu-se până în capăt ca un sac de carne şi oase, Bond execută manevra, iar cu o ultimă sforţare, respiraţia aburind suprafaţa de metal, se

propulsă pe tubul orizontal şi se întinse cât era de lung, cu faţa în jos.

Ceva mai târziu - cât mai târziu? - Bond deschise ochii, se urni uşor. Frigul îl trezise din frântura de inconştienţă în care plonjase cu totul. Se întoarse pe spate cu mare greutate, picioarele şi umerii pulsând de durere, şi rămase aşa, adunându-şi gândurile şi energia. Nu avea nicio idee cât era ceasul, sau unde se afla exact în burta muntelui. Ridică capul şi privi la hubloul căscat deasupra tubului vertical prin care urcase. Lumina era galbenă iar sticla părea groasă, îşi aminti de hubloul din camera Q. Nu părea să îl poată sparge cu ceva. Probabil că nici acum nu avea rost să încerce.

Brusc, de partea cealaltă a sticlei, observă o mişcare. Văzu o frunte şi
o pereche de ochi apărând din senin. Din frunte lumina o lanternă. Ochii rămaseră pe loc şi îl fixară cu privirea, becul profilându-se asemenea unui nas galben, de sticlă, între el Ochii îl priviră monoton, iar la un moment dat dispărură. Bond scrâşni nervos din dinţi. Îi urmăreau progresul, urmau să raporteze totul Doctorului No!

Bond urlă mânios:

— Să se ducă toţi în p.... m..., şi se întoarse descumpănit pe burtă. Ridică capul şi privi înainte. Tunelul se întindea în faţă cât putea vedea cu
ochii. Ce naiba! N-avea timp de pierdut. Prinse iarăşi cuţitul între dinţi şi începu să avanseze.

La un moment dat, nu se mai vedea nicio urmă de lumină. Bond se
opri în câteva locuri să aprindă bricheta, tunelul se pierdea în faţă în întuneric. Aerul deveni din ce în ce mai cald, iar cincizeci de metri mai în faţă, era de-a dreptul fierbinte. În aer se simţea un miros de metal încins. Bond începu să transpire. Nu trecu mult şi era ud până la piele. La fiecare câteva minute trebuia să se oprească pentru a se şterge la ochi. Burlanul coti la dreapta. În jurul curbei pereţii metalici erau fierbinţi. Mirosul încins devenise foarte puternic. Urma o altă cotitură la dreapta. Aruncă o privire rapid, luminând calea cu bricheta înainte de a se avânta după colţ. Imediat întoarse capul gâfâind. Îngrozit, analiză noul pericol, blestemând. Lumina brichetei dezvăluise un burlan de zinc albicios, decolorat. Următorul pericol era căldura!

Bond gemu puternic. Cum putea coprul lui învineţit să mai suporte aşa ceva? Cum îşi putea feri pielea de metalul fierbinte? Dar nu avea de ales.

Putea să se întoarcă, să rămână unde era sau să meargă înainte. Nu exista altă soluţie, o cale de mijloc sau vreo scuză. Exista doar un strop, un singur strop de consolare. Temperatura era potrivită în aşa fel încât să nu îl omoare, ci doar să îl chinuie. Nu aceasta era capcana finală mortală ci doar un alt test dintr-un şir al cărui număr nu îl cunoştea

Bond se gândi la fată, la chinurile prin care trecea Ei bine, hai să începem. Ia să vedem...

Luă cuţitul în mână şi tăie partea din faţă a cămăşii în fâşii. Singura soluţie era să îşi acopere părţile corpului care intrau în contact cu metalul - mâinile şi picioarele. Genunchii şi coatele vor trebui să se descurce cu un singur strat de bumbac. Cu greu începu să înfăşoare - înjurând printre dinţi.

Acum era gata. Un, doi, trei...

Bond trecu de colţ şi începu să avanseze prin căldura şi duhoarea

insuportabilă

„Nu te lipi cu abdomenul de burlan! Încordează umerii! Mâini, genunchi, picioare, mâinile, genunchi, picioare. Mai repede, mai repede! Tot mai repede şi-ai s-atingi cât mai puţin metalul”.

Genunchii îl dureau cel mai tare, suportându-i aproape toată greutatea Bandajele din jurul mâinilor începeau să fumege. Se aprinse o
scânteie, apoi încă una, urmate de un fir roşu de scântei. Fumul îi intra lui Bond în ochi. Nu mai putea! Nu mai avea aer. Plămânii aproape îi plesneau. Mâinile bandajate mocneau pe măsură ce înainta. Cârpele arseseră aproape de tot. Imediat avea să simtă pielea lui. Bond se lăsă într-o parte, iar umărul învineţit atinse metalul. Urlă. Continuă să urle la fiecare pas. Acum chiar că era terminat. Acum chiar îşi vedea sfârşitul. Acum se va prăbuşi pe burtă şi încet, va arde toată viaţa din el. Nu! Trebuie să meargă înainte, urlând, până când carnea avea să fi ars până la os. Pielea de pe genunchi părea să se fi dus. Imediat, palmele aveau să facă contact direct cu metalul. Doar transpiraţia de pe braţe menţinea cârpele umede. „Urlă, urlă urlă! Alină-ţi durerea urlând. Cât timp urli încă n-ai murit. Haide! Haide! Nu poate să mai fie mult. Nu aici trebuie să mori. Încă eşti viu. Nu te lăsa! N-ai voie să te laşi!”

Bond nimeri cu mâna dreaptă ceva se lăsă sub greutatea lui. La fel şi cu cealaltă mână şi cu capul. Se auzi un zăngănit. Un jet de aer rece ca gheaţa îl izbi în faţă Bond simţi în spate capacul de azbest al unui deflector. Scăpase. Capacul se închise zgomotos. Mâinile păreau să atingă un perete acum. Pipăia dintr-o parte în alta. Urma o altă cotitură la dreapta. Înaintă orbeşte. Aerul rece îi sfâşia plămânii. Cu mare grijă, atinse metalul cu mâna. Era rece! Gemând, se prăbuşi cu faţa în jos şi rămase aşa.

La un moment dat durerea îl trezi. Bond se întoarse cu mare greutate
pe spate. Ca prin ceaţă observă hubloul de deasupra lui. Ca prin ceaţă, recunoscu perechea de ochi. Apoi se lăsă din nou purtat de valurile negre.

Încet, în întuneric, pielea i se umplu de băşici, iar umerii şi picioarele pline de vânătăi amorţiră. Sudoarea se uscase, la fel şi zdrenţele de pe el, iar plămânii supraîncălziţi se îmbătaseră cu aerul înşelător, atât de rece. Dar inima continua să bată, puternic şi regulat, în învelişul chinuit, iar magia tămăduitoare a oxigenului pompa iarăşi viaţă în artere şi vene şi îi reîncărca nervii.

Ani mai târziu, Bond se trezi. Se clinti uşor. Deschise ochii, înfruntând direct privirea iscoditoare de dincolo de geam, şi fu scuturat de o durere scurtă, ca un şobolan. Aşteptă ca şocul să se diminueze. Încercă din nou, şi din nou, până ce o birui. Apoi Bond, vrând parcă să se facă nevăzut, se întoarse pe burtă şi fu cuprins încă o dată de o durere acută. Din nou, aşteptă examinând reacţiile corpului său, testând fărâma de putere care mai rămăsese în baterii. Cât mai putea suporta? Scrâşni chinuit în întuneric, ca un animal. Reacţiile sale la durere nu mai erau de mult umane. Doctor No îl încolţise. Însă în el mocnea în continuare o disperare animalică, iar animalele puternice nu cedau uşor.

Încet, chinuitor, Bond se târî câţiva metri mai departe de geam, apoi scoase bricheta şi o aprinse. În faţă, tubul se pierdea în întuneric. Era gura rotundă a morţii care avea să îl înghită Bond puse bricheta înapoi în buzunar. Respiră adânc şi se ridică în genunchi. Durerea nu era mai puternică doar diferită. Încet, anevoios, porni înainte.

Bumbacul se topise în dreptul coatelor şi al genunchilor. Ca prin ceaţă simţi băşicile spărgându-se la fiecare contact cu metalul rece. Pe măsură ce înainta, flexa degetele de la mâini şi de la picioare, testând durerea. Încet, realiză care îi erau limitele, îşi dădu seama ce îl durea mai rău. „Pot rezista, încerca el să se convingă. Dacă m-aş prăbuşi c-un avion, aş fi tratat doar pentru contuzii uşoare, arsuri superficiale. M-ar ţine în spital puţin timp. Nu am păţit nimic. Am supravieţuit. Doare, dar nu-i nimic. Gândeşte-te la ră- măşiţele altor pasageri. Fii recunoscător. Scoateţi ideea din cap". Dar, dincolo de aceste gânduri, senzaţia că avionul nu se prăbuşise încă, îl măcina - senzaţia că încă se afla în picaj, şi nu se mai putea baza pe rezistenţa sa, pe eficienţa sa. Cât mai dura? Ce formă avea să ia? Şi câtă forţă îi rămânea până să ajungă pe câmpul de execuţie?

În bezna care se întindea în faţa sa, micile puncte roşii ar fi putut fi o halucinaţie, scântei înşelătoare, semne ale extenuării. Bond se opri, privind cu atenţie. Scutură din cap. Erau încă acolo. Încet, se apropie. Acum se mişcau. Bond se opri din nou. Ascultă. Pe lângă pulsul său domol, se auzea un foşnet delicat. Punctele se înmulţiră. Erau în jur de douăzeci, treizeci, mişcându-se aleatoriu, unele mai repede, altele mai încet în întuneric. Bond scoase bricheta. Ţinându-şi respiraţia, o aprinse. Punctele roşii se stinseră brusc. În schimb, la un metru în faţa lui, burlanul era blocat de o sită deasă de sârmă, cu ochiuri mici ca pânza de muselină

Bond se apropie cu bricheta în mână. Nişte creaturi mici păreau prinse într-un fel de cuşcă. Le putea auzi mişunând, ferindu-se de lumină. La mai puţin de jumătate de metru de sită, Bond stinse bricheta şi aşteptă până ce ochii i se obişnuiră din nou cu întunericul. Pe măsură ce aştepta ciulind urechile, putea auzi forfota unor mişcări mărunte, tot mai aproape de el, iar treptat, mulţimea de puncte roşii se aprinse din nou, zgâindu-se prin sită.

Ce erau? Inima lui Bond bătea accelerat. Şerpi? Scorpioni? Miriapozi?

Cu mare grijă se apropie de picăţelele din beznă, apoi aprinse brusc
bricheta în faţa lui. Apucă să distingă o pereche de gheare mici agăţate de
sită, într-o adunătură de picioare păroase, şi trunchiuri bombate la fel de păroase, acoperite cu mulţi ochi. Creaturile se desprinseră în goană de sită şi se îngrămădiră în capătul celălalt al cuştii.

Bond privi din nou prin sită, luminând de la distanţe diferite. Apoi micşoră flacăra, pentru a nu consuma gazul, şi expiră în sfârşit printre dinţi, suspinând uşor.

Erau păianjeni, tarantule uriaşe, lungi de aproape zece centimetri. In cuşcă numărase douăzeci. Cumva trebuia să treacă de ele.

Bond rămase pe loc pentru a-şi trage sufletul câteva minute. Ochii roşii se adunară din nou.

Cât de otrăvitoare erau chestiile astea? Cât era adevărat din ceea ce se spune despre ele? Cu siguranţă, erau în stare să omoare un animal, dar oare aceşti păianjeni uriaşi cu blana lor pufoasă, ca de căţeluşi, puteau într- adevăr muşca mortal un om? Bond fu scuturat de un fior. Îşi aminti de miriapod. Din ce vedea, tarantulele păreau mult mai moi la atingere. Fine ca nişte labe de ursuleţ de pluş - până ce-şi înfigeau colţii, golind în tine toată otrava lor.

Dar totuşi, acesta să fi fost câmpul de execuţie pregătit de Doctor No? O muşcătură, două poate, şi avea să cadă pradă unui dureros delir. Oroarea de a trece prin plasă pe întuneric - pesemne Doctor No nu avusese în plan bricheta lui Bond - şi de a se năpusti în pădurea de luminiţe, strivind la întâmplare corpurile firave, dar în acelaşi timp, simţind cum fălcile se înfig în piele. Şi alţi păianjeni, prinşi în haine, muşcând în continuare. Iar apoi, lenta agonie a veninului. Doctor No gândise toate acestea, vrând să îl vadă înaintând în chinuri. Înaintând spre ce? Spre ultimul obstacol?

Dar Bond avea bricheta şi cuţitul şi suliţa din sârmă. Tot ce îi mai trebuia era curajul, şi o precizie de oţel.

Bond deschise încet capacul brichetei, trase cu grijă de fitil pentru a mări intensitatea flamei. O aprinse şi, văzând păianjenii speriaţi, străpunse sita cu cuţitul. Făcu o găură în margine şi continuă să taie în jurul ei. Apoi apucă un colţ de sită şi o smulse din ramă. Se rupse ca o bucată de stambă întărită şi se desprinse cu totul. Luă cuţitul din nou între dinţi şi se strecură prin deschizătură. Păianjenii se fereau de flacăra brichetei, îngrămădindu-se unul peste altul. Bond scoase suliţa improvizată şi împunse direct în mijlocul lor, cu capătul bont. Repetă mişcarea din nou şi din nou, storcindu- i fără milă. Văzând câţiva păianjeni care încercau să scape apropiindu-se de el, le flutură lumina prin faţă, iar apoi îi strivi unul câte unul. Acum păianjenii rămaşi se atacau între ei, iar Bond nu trebuia decât să izbească în continuare în terciul scârbos de puf şi măruntaie.

Continuará să zvâcnească încet, până ce nu se mai observă nicio
mişcare. Muriseră toţi? Era doar o impresie? Flacăra brichetei începea să pâlpâie tot mai slab. Trebuia să rişte. Bond împinse într-o parte cu mâna masa greţoasă, inertă. Apoi luă cuţitul dintre dinţi şi străpunse plasa de sârmă din celălalt capăt, acoperind băltoaca văscoasă de sânge cu bucăţile desprinse. Flacăra roşie a brichetei pâlpâi şi aproape se stinse. Bond îşi adună curajul şi se propulsă prin sita găurită, trecând peste rămăşiţele cleioase.

Nu-şi putea da seama pe ce călcase, dacă erau bucăţile de metal sau
dacă îşi afundase genunchiul în grămada de păianjeni. Tot ce ştia era că trecuse. Continuă să avanseze câţiva metri şi la un moment dat se opri, răsuflând uşurat.

Deasupra, se ivi o rază palidă de lumină. Bond se uită într-o parte, apoi în sus, ştiind ce urma să vadă. Ochii galbeni, oblici, din spatele geamului gros îl priveau curios. Încet, capul se clătină dintr-o parte în alta, închizând ochii, compătimindu-l batjocoritor. În cadru apăru un pumn în- cleştat, cu degetul mare orientat în jos, ca semn de rămas bun. Apoi dispăru, iar lumina se stinse. Bond se întoarse cu faţa în jos şi îşi lipi fruntea de metalul rece. Gestul prevestea apropierea ultimei ture, supraveghetorii încheiaseră observaţiile şi aveau să se întoarcă doar pentru a-i recupera cadavrul. Bond se simţi un pic dezamăgit, văzând că nu le storsese nici măcar un gest de admiraţie, cât de mic, pentru performanţele lui de până aici. Se pare că-l urau. Tot ce voiau era ca el să moară în chinurile cele mai groaznice.

Scrâşni uşor din dinţi. Se gândi la fată, iar gândul îi dădea putere. Încă nu era mort. N-o să moară ce naiba! Ar trebui mai întâi să-i smulgă

inima din piept.

Muşchii i se încordară. Era vremea să pornească mai departe. Cu mare grijă îşi puse armele la loc şi începu să se târască cu chiu cu vai prin întuneric.

Burlanul părea să se încline câte puţin în jos. Avansa mult mai uşor. Panta deveni tot mai abruptă, Bond aproape că aluneca pe ea ca pe un
tobogan. Se simţi atât de uşurat nefiind nevoit să îşi forţeze muşchii. În faţă se întrezărea o sclipire gri de lumină, întunericul părea mai puţin dens, iar asta era cu siguranţă o schimbare. Calitatea aerului părea diferită. Simţea un miros nou, proaspăt. Ce era? Să fi fost marea?

Dintr-o dată Bond realiză că era în cădere liberă. Încercă să frâneze cu
umerii şi picioarele. Frecarea era îngrozitor de dureroasă iar el nu părea să încetinească aproape deloc. Atingerea metalului îi jupuia pielea. Nu se putea controla, era propulsat prin ţeava unei puşti. Undeva jos, la mare distanţă, se vedea un cerc gri de lumină. Aer liber? Marea? Lumina tot mai puternică îl chinuia. Se forţa din greu să respire. „Nu muri, prostule! Nu muri!”.

Cu capul înainte, Bond ţâşni din burlan şi încet, încet de tot, se prăbuşi în marea plumburie care îl aştepta treizeci de metri mai jos.

Capitolul 18

Câmpul de execuţie

Trupul lui Bond spulberă ca o bombă suprafaţa netedă a mării în zori de zi.

Căzând de-a lungul tubului argintiu, tot şi tot mai aproape de gura luminoasă din capăt, înşfăcase din instinct cuţitul dintre dinţi. Pusese mâinile înainte, pregătindu-se de plonjeu, cu toţi muşchii încordaţi şi bărbia în piept. Văzând marea repezindu-se spre el, în ultima clipă reuşise să ia o gură de aer. Bond penetrase apa ca o săgeată, pumnii strânşi pătrunzând înainte, făcând loc pentru cap şi umeri. Cu toate că îşi pierduse cunoştinţa încă din primele secunde sub apă, impactul, la o viteză de peste şaizeci de kilometri la oră nu îl făcuse bucăţi.

Se ridică încet la suprafaţă şi rămase plutind cu faţa în jos, legănat uşor de valuri. Plămânii îmbibaţi de apă trimiteau semnale disperate creierului. Mâinile şi picioarele se zmuceau discordant. Capul se răsuci instinctiv, apa se scurgea în şiroaie din gură. Faţa se scufundă înapoi. Din nou, picioarele se zmuciră, încercând din reflex să calce apa. De data aceasta, tuşind zgmotos, capul rămase la suprafaţă. Mâinile şi picioarele se puseră în mişcare cu greu, zbătându-se câineşte, iar printr-o ceaţă roşie, întunecată, ochii injectaţi întrezăriră un punct de sprijin. Creierul amorţit primi comanda să se îndrepte într-acolo.

Câmpul de execuţie era, de fapt, un golf strâmt, împrejmuit de stânci înalte. Punctul de sprijin spre care Bond înota chinuit, incomodat de suliţa improvizată, prinsă de picior, era de fapt un gard solid de sârmă, înălţându- se doi metri deasupra apei, suspendat de un cablu gros. Era fixat de pereţii stâncii, izolând ieşirea spre mare şi dispărea, înghiţit de alge, în adâncuri.

Bond ajunse în dreptul gardului şi se agăţă cu ambele braţe de el. Rămase aşa cincisprezece minute, fiind scuturat din când în când de stări de vomă, până ce se simţi suficient de puternic încât să întoarcă capul şi să vadă unde era. Confuz, observă stâncile înalte de deasupra lui, trecătoarea

îngustă în formă de V, prin care se strecura apa mării. Locul era scăldat într-o umbră densă, gri, masa muntoasă izolând lumina răsăritului, însă dinspre mare, răzbea strălucirea sidefie a primelor raze ale zilei. Era un loc întunecos, posomorât, ferit.

Cu mare lentoare, mintea lui Bond procesă prezenţa gardului de sârmă La ce servea? Izola golful de mare? Bloca o ieşire, sau bloca o intrare? Bond privi vag în adâncime. Ochiurile de sârmă dispăreau în apa neagră de sub picioarele sale. Observă câţiva peşti mici înotând în jurul lui. Ce făceau, păreau să muşte din ceva, vânzolindu-se dintr-o parte în alta, smulgând nişte fire subţiri, negre. Ce fel de fire? Fire de bumbac? Bond îşi limpezi mintea. Erau, de fapt, firicele de sânge.

Bond se îngrozi. Da, în apă umerii, genunchii, picioarele sângerau abundent. Iar acum, pentru prima oară simţea contactul usturător al rănilor şi arsurilor cu sarea de mare. Durerea îl revigoră mintea era din nou ageră. Acum avea de-a face cu peştişori, dar dacă apărea o baracudă sau un rechin? Pentru asta era pus gardul, pentru a ţine peştii carnivori într-un ţarc. Naiba să-l ia! Primul lucru pe care trebuia să-l facă era să se caţere pe gard şi să sară în partea cealaltă. Cumva trebuia să evadeze din acest acvariu întunecat.

Slăbit, Bond urcă pas cu pas până sus, apoi coborî, rămânând agăţat de cablu, la o distanţă confortabilă de apă. Stătea acolo, ca o cămaşă întinsă la uscat, şi privea în jos la peştii care încă se înfruptau din picurii de sânge care i se scurgeau de pe picioare.

Părea să mai fi rămas doar o umbră a lui Bond şi a rezistenţei sale. După ultima cădere, forţa impactului şi clipele în care plutise pe sub apă, cu un picior în groapă, se simţea stors ca un burete. Era pe punctul de a ceda. Cu un suspin scurt, se va lăsa purtat de braţele gingaşe ale apei. Cât de minunat ar fi să nu se mai opună, să se odihnească - să simtă cum marea îl primeşte în patul ei şi stinge apoi lumina.

Peştii se făcură brusc nevăzuţi, iar dispariţia lor îl trezi pe Bond din reveria morţii. Pe sub apă se apropia ceva. Putea observa un contur lucios la distanţă. Ceva ce venea înspre gard, de-a lungul coastei.

Întreg corpul i se încordă. Încet, dinţii i se încleştară, ochii i se limpeziră. Pericolul, ca un electroşoc, pompa viaţa înapoi în vene, risipind letargia, dezgheţând instinctul de supravieţuire.

Bond descleştă degetele care, în tot acest timp, nu dăduseră drumul cuţitului. Le dezmorţi, apoi strânse cu forţe proaspete mânerul. Simţi cârligul de sârmă pe sub pantalon. Scutură din cap hotărât şi-şi concentră privirea. Ce urma?

Sub el, apa era învolburată. Ceva forfotea în adâncuri, ceva uriaş. Prin pătura întunecoasă se contură lungimea unei siluete gri. Ceva străpunse suprafaţa, şerpuindu-se în aer ca un bici gros cât un braţ.

Capătul rotunjit, ca o ghiulea, era brăzdat de muguri mari, proeminenţi. Se zvârcoli în locul în care înainte Bond văzuse peştii, apoi dispăru. Nu se mai vedea decăt o umbră uriaşă gri. Ce făcea? Cumva...? Cumva absorbea sângele?

Drept răspuns, Bond întrezări ridicându-se din adâncuri o pereche de ochi imenşi, cât nişte mingi pe fotbal. Se opriră, la aproximativ şase metri
sub el, holbându-se la el prin apa lină.

Bond simţi cum i se face pielea de găină, încet, precaut, murmură cu ciudă o înjurătură. Aşadar, aceasta era surpriza finală a lui Doctor No, acesta era capătul cursei!

Ca prin transă, Bond privi în ochii mari şi tulburi din adâncuri. Aceasta era, se pare, caracatiţa uriaşă. Legendarul kraken[1] care scufunda
corăbii, monstrul lung de cincisprezece metri care putea doborî balene ce cântăreau cu o tonă mai mult. Ce altceva ştia despre aceste creaturi? Au două tentacule lungi cu care înşfacă şi alte zece prin care imobilizează. Au un cioc încovoiat, uriaş, iar ochii lor sunt singurii ochi de animal acvatic care funcţionează după principiul camerei obscure, ca ai oamenilor. Sunt animale inteligente, se pot propulsa prin apă cu spatele, cu o viteză de cincisprezece metri pe secundă. Străpunse de harpoane explozibile, învelişul lor gelatinos nu este afectat. Iar... Şirul gândurilor fu întrerupt. Perechea de ochi bulbucaţi, cu pupilele negre, rotunde ca nişte ţinte, se apropia vertiginos de Bond. Suprafaţa apei tremura. În jurul capului, nenumăratele tentacule se răsfirau ca nişte petale. Se unduiau ca nişte şerpi prin faţa ochilor. Bond putea vedea forma ventuzelor de pe interior. Capul se umfla cu apă, doar pentru a se goli mereu din nou, iar conturul gelatinos al corpului se pierdea în adâncuri. Cristoase, era cât o locomotivă de mare!

Încet, discret, Bond se ancoră încolăcindu-şi picioarele şi mâinile printre ochiurile largi de sârmă în aşa fel încât tentaculele să nu îl poată
smulge decât bucată cu bucată sau cu tot cu gard. Privi din colţul ochiului la dreapta şi la stânga, în ambele părţi, distanţa până la ţărm părea a fi de aproape douăzeci de metri. Şi să se fi putut mobiliza, orice mişcare i-ar fi fost fatală. Tot ce îi rămânea era să stea acolo împietrit, rugându-se ca monstrul să îl treacă cu vederea. În caz contrar... Cu grijă, Bond strânse cuţitaşul mai tare între degete.

Ochii îl priveau, rece, calculat. Ca o trompă curioasă de elefant, o
tentaculă lungă se înălţă graţios din apă şi căută să îl apuce de picior. Îi cuprinse glezna. Bond simţi sărutul ferm al ventuzelor. Nu se mişcă. Nu îndrăznea să îşi desprindă mâinile de gard. Uşor, ventuzele începură să sugă, testându-i rezistenţa. Şi pentru că nu era suficient, tentacula continuă să i se înfăşoare de picior. Ajunse în dreptul genunchiului plin de sânge şi băşici şi se opri cu interes. Bond scrâşni de durere. Putea vizualiza mesajele transmise de tentaculă spre creier. Da, e ceva de mâncare! Iar creierul trimiţând înapoi un impuls: înşfacă! Adu-mi-l încoa'!

Ventuzele urcară tot mai sus, pe coapsă. Vârful ascuţit al tentaculei se răşchiră, cuprinzând coapsa lui Bond pe de-a latul, apoi se îngustă, articulându-se. Aceasta era ţinta lui Bond. Trebuia doar să suporte durerea şi groaza, aşteptând ca articulaţia să urce mai aproape.

O briză fină, matinală, străbătu micul golf, răscolind mici valuri ce se spărgeau domol de stâncile abrupte. Un stol de cormorani se înălţă spre cer din dreptul minei, planând deasupra golfului, croncănind încet, în drumul lor spre mare. Bond auzi într-un final zgomotul care îi izgonise - sirena unui vapor şuieră de trei ori, în semn că era gata de încărcare. Venea din stânga. Debarcaderul era chiar după colţ. Nava-cisternă sosise din Anvers. Anvers! O

[1] Monstru marin din mitologia nordică, descris ca fiind o caracatiţă de proporţii uriaşe (n.trad.).

parte a unei alte lumi - o lume aflată la milioane de kilometri depărtare, unde Bond nu mai putea ajunge, cu siguranţă niciodată. Chiar după colţ, marinarii luau micul dejun pe vapor, ascultând radioul. Uleiul sfârâia în tigaie... ouă-ochiuri, slănină, aroma cafelei...

Ventuzele îi cuprindeau şoldul. Tentacula se căţăra încet, tot mai aproape, împrăştiind un miros putred de apă de mare. Cât de rezistent era oare învelişul gelatinos cu picăţele gri-maronii? Să încerce să înfigă cuţitul? Nu, mai bine reteza capătul dintr-o mişcare, ca şi cum ar fi tăiat o frânghie.

Acum era momentul! Bond aruncă o ultimă privire în ochii imenşi. Erau atât de calmi, nepăsători şi chiar în clipa aceea, o a doua tentaculă ţâşni deasupra apei, repezindu-se direct spre faţa lui. Bond se feri, şi o văzu încolăcindu-se pe gard, sub ochii lui. Imediat avea să îl apuce de braţ sau de umăr, iar totul se va sfârşi. Acum ori niciodată!

Cealaltă tentaculă era în dreptul coastelor. Aproape la întâmplare, mâna lui Bond reteză aerul. Simţi lama crestând o suprafaţă cărnoasă, braţul rănit ţâşni la loc în apă, iar el fu cât pe ce să scape cuţitul, Pentru o clipă, apa de sub el se tulbură. Tentacula de pe gard se desprinse şi îl pocni peste abdomen. Vârful ascuţit se agăţă ca o lipitoare, amplificând la maxim presiunea tuturor ventuzelor. Bond urlă de durere. Reteza disperat cu cuţitul prin aer. Stomacul aproape că-i plesnise! Gardul se zguduia, iar dedesubt, spuma apei învolburate clocotea. Nu mai putea rezista. Reteză din nou, însă de data aceasta nimeri! Tentaculul se dezlipi, şerpuindu-se înapoi în apă Pe piele rămăseseră douăzeci de cercuri roşii însângerate.

Nu era vreme să-şi facă griji în privinţa asta. Capul caracatiţei se ivise la suprafaţă, împroşcând apă şi spumă în toate părţile. Ochii furioşi, plini de venin erau fixaţi pe Bond, iar mulţimea de tentacule înfometate îi ajungea până la glezne, sfâşiind materialul pantalonilor şi plesnind apa din jur. Bond era tras în jos, centimetru cu centimetru. Gardul de sârmă îi rodea pielea de la axilă. Simţea cum i se lungeşte coloana. În ritmul acesta avea să fie rupt în două. Ochii şi ciocul mare triunghiular se ridicaseră deasupra apei, iar ciocul căuta să-l prindă de picior. Mai avea o singură şansă, numai una!

Bond luă cuţitul între dinţi şi apucă suliţa de sârmă. O prinse cu ambele mâini şi o îndreptă la loc, cât putu de bine. Trebuia să rămână agăţat doar într-o mână pentru a reuşi să se aplece la distanţa potrivită. Dacă rata, era pierdut, făcut bucăţi.

O secundă în plus şi avea să moară de durere! Acum! Acum era momentul!

Bond se lăsă tras mai jos şi se aplecă cu toată forţa.

Cu coada ochiului văzu suliţa străpungând ochiul negru, iar apoi marea explodă în jurul lui şi i se întunecă privirea. Se dezechilibra şi rămase agăţat doar în genunchi, atârnând cu capul în jos, la câţiva centimetri de apă.

Ce se întâmplase? Orbise? Nu vedea nimic. Ochii îl usturau, iar în gură simţea un gust greţos de peşte. Dar sârma tăioasă se adâncea tot mai mult în pielea moale, tendoanele din spatele genunchilor îl dureau. Aşadar, nu murise! Confuz, Bond aruncă suliţa şi pipăi în jur încercând să se agaţe cumva de gard. De îndată ce avu o priză bună, se trase încet

mai sus cu cealaltă mână, reuşind să se redreseze. Ca prin ceaţă, se întrezăriră câteva

raze de lumină. Bond se şterse la ochi. Acum putea să vadă. Se uită la mâna sa. Era neagră şi lipicioasă. Tot corpul îi era acoperit de o substanţă vâscoasă, iar în apă, rămăsese o pată mare întunecată. În mod evident, caracatiţa rănită îşi golise sacul de cerneală.

Dar unde era caracatiţa? Avea să se întoarcă? Bond se uită în jos. Nu se vedea nimic, doar pata tot mai mare şi mai mare. Nimic nu se mişca. Nici măcar un val. Ce tot aştepţi?! Fugi de aici! Repede, repede! Bond privi disperat în ambele părţi. La stânga era nava, dar tot acolo era şi Doctor No. Dar la dreapta nu era nimic. Pentru a monta gardul, oamenii începuseră probabil din stânga, pornind de la debarcader. Trebuia să fie un fel de cărare. Frenetic, Bond se agăţă cu mâinile de cablul de deasupra, şi clătinându-se pe gard, începu să se îndrepte în direcţia ţărmului stâncos.

Sperietoarea de ciori neagră, însângerată, împuţită, mişca automat din
mâini şi din picioare. Raţiunea şi simţirea păreau să fi părăsit corpul de mult. Mergeau undeva în paralel, sau plutind deasupra, menţinând contactul doar cât să tragă sforile care animau marioneta. Bond era ca un vierme tăiat în două. Două jumătăţi ce continuau să se zbată, chiar dacă viaţa se scursese din ele şi tot ce mai rămăsese era falsa viaţă a impulsurilor nervoase. În cazul lui Bond însă cele două jumătăţi nu muriseră încă. Viaţa era încă acolo, suspendată din funcţie. Avea nevoie doar de un dram de speranţă, un strop de convingere că încă merita să mai încerce să trăiască.

Bond ajunse la stânca de pe ţărm. Încet, coborî până la treapta de jos a gardului. Privi confuz suprafaţa lină, lucioasă a apei. Să rişte? Nu avea de ales! Lichidul vâscos întărit, urmele de sânge închegat, mirosul rânced de peşte. Nu mai putea continua până nu se spăla. Posomorât, descumpănit, îşi atârnă zdrenţele de gard. Întreg corpul era acoperit de răni şi urme roşii. Din instinct, îşi măsură pulsul - slab, dar regulat. Ritmul viu, constant, îl înviora. Ce naiba îşi făcea atâtea griji? Era în viaţă. Rănile şi vânătăile nu însemnau nimic - absolut nimic. Arătau urât, dar el era sănătos. Învelişul era distrus, dar mecanismul nu încetase să ticăie. Răni şi arsuri superficiale, amintiri dureroase, oboseală crâncenă - un medic de gardă ar râde de el. Hai, ridică-te! Mişcă-te! Spălă-te! Trezeşte-te! Bucură-te de ce ţi-a mai rămas! Gândeşte-te la fată! Gândeşte-te la cel pe care trebuie să-l găseşti cumva şi să-l omori. Agaţă-te de viaţă aşa cum te-ai agăţat de gard. Nu-ţi mai plânge de milă. Dă dracu' tot ce s-a întâmplat până acum. Treci în apă şi spală-te!

Zece minute mai târziu, cu părul lins şi dat pe spate şi zdrenţele ude, lipite dureros de pielea curată, Bond se căţără până în vârful promontoriului.

Da, ghicise bine. O cărare îngustă, bătătorită de paşii muncitorilor, înconjura stânca

Din apropiere se auzea o forfotă de voci şi ecouri. Cineva manevra o macara. Îi putea auzi torsul motorului, mai tare şi mai încet, pe lângă huruitul metalic al navei şi sunetul unei pompe de santină tulburând apa mării.

Bond privi cerul azuriu. Câţiva nori, scăldaţi în nuanţe roz şi aurii, se risipeau la orizont. Sus de tot, cormoranii zburau în cercuri, deasupra
guanerei. În curând aveau să coboare după hrană. Poate chiar acum erau cu

ochii pe grupurile mici ce survolau deja în larg, pândind bancurile de peşti. Trebuia să fie în jur de ora şase, în zorii unei zile frumoase.

Cu mare grijă, Bond porni în jos pe cărare, lăsând în urma lui picuri de sânge. De partea cealaltă a stâncii, poteca continua printr-un labirint de bolovani uriaşi, desprinşi de undeva de sus. Zgomotele erau din ce în ce mai puternice. Bond avansă încet, păşind cu atenţie printre pietrele şubrede. Tresări auzind o voce foarte aproape:

— Gata?

De la distanţă, veni şi răspunsul:

Motorul macaralei acceleră. Câţiva metri în plus. Încă un bolovan. Şi încă unul. Acum!

Bond se lipi cu spatele de pietroi şi, extrem de discret, trase cu ochiul după colţ.

— Gata

Capitolul 19

Revărsarea morţii

Bond fotografie scena dintr-o privire şi se trase înapoi. Se sprijini de bolovan, trăgându-şi sufletul. Luă cuţitul în mână şi examină atent lama. Mulţumit, îl strecură în talia pantalonilor, la spate. Era un loc ferit şi cel mai la îndemână, îşi aminti de brichetă şi o scoase din buzunar. Putea lovi pe cineva cu ea, dar altfel, nu se mai aprindea. Temându-se să nu se dea de gol frecându-şi buzunarul de piatră, decise că era mai bine să o pună lângă el pe jos.

Apoi se aşeză şi reanaliză meticulos scena pe care o memorase.

După colţ, la mai puţin de zece metri depărtare, era macaraua.

Cabina era descoperită, înăuntru se afla un om la panoul de control. Era şeful chinezilor negri, şoferul tancului de mlaştină. În faţa lui se întindea debarcaderul cu deschidere spre mare la capătul unui canal scurt. O navă-cisternă veche, ce cântărea probabil zece tone greutate proprie, era ancorată lângă ieşire.

Se înălţa considerabil deasupra apei, puntea putând fi la aproape patru metri mai sus de nivelul mării în debarcader. Cisterna se numea Blanche, iar la pupă avea inscripţia Anv de la Anvers. Puntea părea să fie pustie, cu excepţia unei siluete rezemate de cârmă, în cabină. Restul echipajului era probabil la adăpost, dedesubt, feriţi de praful de guano. Chiar prin dreapta macaralei, trecea o bandă rulantă suspendată, montată pe stâlpi înalţi de susţinere. Pornea dintr-o gheretă de tablă săpată în peretele stâncii, şi se sfârşea în gura unui burduf uriaş de pânză, cu diametrul de aproximativ doi metri. Scopul macaralei era să ţină burduful ridicat exact deasupra calei şi să îl mişte ocazional, distribuind în mod egal încărcătura. Prin burduf era turnat un jet solid de praf de guano, de culoarea oului bătut, scurgându-se în cala cu un debit de câteva tone pe minut.

Mai jos, pe dig, în stânga, adăpostit de norul gros de praf, trona silueta înaltă, vigilentă a lui Doctor No.

Asta era tot. Briza dimineţii răscolea lin suprafaţa bazinului de ancoraj

aflat pe jumătate în umbra stâncilor înalte. Banda rulantă duduia molcom,

motorul macaralei pufăia ritmic. Nu se auzea niciun alt sunet, nimic altceva nu se clintea. Singurii oameni erau garda de la cârmă, operatorul macaralei şi Doctor No, urmărind atent procesul. De partea cealaltă a muntelui, oamenii munceau, încărcând guano pe banda rulantă ce străbătea inima stâncii. Pe partea aceasta însă, nimeni nu avea voie şi nu era nevoie de nimeni. În afară de poziţionarea burdufidui, chiar nu era nimic altceva de făcut.

Bond rămase pe gânduri, măsurând distanţele, ghicind unghiurile, memorând exact pedalele şi manetele pe care operatorul le apăsa în cabina macaralei. Încet, pe faţa trasă, arsă de soare, se aşternu un zâmbet. Da! Ştia ce avea de făcut! Şi avea şanse! Dar încet, cu grijă, uşor! Gustul premiului cel mare putea fi copleşitor de dulce.

Bond îşi examină palmele şi tălpile. Avea nevoie de ele. Avea neapărată
nevoie. Duse o mână la spate şi prinse cuţitul de mâner. Îl repoziţionă un centimetru. Se ridică şi, respirând adânc de câteva ori, trecu degetele prin părul transpirat, încleiat de apa de mare, iar apoi îşi frecă faţa frenetic şi şterse mâinile de pantaloni. În final îşi dezmorţi iarăşi degetele. Era gata.

Se lipi piatră şi trase cu ochiul din nou. Nimic nu se schimbase. Ghicise bine distanţele. Şoferul macaralei privea concentrat încărcătura. Gâtul dezgolit, încadrat de gulerul cămăşii kaki, era o pradă tentantă, uşoară. La douăzeci de metri, Doctor No, stând cu spatele la Bond, avea ochi doar pentru cascada alb-gălbuie de praf.

Bond urmări cu privirea cei câţiva zeci de metri de potecă ce ocoleau
macaraua. Alese fiecare loc unde avea să pună piciorul. Ieşi în fugă de după
bolovan.

Alergă spre un loc ferit din dreapta macaralei, de unde nu putea fi
văzut nici din cabină, nici de pe dig. Ajunse acolo şi se ghemui, ascultând atent. Motorul huruia în continuare, banda rulantă aluneca la nesfârşit din burta muntelui, trecând peste capul lui Bond.

Ascultă preţ de încă o secundă apoi înşfacă cuţitul de la spate, urcă scările şi se furişă în cabină, agil ca o panteră.

Nici nu avea de ce să se grăbească. Rămase în picioare, în spatele şoferului, adulmecându-l. Avu timp să ridice cuţitul până la tavan, timp suficient să îşi adune toate puterile, înainte de a înfige lama în pielea maronie, fină.

Bărbatul zvâcni violent din mâini şi din picioare. Cu greu, faţa se întoarse înspre Bond. Părea să-l recunoască pentru o clipă, înainte de a da ochii bulbucaţi peste cap. Apoi gura deschisă scoase un sunet chinuit, iar trupul greoi se prăbuşi pe podea, într-o parte.

Bond nu zăbovi niciun moment şi trecu la comandă în scaun. Macaraua scăpase de sub control, motorul mergea în gol, cablul gros de sârmă aproape că smulsese scripetele, vârful braţului se îndoise ca un gât de girafa, burdufului din capătul benzii rulante se deplasase vărsând încăr- cătura în apă. Doctor No se uita în sus. Avea gura deschisă. Părea să strige ceva.

Cu sânge rece, Bond potoli maşinăria, apăsând încet manetele şi pedalele în poziţiile corecte. Motorul acceleră, intră în viteză şi porni din nou.

Cablul încetini şi fu rulat în revers, ridicând burduful şi ajustându-l deasupra calei. Braţul se îndreptă la loc. Totul era ca înainte. Acum!

Bond apucă volanul metalic pe care şoferul îl manevra atunci când se uitase prima oară. În ce direcţie? Bond încercă la stânga. Vârful macaralei se întoarse uşor în dreapta. Fie şi aşa. Bond învârti de volan la dreapta. Da, în sfârşit, îi răspundea la comenzi, rotindu-se în aer, trăgând după el gura benzii rulante.

Bond aruncă o privire înspre dig. Doctor No nu mai era acolo. Era în dreptul unui stâlp pe care Bond nu-l observase. În mână ţinea un telefon. Lua legătura cu cei de pe cealaltă parte a muntelui. Îl putea vedea făcând semne disperate cu receptorul în mână încercând să atragă atenţia

Bond răsuci volanul. Nu se putea mişca, naibii, mai repede? În câteva

secunde, Doctor No va face legătura şi va fi prea târziu. Încet, vârful macaralei străbătea aerul. Burduful scuipa coloana de praf pe lângă navă. Acum, cascada gălbuie se revărsa lent de-a lungul digului. Încă cinci metri, patru, trei, doi! Să nu te-ntorci, nemernicule! Ah, acum te-am prins! Blochează volanul! Ia de aici, domnule Doctor No!

Simţind coloana de praf urât mirositor atât de aproape, Doctor No se întoarse. Bond apucă să vadă braţele larg deschise, părând să îmbrăţişeze puhoiul infinit. Ridicase un picior gata să fugă, însă tot ce răzbi fu un ţipăt ascuţit, pentru o clipă mai puternic decât zgomotul motorului. Preţ de încă două-trei secunde, un fel de om de zăpadă continuă să dea agitat din mâini. Apoi tot ce rămase fu o grămadă galbenă de găinaţ, din ce în ce mai înaltă.

— Cristoase! vocea lui Bond răsună cu ecou metalic în cabină îşi închipui plămânii invadaţi de praful mizerabil, trupul ghemuindu-se, strivit sub greutate şi ultimele zvâcniri impotente ale membrelor - ultima străfulgerare a minţii - furie, oroare, înfrângere? - iar apoi, liniştea mormântului atât de împuţit.

Movila galbenă ajunsese la şase metri înălţime. Încărcătura se revărsa pe marginea digului în apă. Bond se uită înspre navă. Auzi sirena şuierând de trei ori. Stâncile propagară ecoul de jur împrejur. Apoi urmă încă un şuier prelung, care nu se mai opri. Supraveghetorul pe punte, ţinându-se de sfoara de siguranţă, scosese capul pe geam şi privea în jos. Bond luă mâinile de pe panoul de control şi lăsă manetele în voia lor. Terminase treaba aici.

Se ridică din scaun şi se-aplecă asupra cadavrului. Scoase din teacă revolverul şi se uită atent la el. Zâmbi înverşunat - era un Smith & Wesson

.38, modelul obişnuit. Îl îndesă în talia pantalonilor săi. Ce bine era să simtă pe piele atingerea metalului rece şi dur! Sări apoi din cabină.

Bond observă în spatele macaralei o scară de metal, fixată pe peretele stâncii. Ducea înspre ghereta suspendată, din care ieşea banda rulantă. Se căţără gâfâind. Uşa se deschise uşor, răscolind un val de praf de guano în jur, iar Bond se strecură înăuntru.

Înăuntru, ţăcănitul benzii rulante lovindu-se de roţi era asurzitor. Tunelul îngust părea a fi prevăzut cu becuri de veghe pe tavan şi cu un podeţ paralel pentru inspecţie. Bond nu ezită şi se strecură repede, suportând duhoarea îmbâcsită de peşte şi amoniac. Cu orice preţ trebuia să ajungă la celălalt capăt, înainte ca paznicii să îşi învingă frica şi să conştientizeze semnificaţia sirenei şi a apelului telefonic rămas fără răspuns. Bond alerga împiedicat prin tunelul urât mirositor. Cât mai avea? Două sute de metri? Şi pe urmă? Nu avea altă soluţie decât să se

repeadă afară din tunel şi să deschidă focul - să cauzeze panică şi să continue să spere. Va

pune mâna pe unul din muncitori şi va afla unde au dus-o pe fată. Iar apoi? Ajungând în locul respectiv, ce avea să găsească? Ce mai rămăsese din ea?

Bond alergă mai repede, cu capul plecat, privind podeţul îngust de scândură, întrebându-se ce s-ar putea întâmpla dacă ar călca greşit şi s-ar plonja în râul de guano. Ar fi în stare să se redreseze, sau ar fi purtat până la capăt, până ce burduful l-ar scuipa peste movila sub care era îngropat Doctor No?

Izbindu-se cu creştetul de un abdomen moale şi simţind o pereche de mâini în jurul gâtului, Bond realiză că era prea târziu pentru a mai apela la revolver. Singura sa reacţie fu să se repeadă înainte ca un bivol, iar picioarele adversarului cedară sub presiunea umerilor săi, urmă un ţipăt strident, iar trupul se prăvăli pe spate.

Bond era cât pe ce să îi dea un brânci pe banda rulantă, când remarcă tonalitatea ţipătului şi bufnitura delicată a căzăturii. Încremeni pe loc.

Nu se putea!

Drept răspuns, simţi dinţii ascuţiţi muşcându-l de gambă şi imediat după, primi fără milă un cot sub centură.

Bond urlă de durere. Încercă să se ferească încolăcindu-se. Chiar şi după ce strigase „Honey!” cotul nu se opri din lovit.

Scrâşnea din dinţi, în agonie. Era un singur mod de a o opri fără să o arunce pe banda rulantă.

O prinse strâns de gleznă şi o săltă din două mişcări peste umăr. Continuă să îl lovească haotic cu un picior în faţă, dar treptat realiză că ceva nu era în regulă

— Gata, Honey! Eu sunt!

Prin huruitul metalic al benzii, răcnetul lui Bond îi ajunse cumva la urechi. O auzi strigând dinspre podea „James!” şi se prinse strâns de pi- cioarele lui:

— James, James!

Bond o lăsă încet jos. Îngenunche şi o cuprinse în braţe, strângând-o cât putea de tare.

— O, Doamne, Honey, Honey. Eşti teafără? Disperat, uluit, o îmbrăţişa neîncetat.

— Da, da! James! Simţi atingerea mâinilor ei pe spate, prin păr. James, dragul meu! zise ea, căzându-i la piept, plângând în hohote.

— Stai liniştită Honey. Bond o mângâie pe cap. Doctor No e mort. Dar acum trebuie să fugim, trebuie să scăpăm de-aici. Haide! Cum ieşim din tunel? Pe unde ai ajuns aici? Haide, repede!

De parcă ar fi fost ascultaţi, banda rulantă se opri brusc.

Bond o săltă pe Honey în picioare. Avea pe ea o salopetă murdară, suflecată la mâini şi la picioare. Îi era cu câteva numere mai mari. Arăta ca o fată în pijamele de bărbaţi. Stratul de pudră de guano de pe faţa ei era brăzdat de urmele de lacrimi. Îi răspunse dintr-o suflare:

— Pe acolo! E un tunel lateral care duce la garaje. Or să vină după noi?

Nu era timp să vorbească. Bond spuse hotărât:

— Vino după mine! şi o luă la goană. Din spate, paşii ei răsunau

ritmic în liniştea pustie. Ajunseră la bifurcaţia tunelelor. Pe unde aveau să vină după ei? Pe tunelul lateral sau pe lângă banda rulantă? Sunetul vocilor

din fundul tunelului lateral veni drept răspuns la întrebare. Avansară încă un metru în tunelul principal. Bond o cuprinse apoi pe fată în braţe şi îi şopti:

— Îmi pare rău, Honey. Se pare că va trebui să-i omor.

— Bineînţeles, veni răspunsul ei în şoaptă, foarte hotărât. Îi strânse mâna şi se dădu la o parte, pentru a îi face loc. Apoi îşi astupă urechile cu degetele.

Bond scoase revolverul din pantaloni. Încet, desprinse cilindrul şi verifică dacă toate cele şase cartuşe erau la locul lor. Nu era încântat de ce urma să facă, va omorî iarăşi cu sânge rece, dar aceşti oameni erau nişte gangsteri, bodyguarzii forţoşi care se ocupau de treburile murdare. Cu siguranţă, ei erau criminalii şi nu el. Poate ei erau cei care îl omorâseră pe Strangways şi pe asistenta lui. Oricum, nu avea rost să îşi facă mustrări de conştiinţă. Ucide sau eşti ucis. Trebuia să o facă, şi cât mai eficient.

Vocile se apropiau. Erau trei bărbaţi nervoşi, vorbeau tare. Probabil că trecuseră mulţi ani de când umblaseră ultima oară la tunel. Bond se întreba dacă o vor lua direct în direcţia benzii rulante, sau va trebui să-i împuşte din faţă?

Acum erau foarte aproape. Le putea auzi fiecare pas.

— Şi cu asta, îmi datorezi zece dolari, Sam.

— Las' că vezi diseară. Dăm cu zaru', băiete. Dăm cu zaru'.

— Nu mai dau cu niciun zar, frate. O să mă distrez un pic cu fătuca aia albă.

— Ho, ho, ho.

Apăru primul, apoi al doilea şi al treilea, fiecare bălăngănind un revolver în mână.

— Eu nu prea cred că o s-apuci, zise Bond apăsat.

Cei trei se întoarseră cu gurile căscate. Bond îl împuşcă pe cel din spate în cap şi pe cel din mijloc în stomac. Primul ridicase arma. Un glonţ îi şuieră lui Bond pe lângă ureche, pierzându-se în întuneric. Urmă bubuitura armei lui Bond. Bărbatul duse o mână la gât, se întoarse încet cu spatele şi se prăbuşi. Ecourile împuşcăturilor vuiră prelung în tunel. Un val fin de praf se ridică în aer şi se aşeză la loc. Două trupuri zăceau nemişcate. Bărbatul împuşcat în stomac se zvârcolea convulsiv.

Bond vâri revolverul înapoi în pantaloni.

— Hai, îi spuse scurt lui Honey.

O luă de mână şi o trase pe gura tunelului lateral.

— Îmi pare rău, zise el şi o luă la goană, trăgând-o după el.

— Fii serios, îi răspunse ea. Apoi nu se mai auzi nici un sunet în afară de lipăitul tălpilor goale pe podeaua de piatră.

Aerul era mai respirabil în tunelul lateral şi avansau mult mai uşor, însă după momentul tensionat al focurilor de armă, durerea începea să pună stăpânire pe Bond. Alerga mecanic. Aproape că nici nu se gândea la fata din spatele lui. Nu se gândea decât la durerile sale şi la problemele care îi aşteptau în capătul tunelului.

Nu îşi putea da seama dacă cineva auzise împuşcăturile şi nu avea nicio idee ce fel de rezistenţă va mai întâmpina. Singurul plan era să

împuşte tot ce îi stătea în cale şi cumva să ajungă în garaj, la tancul de mlaştină. Aceea era singura lor speranţă de a se întoarce pe coastă.

Becurile fade din tavan pâlpâiau pe deasupra capetelor lor. Tunelul continua să se întindă tot înainte. În spatele lui, fata se împiedică. Bond se opri, simţindu-se vinovat. Honey întinse mâna şi preţ de o clipă se spriji de el, gâfâind.

— Îmi pare rău, James, doar că..

Bond o strânse la piept.

— Te-ai rănit? întrebă el îngrijorat.

— Nu, doar că sunt foarte obosită. Şi m-am tăiat la picioare pe munte. Tot mă împiedicam pe întuneric. Haide să mergem un pic la pas. Aproape am ajuns. Şi e o uşă care dă în garaj înainte de atelier. Nu putem să mergem pe acolo?

Bond trase mai aproape.

— Chiar asta căutam, Honey. E singura noastră scăpăre. Rezistă până ajungem acolo. Chiar avem o şansă.

Bond o cuprinse pe după talie. Parcă nu voia să-i vadă tălpile. Ştia că se tăiase rău. Nu avea rost să-şi plângă unul altuia de milă.

Nu era vreme de aşa ceva, dacă voiau să supravieţuiască.

Porniră din nou, faţa lui Bond încordată de efortul suplimentar, iar Honey lăsând urme însângerate de paşi pe podea. La mică distanţă se afla o uşă în peretele tunelului, era întredeschisă, iar dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Honey şopti pe un ton disperat.

Bond scoase pistolul şi împinse uşa cu mare grijă. Garajul era gol. Sub luminile de neon, dragonul negru-auriu pe roţi părea un decor rătăcit de carnaval. Era orientat spre uşile barăcii, iar chepengul cabinei era deschis. Bond spera doar ca rezervorul să fie plin şi că mecanicul reuşise deja să îl repare.

Dintr-o dată, de undeva de afară, se auzeau mai multe voci. Câţiva oameni păreau să vină înspre baracă, alarmaţi.

Bond o luă pe Honey de mână şi fugiră înainte. Era un singur loc unde se putea ascunde - în tanc. Fata se strecură prima, iar Bond o urmă, trăgând chepengul după el. Se chirciră, aşteptând. Bond se gândea la cele trei gloanţe rămase. Mult prea târziu, îşi aminti de raftul cu arme de pe perete. Vocile erau chiar în dreptul barăcii. Auziră poarta deplasându-se greoi pe şine, apoi o forfotă de glasuri.

— Da' de unde ştii că s-a tras?

— N-avea ce altceva să fie. Crede-mă că ştiu.

— Haideţ', bă, să luăm puştile. Uite, Joe! Ia-o p-aia, Lemmy! Şi câteva grenade. Vezi cutia de sub masă.

În sală răsună clinchetul metalic al cartuşelor, al siguranţelor trase. Fiecare îşi încărca puşca.

— Cre că a luat-o unu' razna. N-are cum să fie englezoiu'. Ai văzut, mă, cât de mare-i caracatiţa aia? Doamne fereşte! Ş-alelalte chestii pe care le-a băgat Doctoru' prin burlan. Ce să zic de fătuca aia albă? Nu prea cred că mai e-n formă dimineaţa asta. S-a dus careva să vadă?

— Nu domnu'.

— Nu.

— Nu.

— Ho, ho. Glumeam cu voi, măi băieţi. Tipa de pe stâncă e o bucată aşa de bună!

Se auziră din nou paşii. Apoi unul dintre ei spuse:

— Hai să mergem! Doi în faţă până ajungem la tunelu' principal. Trageţi la picioare, că o să vrea Doctoru’ să se joace cu el.

— Hi hi!

Se auzi ecoul gol al paşilor pe beton. Bond îşi ţinu respiraţia, simţindu-i chiar în dreptul lui. Avea oare să observe uşa închisă de la tanc? Grupul trecu însă mai departe şi intră în tunel, iar zgomotul se stinse treptat.

Bond o apucă pe Honey de mână şi duse un deget la buze. Încet, ridică chepengul şi ascultă din nou. Nimic. Sări din tanc şi se îndreptă spre poarta întredeschisă. Aruncă discret o privire. Nu văzu pe nimeni. În aer era un miros de prăjeală care îi lăsa apă în gură. Din clădirea alăturată, se auzea un clinchet de farfurii şi oale, iar într-o altă baracă, cineva cânta un calypso la chitară. Câinii începură să latre anemic, apoi se potoliră. Erau dobermani.

Bond se întoarse şi alergă până în capătul garajului. Tunelul era cufundat în tăcere. Bond împinse uşor uşa care dădea în tunel şi apoi o încuie. Merse la rafturile cu arme din perete şi alese încă un Smith & Wesson şi o carabină Remington. Verifică muniţia, se întoarse la tanc şi le înmână fetei. Mai rămăsese poarta. O urni cu umărul şi o împinse încet până la capăt. Metalul gol pe dinăuntru zornăia prelung. Bond fugi înapoi şi se urcă în tanc, aşezându-se direct în scaunul pilotului.

— Honey, trage capacul, şopti el pregătit, făcând contactul.

Acele indicatoarelor din bord ajunseră imediat la maxim. Slavă Domnului că pornea uşor.

Alte motoare diesel erau lente. Bond apăsă până la capăt pedala de ambreiaj.

Scotea un zgomot asurzitor, ca de râşniţă. Probabil că se auzise în toată tabăra! Bond se opri şi încercă din nou. Motorul tuşi şi se înecă încă o încercare şi de data aceasta minunăţia se puse în mişcare, iar pulsul mecanic puternic se înteţea pe măsură ce Bond mărea turaţiile. Acum, bag-o cu grijă în viteză. În ce viteză? Încearcă aşa. Da, era bine. Salvarea lor! Doamne, aproape că se oprise în loc. Dar acum erau deja pe drum şi Bond apăsă pedala până la capăt.

— Ne urmăreşte cineva? Bond trebuia să strige pentru a se face auzit.

— Nu. Ba da, stai. A ieşit un om dintr-o baracă. Şi încă unul! Strigă la noi şi ne fac semn. Acuma au ieşit mai mulţi. Unul a plecat în goană, altul s- a întors în baracă. Vine cu o puşcă s-a culcat la pământ. Trage în noi!

— Trage oblonul! Rămâi lipită de podea!

Bond se uită cu coada ochiului la indicatorul de viteză. Treizeci la oră. Mergeau la vale. Mai repede de atât nu putea. Bond avea grijă să menţină roţile uriaşe pe drum. Cabina se clătina şi se zgâlţâia pe suspensii. Îi venea greu să nu scape manetele din mână şi pedala de sub picior. Un pumn de fier ricoşă în cabină, apoi încă unul. De la ce distanţă? O sută şi ceva de metri? Nu ţintise rău! Dar asta a fost tot.

— Ia uită-te, Honey! Trage oblonul un pic, strigă el.

— S-a ridicat. Nu mai trage. Toţi se uită după noi - s-a strâns o mulţime. Stai, mai e ceva. Au dat drumul la câini! E cineva cu ei. Vin la vale
după noi. O să ne prindă?

— N-are nicio importanţă Hai, vino lângă mine, Honey. Ţin-te bine. Ai grijă să nu dai cu capul de tavan.

Bond încetini un pic. Fata venise lângă el, iar el îi zâmbi din colţul gurii.

— Doamne, Honey. Am scăpat. Când ajungem la lac ne oprim şi
scăpăm de câini. Din ce ştiu despre brutele astea, dacă împuşc unul, restul haitei o să se repeadă să-l mănânce.

Bond simţi atingerea mânii lui Honey pe gât. Rămaseră aşa o bucată de drum, la vale. Ajunşi la lac, Bond avansă cincizeci de metri în apă întoar- se maşinăria şi aşteptă pe loc cu motorul pornit. Prin geamul îngust putea vedea haita ivindu-se în peisaj. Luă o puşcă şi o strecură prin apertură. Câinii lipăiau deja prin apă. Bond nu slăbi degetul de pe trăgaci şi ţinti în mijlocul lor. Unul din câini se prăbuşi în apă Apoi încă unul. Îi putea auzi schelălăind peste huruitul motorului. În apă se răspândeau pete de sânge. Începuseră să se bată între ei. Văzu un câine năpustindu-se asupra unuia din cei căzuţi şi muşcându-l de ceafă. Toţi păreau să fi căpiat. Bond descărcă cartuşul în mijlocul lor şi lăsă puşca din mână.

— Şi cu asta, am încheiat, zise el şi se repezi să bage maşinăria în
viteză Se întoarse, străbătu apa mică a lacului înspre o despărţitură dintre mangrove, aflată la distanţă, unde se deschidea gura răului.

Timp de cinci minute avansară în linişte. Bond puse o mână pe genunchiul fetei.

— Cred că am scăpat, Honey, spuse el. Când vor afla că a murit şefu'
vor intra în panică. Câţiva mai răsăriţi o să încerce să fugă în Cuba cu avionul sau şalupa. Vor vrea să scape cu viaţă. Oricum, nu o să urcăm în canoe până ce nu se întunecă. Cred că e deja în jur de zece. Ar trebui să ajungem pe coastă într-o oră. O să ne odihnim şi vom încerca să ne-adunăm puterile pentru trecerea cu barca. Vremea pare să fie bună şi va fi o noapte cu mai multă lună. Crezi că eşti în stare?

Mâna ei îl strânse delicat de ceafă

— Bineînţeles că da, James. Dar tu? Arăţi îngrozitor! Arsurile şi vânătăile. Ce sunt urmele alea roşii de pe
burtă?

— Îţi povestesc eu mai târziu. O să fie în regulă. Dar spune-mi ce-ai
păţit aseară. Cum naiba ai reuşit să scapi? Ce nu a funcţionat la planul lui nenorocit? Toată noaptea nu m-am putut gândi decât la tine, zăcând acolo, devorată încet de crabi. Doamne, cum a putut să se gândească la aşa ceva?! Ce s-a întâmplat, exact?

Fata chicoti uşor. Bond o privi cu coada ochiului. Părul ei auriu era ciufulit, iar ochii albaştri păreau încercănaţi, dar altfel părea atât de voioasă,
ca şi cum tocmai se întorsese de la o
petrecere.

— Omul ăla credea că ştie el tot. Bietul moş.

Vorbea de Doctor No de parcă ar fi fost un învăţător incompetent. Crabii negri nu sunt chiar aşa periculoşi.

— În primul rând, nu mă deranjează dacă se caţără un animal pe mine, iar crabii ăia nu ar începe oricum să ciupească din ceva care stă ne-

mişcat şi nu sângerează deloc. Ideea e că nici nu prea le place carnea. Se hrănesc mai mult cu plante. Dacă nu minţise în legătură cu negresa, probabil că fata avusese o rană deschisă sau a murit de frică. Voia să mă

testeze cât resist. Ce moş împuţit. Am leşinat atunci pentru că ştiam că pentru tine îţi pregătise ceva mult mai rău.

— Doamne. Mi-ar fi prins bine să ştiu asta atunci. Mi-am închipuit că te-au făcut bucăţele.

— Normal că a fost neplăcut să mă dezbrace şi să mă lege de o stâncă, răspunse ea. Dar bărbaţii ăia nu s-au atins de mine. Au comentat pe seama asta, dar pe urmă au plecat. Nu a fost plăcut nici să zac acolo, dar mă gândeam la tine şi la cum aş putea să ajung la Doctor No să îl omor. Apoi am auzit crabii în fugă - aşa zicem în Jamaica - şi imediat s-au apropiat, mişunând cu sutele. Am rămas nemişcată şi m-am gândit la tine. Au trecut pe lângă mine şi peste mine. Puteam la fel de bine să fi fost o piatră, chiar nu le-a păsat. M-au gâdilat un pic. Şi m-au ciupit un pic de păr. Dar nu miros urât. Am aşteptat pur şi simplu să se lumineze. În zori se bagă în găurile lor să doarmă, îmi sunt destul de dragi. Mi-au ţinut companie. Treceau din ce în ce mai puţini, iar la un moment dat nu mai venea niciunul, aşa că am putut să mă mişc. M-am forţat să-mi eliberez mâna dreaptă şi, la un moment dat, am reuşit. Apoi a fost uşor. M-am furişat printre barăci. Am intrat în atelier şi acolo am găsit salopeta asta murdară. Pe urmă s-a pus în mişcare banda aia rulantă şi o puteam auzi în apropiere. Am bănuit că transporta guano prin munte. Credeam că erai deja mort, continuă ea liniştit pe un tot serios. Aşa că m-am gândit că dacă găsesc banda rulantă şi trec prin munte, ajung şi la Doctor No. Voiam să-l omor. Am luat o şurubelniţă cu mine. Când ne-am ciocnit era cât pe ce s-o înfig în tine, doar că n-am apucat s-o scot din buzunar, chicoti ea. Găsisem intrarea în tunel în spatele atelierului şi am pornit în goană spre zgomotul benzii. Asta e tot.

Honey îi mângâia în continuare ceafa

— Fugeam cu ochii în pământ, uitându-mă pe unde calc şi dintr-o dată m-ai lovit cu capul în burtă. Chicoti din nou. Dragul meu, sper că nu te-am lovit prea tare atunci. Nanny m-a învăţat să dau tare în bărbaţi.

Bond râse.

— Te-a învăţat, aşa-i?

Îşi trecu degetele în părul ei şi o trase spre el. Gura ei o căută pe a lui, iar buzele li se împreunară.

Maşinăria se zgâlţâi într-o parte. Sărutul se sfârşi. Intraseră printre primele rădăcini de mangrovă de la gura râului.

Capitolul 20

Datoria

— Sunteţi absolut sigur de tot ce-aţi zis?

Ochii guvernatorului sclipeau de groază şi de ciudă. Cum era posibil să se fi petrecut aşa ceva chiar sub nasul lui, pe un teritoriu ce aparţinea Jamaicăi? Ce va spune Ministerul Colonial despre asta? Parcă vedea deja plicul lung, bleu ciel, pe care scria; „Confidenţial. Doar pentru

persoana vizată”, şi hârtia concept cu marginile late: „Ministrul Colonial m-a însărcinat să vă transmit surpriza lui...”

— Da. Absolut sigur.

Bond n-avea pic de simpatie pentru acest om. Nu agrease primirea de care avusese parte cu prilejul ultimei sale vizite la King's House şi nici comentariile răutăcioase ale Guvernatorului cu privire la Strangways şi la fată. Amintirea lor îi făcea plăcere cu atât mai puţin acum, când ştia că prietenul său şi fata zăceau pe fundul lacului Mona.

— Ei bine... nu trebuie să lăsăm aceste lucruri să ajungă în presă înţelegeţi? Îi voi trimite raportul meu domnului ministru cu următoarea poştă. Sunt sigur că mă pot baza pe...

— Scuzaţi-mă, vă rog

Brigadierul în Comandă al Forţelor Caraibeene de Apărare era un

tânăr soldat modern, de 35 de ani. Avea suficientă experienţă militară încât să nu se lase impresionat de relicve din epoca edwardiană a gurvernatorilor, pe care îi cataloga la grămadă drept „cârcotaşi nostalgici care se umflă în pene".

— Comandantul Bond nu cred că ar fi comunicat cu cineva din afara departamentului său. Domnule, cred că ar trebui să luăm măsuri ca insula Crab Key să fie curăţată, fără să mai aşteptăm aprobarea de la Londra. Pot pune la dispoziţie un pluton gata de îmbarcare până diseară. HMS Narvik a sosit ieri. Dacă programul ei de recepţii şi petreceri ar putea fi decalat cu 48 de ore... Brigadierul lăsă sarcasmul să vorbească în numele lui.

— Sunt de acord cu dumnealui, spuse directorul poliţiei aspru.

Ştia că o acţiune rapidă l-ar scăpa de mustrări, dar trebuia să aibă loc urgent.

— Şi, în orice caz, va trebui să acţionez imediat împotriva diverşilor jamaicani care par implicaţi, continuă el. Va trebui să-i pun pe scafandri la treabă în Mona. Dacă e să „curăţăm" acest caz, nu ne putem permite să aşteptăm până se mişcă Londra. După cum spune domnul - pardon - co- mandantul Bond, majoritatea gangsterilor de pe insulă vor fi ajuns deja în Cuba. Trebuie să iau legătura cu omologul meu din Havana şi să-i prindem înainte să apuce să se facă nevăzuţi. Trebuie să ne mişcăm imediat.

În camera rece şi întunecoasă unde se ţinea întâlnirea, domnea

tăcerea. Pe tavanul de deasupra mesei masive de conferinţă, din lemn de mahon, soarele se relfecta imprevizibil. Bond ghici că razele pătrundeau printre jaluzele, răsfrânte de apa unei fântâni sau a unui iaz articifial din grădină. Din depărtare se auzea sunetul mingilor de tenis lovite. Tot în depărtare, se auzi o voce de fetiţă:

— Frumos. Tu serveşti, Gladys.

Copiii guvernatorului? Secretarele? Din cele două capete ale camerei,

Regele George al Vl-lea şi respectiv Regina, vegheau asupra mesei, cu graţie

şi voie bună.

— Care este părerea domnului asistent-şef? Vocea guvernatorului

părea grăbită.

Bond ascultă primele câteva cuvinte. Înţelese că Pleydell-Smith era de

acord cu ceilalţi doi. Se opri din ascultat. Imaginaţia îl făcu să se gândească

la o lume de terenuri de tenis, iazuri, regi şi regine, la Londra şi la oamenii fotografiaţi cu porumbei pe cap în Trafalgar Square, la forsiţia care avea să înflorească pe marginea şoselei, la May, scumpa lui menajeră care probabil că acum se trezea să îşi facă o ceaşcă de ceai în apartamentul din King's Road (aici era ora unsprezece, dar în Anglia trebuia să fi fost ora patru), la

primele metrouri care numai ce apăruseră şi care zguduiau pământul de sub dormitorul său rece şi întunecat. Se gândi la vremea liniştită din Anglia: valurile de aer cald şi perioadele reci - „Singura ţară unde poţi să ieşi la plimbare în orice zi a anului” - să fi fost din *Scrisorile lui Chesterfield*? Apoi Bond se gândi la Crab Key, la vântul cald, năpraznic care începea să adie, la duhoarea gazului de baltă degajat de mlaştinile de mangrove, la stânca de coral, colţuroasă şi gri, şi găurile în care acum se refugiaseră crabii negri, la ochii lor roşu cu negru, rotindu-se ţanţoşi cu uşurinţă când vreo umbră vreun nor, sau o pasăre le întuneca micul teritoriu. Înapoi coloniile de zburătoare albe, maro şi roz ce pândeau peşti la apă mică, se luptau sau îşi păzeau cuibul în timp ce mai sus, pe guaneră, cormoranii se întorceau de la micul lor dejun pentru a-i prezenta chiria, măsurată în miligrame, proprietarului care nu mai putea să o ridice. Şi unde era acest proprietar? Bărbaţii de pe SS Blanche cu siguranţă că îl dezgropaseră deja. Semne vitale fuseseră verificate, iar apoi corpul plasat undeva. Oare spălaseră cadavrul de praful gălbui şi îl îmbrăcaseră în chimonoul său în timp ce căpitanul telefonase la Anvers, cerând instrucţiuni? Şi unde a ajuns oare sufletul lui Doctor No? Fusese un suflet rău sau, pur şi simplu, unul nebun? Bond îşi aminti de corpul contorsionat şi ars din mlaştină, care fusese Quarrel. Îşi aminti de bărbatul acela uriaş, dar atât de gentil, de ochii săi gri şi inocenţi care scrutau orizontul permanent, de simplele pofte şi dorinţe, de seriozitatea faţă de superstiţii şi instincte, de greşelile copilăreşti şi de loialitatea şi chiar dragostea pe care i-o dovedise Quarrel - căldura, acesta era cuvântul pe care îl căuta - căldura acestui om. Cu siguranţă că nu ajunsese în acelaşi loc ca şi Doctor No. Orice se întâmpla cu oamenii după ce mureau, cu siguranţă că exista un loc pentru cei buni şi unul pentru cei răi. Unde urma Bond să ajungă oare, când îi va veni rândul?

Asistentul-şef menţionă numele lui Bond. Agentul îşi reveni din visare.

— ... a supravieţuit este absolut extraordinar! Sunt de părere că ar trebui să ne arătăm recunoştinţa faţă de comandantul Bond şi Serviciile Secrete prin acceptarea sfaturilor dumnealui. Se pare că Bond a rezolvat trei sferturi din treabă. Cu siguranţă că putem măcar să încheiem ce-a mai rămas.

Guvernatorul mârâi şi se uită înspre Bond, care stătea la masă. Tipul nu părea să fie foarte atent, dar nu puteai fi sigur de nimic cu băieţii ăştia de la serviciile secrete. E periculos să îi ai în preajmă, dând târcoale peste tot. Şi şeful lor avea o groază de arme cu el la Whitehall. Nu voia să se pună rău cu el. Şi mai trebuiau să dea o declaraţie în legătură cu excursia navei Narvik. Desigur, presa urma să se vânzolească luându-i interviuri. Brusc, guvernatorul îşi imagină titlurile din ziare: „*GUVERNATORUL IA MĂSURI RAPIDE... INTERVINE CEL MAI PUTERNIC OM DE PE INSULĂ.. A SOSIT MARINA!*” Poate că, în final, era mai bine aşa. Ar fi putut chiar să ţină o cere- monie oficială la îmbarcarea trupelor. Da, asta era! Gargill, de la *Gleaner*, era invitat la prânz. Avea să scape câteva aluzii de faţă cu băiatul acela şi va ieşi un reportaj de toată frumuseţea! Da, asta era. Aşa trebuia să îşi joace cărţile.

Guvernatorul ridică mâinile şi le lăsă să cadă pe masă semn că cedase. Privi persoanele din audienţă cu un zâmbet fals pe buze, recunoscând înfrângerea.

— Domnilor, mă dau bătut. Ei bine, de această dată, spuse el pe un ton părintesc, ca şi cum s-ar fi adresat unor copii, accept verdictul dum- neavoastră. Domnule asistent, dacă binevoiţi să îl chemaţi pe comandantul de pe HMS Narvik şi să îi explicaţi situaţia. Tot ce ţine de detaliile militare rămâne la latitudinea domnului brigadier Templar. Şi am încredere în domnul director că ştie cum trebuie procedat.

Guvernatorul se ridică în picioare şi-l salută pe Bond, înclinând din cap.

— Tot ce mai trebuie să fac, conchise el, este să îmi exprim mulţumirea şi aprecierea faţă de comandantul, hm, Bond, pentru sprijinul acordat în această chestiune. Domnule comandat, fiţi sigur că voi avea grijă să menţionez implicarea dumneavoastră cu prima ocazie, când voi lua le- gătura cu domnul ministru.

Afară, pietrişul de pe alee era scăldat în lumina soarelui. În maşină, Bond se simţea ca la saună. Dureros, îşi sprijini mâinle învineţite pe volan.

Pleydell- Smith băgă un cap pe geam.

— Ai auzit vreodată de expresia jamaicană „rars”? întrebă el.

— „Hai rars!” e o expresie vulgară care înseamnă, ăăă, „mai du-te undeva”. După părerea mea, ar fi fost potrivit să o foloseşti mai devreme. Pleydell- Smith flutură din mână, vrând parcă să dea uitării purtarea şefului său. În orice caz, te mai pot ajuta cu ceva? Chiar trebuie să te întorci la Beau Desert? La spital au zis că vor să te ţină neapărat o săptămână.

— Nu.

— Mersi, spuse Bond scurt, dar chiar trebuie să mă întorc. Vreau să văd dacă fata e bine. Le spui tu celor de la spital că voi reveni mâine? Ai trimis şefului meu înştiinţarea?

— Am trimis-o de urgenţă.

— Bine, atunci. Bond introduse cheia în contact. Sper că asta e tot. Vorbeşte cu cei de la Institutul Jamaica în legătură cu fata, da? Chiar ştie o grămadă despre fauna locală. Şi nu din cărţi. Dacă au o slujbă potrivită... Mi-ar plăcea să o văd la casa ei. O să o duc la New York şi o să aranjez pentru ea operaţia. Ar putea să înceapă la câteva săptămâni după. Bond părea jenat. Chiar e o fată pe cinste. Când se întoarce... Poate tu şi soţia ta... Înţelegeţi. Vreau să ştiu doar că se interesează cineva de ea.

Pleydell-Smith zâmbi. Părea să înţeleagă.

— Nu-ţi face griji în legătură cu asta. O să mă ocup eu de tot. Betty se pricepe la chestii de genul ăsta. O să vrea să o ia pe fată sub aripa ei. Altceva? Ne vedem în câteva zile, oricum. La spital e groaznic de cald acum. Poate o să vrei să dormi o noapte sau două la noi, înainte să te întorci- adică înainte să pleci la New York. Am fi bucuroşi să vă primim pe amândoi.

— Mersi. Mersi pentru tot. Bond băgă maşina în viteză şi porni pe alee în jos, printe arbuştii tropicali încinşi. Mergea repede, răscolind pietrişul în urma lui. Voia să fie cât mai departe de King's House şi de tenis şi de toţi regii şi reginele. Voia să scape cât mai repede şi de amabilul Pleydell-Smith. Lui Bond îi era simpatic, dar acum tot ce voia era să treacă de

Junction Road şi să fie pe drum, înspre Beau Desert, departe de lumea civilizată. Trecu în viteză pe lângă santinela de la poartă şi demară pe drum, apăsând pedala până în podea.

Întoarcerea în Jamaica, sub lumina stelelor, se petrecuse fără niciun incident. Nimeni nu a venit după ei. Fata s-a ocupat cel mai mult de cârmă şi vâsle. Bond nu s-a opus ideii. A zăcut întins pe fundul bărcii, complet epuizat, ţeapăn ca un mort. S-a şi trezit de câteva ori, ascultând clipocitul valurilor din jur, admirând profilul ei liniştit în lumina stelelor. Leagănul molcom al mării îl adormea mereu la loc, iar coşmarurile de pe Crab Key se năpusteau asupra lui. Dar nu îi păsa. Era convins că nu îi va mai păsa de vreun coşmar de acum încolo. Având în vedere prin ce trecuse cu o noapte în urmă nimic nu îl mai putea speria

S-a trezit, când un vârf de mărgea lovea barca. Se apropiau de reciful

de lângă Morgan's Harbour. Primul pătrar al lunii strălucea pe cer, apa din jur era limpede, argintie. Fata ridicase pânza. Au traversat golful în linişte, îndreptându-se spre fâşia de plajă. Când a simţit pupa împotmolită sub capul lui în nisip, şi-a dat seama că reuşiseră. Ea l-a ajutat să se ridice din canoe. Sprijindu-se de ea s-a târât până în casă. A scrâşnit din dinţi, strângând-o de umăr, atunci când i-a tăiat hainele de pe el şi l-a băgat sub duş. Fata nu spusese nimic când îi văzuse trupul vânăt în lumină. A răsucit robinetul până la capăt şi l-a frecat din cap până în picioare cu săpun, ca pe un cal. Apoi l-a scos din apă şi l-a şters cu grijă cu prosoape curate, care s- au pătat imediat de sânge. Bond întrezărise sticla de spirt. A scârşnit din dinţi, agăţându-se de marginea chiuvetei. Înainte să înceapă să îi dezinfecteze rănile, Honey s-a întors spre el şi l-a sărutat. I-a spus gingaş:

— Ţine-te bine, dragul meu. Poţi să plângi. O să te doară

Simţind cum toarnă insuportabilul lichid peste răni, Bond lăcrimase fără a se mai jena.

La răsărit, amândoi au luat micul dejun, privind cum se crăpa de zori deasupra golfului. Apoi a urmat drumul nesfârşit până la Kingston, masa de operaţie, camera de gardă. A fost chemat Pleydell-Smith. Nimeni nu a întrebat nimic. I-au tratat rănile cu Merthiolat şi cu un unguent taninos. Un doctor priceput, de culoare, a completat conştiincios un raportul de gardă. Oare ce scrisese? Probabil doar „contuzii şi arsuri multiple”. Apoi, promiţând să revină în salon a doua zi, Bond a plecat împreună cu Pleydell-Smith la King's House, unde a avut loc o primă întâlnire, lungă cât o conferinţă în toată regula. Bond a trimis o înştiinţare scurtă cu monograma sa, pentru M., via Ministerul Colonial, pe care o încheiase sec: „*REGRET NEVOIE IAR CONCEDIU MEDICAL STOP RAPORT CHIRURG PE DRUM STOP ROG INFORMEAZĂ ARMURIER SIMTH ŞI WESSON INEFICIENT VERSUS ARUNCĂTOR-FLĂCĂRI TERMINAT*”.

Bond ghida micuţa maşină de-a lungul nenumăratelor serpentine, gonind spre Coasta de Nord. Regreta acum gluma făcută. M. n-avea s-o guste. Fusese ieftin din partea lui. Stricase şi o monogramă degeaba. În fine! Bond trase brusc din volan pentru a evita un autobuz roşu, ameninţător, cu destinaţia „Brownskin Gal” inscripţionată pe plăcuţă. Pur şi simplu dorise să îi spună lui M. că misiunea lui nu fusese tocmai o vacanţă cu burta la soare. Urma să îşi ceară scuze? În raportul scris.

În dormitorul lui Bond era răcoare, întuneric. Lângă patul îmbietor îl aştepta o farfurie cu sandwichuri şi un termos plin de cafea. Pe perna observă o foaie de hârtie, pe care era scris ceva cu litere mari, de copil. „În

seara aceasta rămâi la mine. Nu pot să las animalele singure, pentru ca fac scandal. Şi nu pot să te las nici pe tine. Şi nici nu ţi-ai achitat datoria. Vin la şapte. A ta, H.”

Fata apăru pe înserat în grădină. Bond o aştepta cu al treilea pahar de whiskey cu gheaţa în mână. Purta o fustă de bumbac, cu dungi albe şi negre
şi o bluză strâmtă roz. Părul ei blond mirosea a şampon ieftin. Părea incredibil de proaspătă şi de frumoasă. Plecară amândoi, mergând de mână pe poteca îngustă, dar bine bătătorită, printre trestile de zahăr. Merseră mult timp pe cărare, prin jungla deasă, parfumată, din jurul lor. Apoi se întrezări un petic de gazon bine îngrijit, în dreptul unor ziduri mari, dărăpănate. De la baza lor pornea un şir de trepte. Ducea în jos, înspre o uşă greoaie, pe sub care se strecura un licăr de lumină

— Să nu îţi fie fie frică, spuse fata privindu-l din prag. Cam toate sunt pe câmp acum, trestia e
înaltă.

Bond nu ştia exact la ce să se fi aşteptat în primul rând. Îşi închipui o podea de pământ şi nişte pereţi umezi. Poate câteva piese de mobilier, un pat rupt acoperit cu un un morman de haine jerpelite şi o duhoare de grădină zoo. Avea să îşi aleagă cuvintele atent, nevrând să o jignească.

În schimb, locul părea să arate mai degrabă ca interiorul unei cutii mari de trabucuri scumpe. Podeaua şi tavanul erau din lemn de cedru bine lustruit, emanând un miros specific, iar pereţii erau placaţi cu bambus. Din tavan, un frumos candelabru de argint cu doisprezece lumânări aprinse lumina încăperea. Sus de tot se aflau trei ferestre pătrate, prin care se reflecta lumina cerului negru înstelat. Mobilierul consta în câteva piese frumoase, de secol XIX. Sub candelabru era o masă cu tacâmuri petru doi, doar piese scumpe de antichităţi - argint şi cristal.

— Ce cameră frumoasă, Honey! spuse Bond. Din ce îmi povestisei, mă gândeam că locuieşti într-o grădină zoologică.

Fata râse bine dispusă.

— Am scos argintăria şi celelalte chestii. E tot ce am şi am stat toată
ziua să le lustruiesc. Niciodată nu am mai făcut asta până acum. Dar arată
destul de bine, nu-i aşa? Ştii, de regulă pe perete ţin multe cuşti mici. Îmi place să am animăluţele pe post de companie. Dar acum că eşti tu cu mine... Fata tăcu, iar apoi continuă gesticulând cu braţul înspre cealaltă uşă.

— Dormitorul meu e acolo. E foarte mic, dar încăpem amândoi. Acum haide să mâncăm. Îmi pare rău că nu avem mâncare caldă - doar homari şi fructe.

Bond se îndreptă către ea, o luă în braţe şi o sărută pasional. Apoi o
strânse la piept şi o privi în ochi.

— Honey, eşti o fată minunată. Eşti una dintre cele mai încântătoare femei pe care le-am cunoscut. Sper ca lumea să nu te schimbe prea mult. Chiar vrei să te operezi? Mie îmi place faţa ta aşa cum e ea. E o parte din tine. E o parte din tot.

Fata se încruntă şi se eliberă din îmbrăţişarea lui.

— În seara aceasta nu te vreau serios. Nu vorbi despre lucrurile astea. N-am chef să vorbesc despre ele. Aceasta e noaptea noastră.

Te rog, vorbeşte-mi despre iubire. Nu vreau să aud nimic altceva. Îmi promiţi? Acum vino, aşează-te acolo.

Bond se aşează şi îi zâmbi.

— Promit, spuse el.

— Uite, maioneză, continuă ea. Nu e cumpărată. Eu am făcut-o. Şi ia şi nişte pâine cu unt.

Se aşeză lângă el şi începu să mănânce, uitându-se la el. Văzându-l pe Bond mulţumit, spuse:

— Acum ai putea să începi să îmi vorbeşti despre iubire. Tot ce ştii.

Bond se uită lung la chipul ei auriu, îmbujorat. Ochii fetei străluceau blând la lumina lumânării, dar cu acelaşi licăr pe care îl văzuse la prima lor întâlnire de pe plajă, când fata crezuse că Bond venise după scoicile ei. Buzele roşii erau întredeschise. Alături de el, părea să nu mai aibă nicio reţinere. Erau ca două animale îndrăgostite. Totul era atât de natural. Nu îi era jenă îl putea întreba orice, era sigură că avea să îi răspundă. Era ca şi cum ar fi fost deja amanţi. Prin bluza strâmtă se întrezăreau vârfurile întărite ale sânilor.

— Eşti virgină? întrebă Bond.

— Nu chiar. Ţi-am mai spus... omul ăla.

— Ei bine... Bond îşi dădu seama că nu mai putea lua nicio înghiţitură. Gura i se uscase, tânjind după ea. Honey, continuă el, ori mănâncăm, ori facem dragoste. Nu amândouă odată.

— Mâine pleci la Kingston. O să mănânci destul acolo. Acum iubeşte-mă.

Ochii lui Bond se aprinseră, se ridică şi îngenunche lângă ea. O luă de mână şi se uită la palma ei. La baza degetului mare se înălţa culmea pulsândă - Muntele lui Venus. Bond îşi lipi capul de pielea fină şi muşcă uşor umflătura. Simţi apoi cealaltă mână a fetei în părul său şi muşcă mai tare. Mâna pe care o ţinea captivă se ondulă în jurul gurii sale. Fata gâfâi puternic. Bond muşcă şi mai tare, iar ea ţipă şi îl trase de păr împingându-i capul la o parte.

— Ce faci? întrebă ea cu ochii mari, întunecaţi. Era palidă. Apoi îşi coborî privirea se uită la gura lui şi îl trase uşor înspre ea.

Bond îi cuprinse sânul stâng în palmă, ridică mâna muşcată şi o trecu împrejurul gâtului. Gurile li se întâlniră într-un sărut pătimaş.

Lumina lumânărilor începu să pâlpâie deasupra lor. O molie intră în cameră pe una din ferestrele deschise. Începu să zboare în cercuri în jurul candelabrului. Fata deschise ochii şi privi într-acolo. Se desprinse din sărutare, se ridică în picioare şi fără să spună nimic stinse lumânările una câte una. Molia dispăru înapoi afară.

Honey rămase în dreptul mesei. Îşi descheie nasturii de la bluză şi o aruncă pe jos. Apoi fusta. Sub lumina palidă a lunii i se vedea numai conturul. Veni lângă Bond şi îl trase de mână în picioare. Îi descheie cămaşa şi încet îl dezbrăcă de ea. Trupul ei, atât de aproape, miroasea a fân proaspăt cosit şi ardei gras. Fata îl conduse de mână până în dormitor. Lumina lunii se revărsa peste patul de o persoană. Pe pat se afla un sac de dormit gata deschis.

Fata dădu drumul mâinii lui Bond şi intră în sac. Apoi se uită la el.

— Azi l-am cumpărat. E un sac dublu şi m-a costat o grămadă. Scoate-ţi pantalonii şi vino înăuntru. Mi-ai promis. Ai rămas cu o datorie.

— Dar...
— Fă aşa cum spun!

Cuprins

Capitolul 1 ..... **3**

Capitolul 2 ..... **8**

Capitolul 3 ..... **16**

Capitolul 4 ..... **21**

Capitolul 5 ..... **30**

Capitolul 6 ..... **37**

Capitolul 7 ..... **43**

Capitolul 8 ..... **49**

Capitolul 9 ..... **55**

Capitolul 10 ..... **61**

Capitolul 11 ..... **67**

Capitolul 12 ..... **74**

Capitolul 13 ..... **81**

Capitolul 14 ..... **89**

Capitolul 15 ..... **95**

Capitolul 16 ..... **102**

Capitolul 17 ..... **110**

Capitolul 18
..... 118

Capitolul 19
..... 123

Capitolul 20
..... 131

Cuprins .....
... 138

Era o fată goală, cu spatele la el. Nu era tocmai goală. În jurul taliei avea o centură lată de piele, cu un cuțit de vânătoare înfipt în teaca de la șold. Centura făcea ca goliciunea ei să pară extraordinar de erotică. Stătea la doar câțiva metri de el, cu picioarele în apă, uitându-se atent la ceva din mână. Avea postura clasică, relaxată a unui nud, întreaga greutate sprijintă pe piciorul drept, genunchiul stâng ușor îndoit și orientat spre interior, capul plecat într-o parte, examinând obiectul din mână.

COLECȚIA

JAMES BOND 007

1. Caracatița
2. Casino Royale
3. Pe cine nu lași să moară...
4. Moonraker
5. Diamante pentru totdeauna
6. Din Rusia, cu dragoste
7. Dr. No
8. Goldfinger
9. Doar pentru ochii tăi
10. Operațiunea Thunderball
11. Spionul care m-a iubit
12. În serviciul secret al Majestății Sale
13. Trăiești numai de două ori
14. Bărbatul cu pistolul de aur

ISBN

RECOMANDAT DE

Spy

0
>
0
1